

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ

การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติ
ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

โดยศ.ดร. ชุมพร ปัจจุสานนท์และคณะ

มีนาคม 2553

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982”

คณะผู้วิจัย

สังกัด

1. ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ดร.พรชัย ดำเนวิวัฒน์

กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ.

3. นายธรรมนิตย์ สมนันตกุล

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ชุดโครงการ การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)

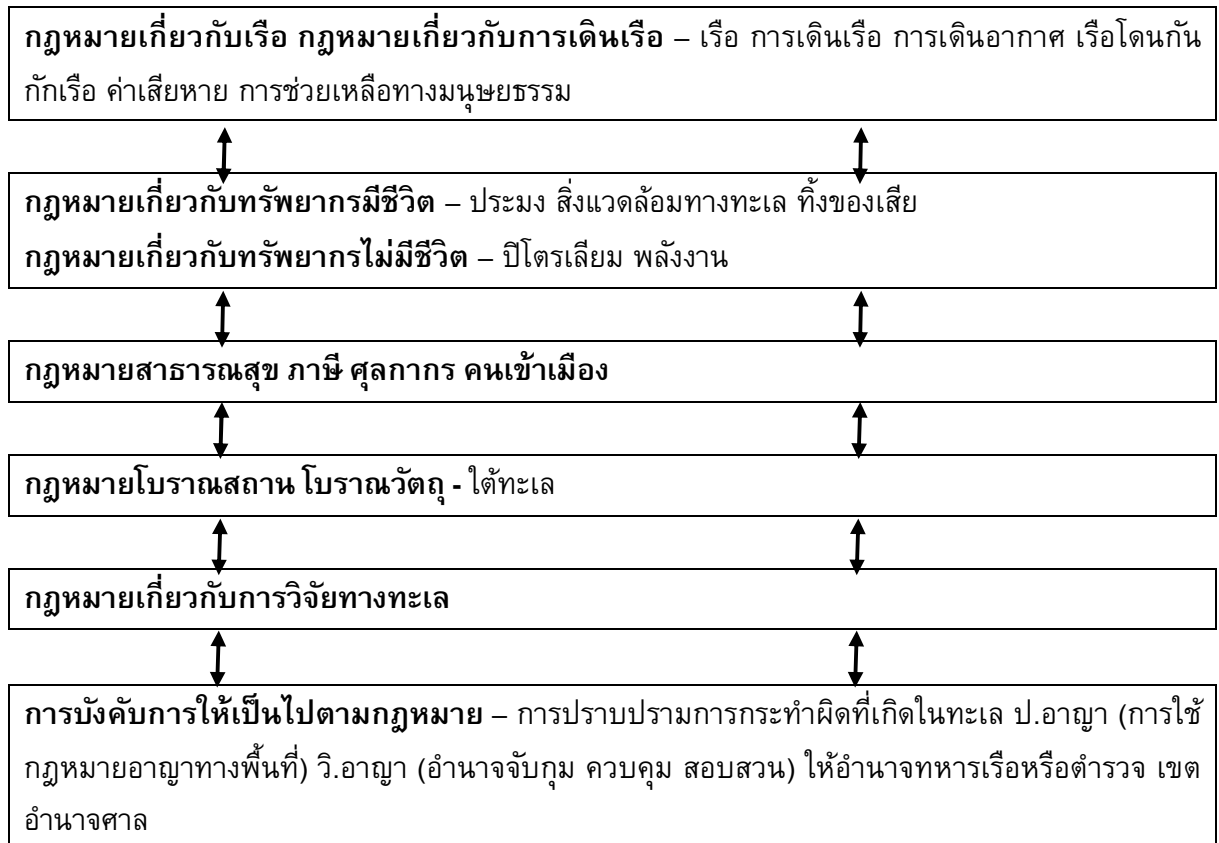
ประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 โดยยังมีให้สัตยาบัน แต่คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญานับนี้จึงจำเป็นต้องมีการเตรียมกระบวนการในการเข้าร่วมเป็นภาคี ประเด็นปัญหาสำคัญคือจะต้องมีการออกกฎหมายรองรับอนุสัญญานับนี้ แต่ได้มีการพิจารณาจากบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายฝ่ายถึงวิธีการที่จะออกกฎหมายรองรับ เช่น การออกกฎหมายใหม่เพื่อรองรับอนุสัญญาทั้งฉบับ การแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 การใช้วิธีการทำคำประกาศตามมาตรา 310 ซึ่งหมายความว่าขณะให้สัตยาบันประเทศไทยสามารถทำคำประกาศหรือคำแถลงที่จะทำให้กฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานับนี้โดยคำแถลงหรือคำประกาศจะต้องไม่มีความหมายให้ตัดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขผลทางกฎหมายของบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานับนี้ ถ้าเป็นในกรณีที่จะต้องทำคำแถลงหรือคำประกาศตามมาตรา 310 จะสามารถเร่งรัดประเทศไทยให้เข้าไปเป็นภาคีในอนุสัญญานับนี้ได้โดยง่ายและภายหลังจากนั้นจำเป็นต้องดำเนินการแก้ไขกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานับนี้

การแก้ไขกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 จะกระทำได้โดยวิธีการจัดกลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศโดยพิจารณาสิทธิและหน้าที่ตามเขตต่างๆทางทะเลและตามภาคต่างๆที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานับนี้ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 17 ภาค ส่วนที่จะต้องทำการออกกฎหมายภายในรองรับมีอยู่ด้วยกันหลายภาคอันได้แก่ เขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป ทะเลหลวง บริเวณพื้นที่ การคุ้มครองและรักษาสัตว์แวดล้อมทางทะเล การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล ส่วนกรณีที่ไม่จำเป็นต้องมีการออกกฎหมายภายในรองรับแต่อาจจะต้องมีวิธีดำเนินการตามที่กฎหมายระบุไว้ได้แก่เรื่อง ทะเลอาณาเขตซึ่งมีกฎหมายภายในรองรับอยู่เพียงพอแล้ว ช่องแคบที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายภายในรองรับเพราะประเทศไทยไม่ใช่รัฐที่ตั้งอยู่บนช่องแคบเช่นเดียวกับรัฐหมู่เกาะที่ประเทศไทยก็ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายภายในรองรับ บริเวณพื้นที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งประเทศไทยก็ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายภายในรองรับเพราะไม่เกี่ยวกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ส่วนการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีเป็นเรื่องนโยบายและการดำเนินการ มิใช่เรื่องที่จะต้องออกกฎหมายภายในรองรับ การระงับข้อพิพาทก็เช่นเดียวกันไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายภายในรองรับยกเว้นกรณีการออกกฎหมายรองรับสถานะขององค์กรต่างๆที่

ระงับข้อพิพาท ส่วนการที่จะเข้าร่วมในการเลือกองค์กรที่จะใช้ในการระงับข้อพิพาทเป็นเรื่องการดำเนินการมิใช่การออกกฎหมายรองรับ

เพื่อทราบถึงกลุ่มของกฎหมายที่จะต้องมีการแก้ไขและสอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้คือ การที่จะต้องแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฉบับนี้ในขั้นต้นเสียก่อนเพื่อจะได้ตอบ สอนต่อพันธกรณีที่ทำคำแถลงและคำประกาศในมาตรา 310 และภายหลังจากนั้นจะต้องมีการแก้ไขกฎหมายภายในอย่างเป็นระบบโดยคำนึงถึงผลประโยชน์แห่งชาติและความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ข้องกับกลุ่มของกฎหมาย 11 กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เป็นแม่บทของกฎหมายทะเลที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้และมีอนุสัญญาอื่น ๆ อีกหลายต่อหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับขอบทของกฎหมายทะเลในการขยายความเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้เพราะเท่าที่ศึกษามาจะพบว่าอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เป็นเพียงกรอบทางกฎหมายเพื่อการกำหนดทิศทางและหลัก การอันยอมรับกันอย่างกว้างขวางซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นประเด็นใหม่ในทางกฎหมายทะเล ส่วนใหญ่ประเด็นเก่าซึ่งเคยปรากฏในอนุสัญญากรุงเจนีวา 4 ฉบับ ค.ศ.1958 มักจะเป็นประเด็นเก่า ๆ ซึ่งประเด็นเหล่านี้ได้ถูกนำมาบรรจุไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 และค่อนข้างมีรายละเอียดอยู่พอสมควร

ดังนั้นนักวิจัยพบว่าการออกกฎหมายรองรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982จึงมีประเด็นที่จะต้องแก้ไขดังที่แสดงไว้ในแผนภูมิต่อไปนี้

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ : RDG5230011

ชื่อโครงการ : การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

ชื่อนักวิจัย : ชุมพร ปัจจุสานนท์ (คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
พรชัย ด่านวิวัฒน์ (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ)
ธรรมนิธย์ สมนันตกุล (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา)

ระยะเวลาโครงการ : มิถุนายน 2552 – มีนาคม 2553

วิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการสร้างความรู้ในการให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 พร้อมทั้งข้อวิเคราะห์เพื่อการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ เพื่อชี้ให้เห็นถึงผลดีและผลเสียและทำความเข้าใจในกระบวนการเตรียมการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฯ โดยทำการศึกษาถึงวิธีการให้สัตยาบันใน 3 แนวทางซึ่งแต่ละวิธีการจะมีหลักการเหตุผล ความสอดคล้องขั้นตอนของกระบวนการ ข้อดีและข้อเสียที่แตกต่างกัน การเข้าร่วมในอนุสัญญาฉบับดังกล่าวก่อให้เกิดผลดีกับประเทศไทยในลักษณะที่จะทำให้สามารถปกป้องผลประโยชน์ของชาติทางทะเลได้อย่างเต็มที่ในเวทีระหว่างประเทศและทำให้เกิดการปรับปรุงกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องได้อย่างเป็นระบบ การเข้าร่วมในอนุสัญญาดังกล่าวมีวิธีการเข้าร่วมได้หลายวิธี คือ ต้องมีการออกกฎหมายภายในรองรับซึ่งอาจเป็นการออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่ก็ได้ แต่ในปัจจุบันจะใช้วิธีการทำคำประกาศตามมาตรา 310 เพื่อเร่งรัดและจะมีต้องมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายภายในโดยแบ่งกฎหมายภายในออกเป็นกลุ่มๆ ซึ่งมีทั้งหมด 11 กลุ่ม เมื่อพิจารณาข้อบทของอนุสัญญากฎหมายทะเลทั้งหมดแล้วพบว่าต้องมีการออกกฎหมายรองรับในเรื่องเขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป ทะเลหลวง บริเวณพื้นที่ การคุ้มครองและรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล ส่วนข้อบทที่เกี่ยวกับทะเลอาณาเขต ช่องแคบที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศ รัฐหมู่เกาะ ระเบียบของเกาะ บริเวณที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็ง การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี การระงับข้อพิพาท (ยกเว้นการยอมรับสถานะขององค์กรต่างๆที่ระงับข้อพิพาท) กรณีเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับเพราะไม่เกี่ยวกับประเทศไทยในฐานะรัฐชายฝั่งหรือประเทศไทยเพียงดำเนินการตามที่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลระบุไว้โดยไม่ต้องออกกฎหมายรองรับสิทธิ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาฉบับนี้จึงควรเตรียมการแก้ไขกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับสิทธิและหน้าที่ที่อนุสัญญาฉบับนี้ระบุไว้และควรพิจารณาข้อตกลงระหว่างประเทศอื่นๆที่เกี่ยวข้องเพื่อเลือกหยิบ(Pick and Choose) เอาแต่เฉพาะที่เป็นประโยชน์กับประเทศมาบัญญัติไว้ในกฎหมายภายใน

คำหลัก : การให้สัตยาบัน , อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 , อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล

Abstract

Project Code : RDG5230011

Project Title : Study on the Ratification Process of Thailand to the 1982 U.N. Convention on the Law of the Sea

Investigators : Chumphorn Pachusanond (Faculty of Law, Chulalongkorn University)

Pornchai Danvivathana (Department of ASEAN Affairs , Ministry of Foreign Affairs)

Thamanit Sumuntrakul (Office of the Council of State)

Project Duration : June 2009 – March 2010

This research aims to promote public awareness regarding the ratification of the 1982 United Nations Convention on the Law of the Sea. It offers the analytical summary of the implementation of the rights and obligations under the 1982 Convention, particularly the advantages and disadvantages of becoming party thereto. It also aims to assist Thailand in the preparation of its ratification which could be made in 3 options, each of which has its own rationale, consistency, procedures and advantages and disadvantages as opposed to the others. The ratification thereto would be beneficial to Thailand as its maritime national interests would be properly safeguarded at the international level and would allow Thailand to have a systematic law reform. Ratification thereto could be made in different ways, one of which is to have in place an implementing legislation. This could be made possible by way of enacting a new legislation or making amendments to the existing laws. Just recently has a decision been made that the provisions of Article 310 of the Convention could be invoked with a view to expediting ratification of Thailand the 1982 Convention. In any event, amendments have to be made, which could be categorized into 11 groups. After due consideration of the entire Convention was made, it was found that implementing laws relating to the contiguous zone, the exclusive economic zone , the continental shelf, the high seas, the Area, protection and conservation of the marine environment, marine scientific research , are needed. At the same time, the provisions on the territorial seas, straits used for international navigation, archipelagic states, island regime, ice covered areas , technology transfer and development , and dispute settlements (except for the recognition of bodies dealing with dispute settlement) need no implementing legislation since they do not require Thailand as a coastal state to do so or Thailand could observe such provisions without having to put in place for now any enabling legislation prior to its ratification. All government agencies concerned are, therefore, encouraged to make amendments to the respective laws under their responsibility so that the rights and obligations laid down in the 1982 Convention may be effectively implemented. In this light, consideration should be made to international agreements Thailand has entered into with other countries with a view to incorporating into relevant domestic laws, as necessary, only those beneficial to the country.

Keywords : Ratifications, UNCLOS 1982, U.N. Convention on the Law of the Sea

สารบัญ

หน้า

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร.....(1)

บทคัดย่อ.....(4)

Abstract.....(5)

บทที่ 1 : บทนำ

1.1 ภูมิหลังของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....1-1

1.2 การดำเนินการของไทยเพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....1-3

1.3 ข้อดี-ข้อเสียของการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982....1-6

1.4 วิธีการให้สัตยาบัน.....1-9

บทที่ 2 : การรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

2.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง.....2-1

2.2 วิธีการออกกฎหมายรองรับ.....2-7

2.3 กฎหมายแม่บทที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ.....2-8

2.4 การดำเนินการตามมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญ.....2-13

2.5 การออกกฎหมายรองรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....2-15

2.6 การปฏิบัติงานเพื่อให้เป็นไปตามร่างพระราชบัญญัติเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

บทที่ 3 : กฎหมายไทยในปัจจุบันกับการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล ค.ศ.1982

3.1 การจัดกลุ่มกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายรองรับอนุสัญญาสหประชาชาติ....3-1
ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

3.2 การจัดกลุ่มของบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....3-95
ที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายรองรับ

3.3 การวิเคราะห์สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982.....3-121
กับการประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายใน

บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....i

ภาคผนวก

บรรณานุกรม

บทที่ 1

การศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

การศึกษาการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “อนุสัญญา ฯ 1982” นั้น ประเทศไทยได้มีการดำเนินการทั้งจากภาคของผู้ปฏิบัติ เช่น กระทรวงการต่างประเทศ และจากภาคของผู้สนใจทฤษฎี เช่น มหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาชั้นสูง โดยมีการทำวิจัยกิติหรือมีการทำวิทยานิพนธ์กิติ มาเป็นเวลานานหลายปี ตั้งแต่ก่อนที่จะมีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ครั้งแรก (United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS I) ซึ่งจัดขึ้นเพื่อรวบรวมหลักกฎหมายทะเล เข้าไว้เป็นหมวดหมู่ในปี พ.ศ. 2501 ทั้งนี้ เพราะประเทศไทยได้เข้าร่วมในการประชุมดังกล่าวด้วย จึงย่อมจะต้องศึกษาหลักการของกฎหมายทะเลที่ใช้อยู่ในขณะนั้น แต่การศึกษาวิจัยดังกล่าวคงจะทำได้ในวงจำกัด ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้ จะได้มีการศึกษาวิจัยเรื่องกฎหมายทะเลมาโดยตลอดก็ตาม แต่เมื่อใดที่มีการประชุมหารือระหว่างส่วนราชการ หรือมีการสัมมนาขึ้นก็ตาม แต่ก็ยังคงมีประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้เข้าร่วมประชุมหรือสัมมนาหยิบยกขึ้นเสมอ ในการศึกษากระบวนการการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 นี้ จึงมุ่งประสงค์ที่จะให้ผู้อ่านเห็นภาพของอนุสัญญา ฯ 1982 และกระบวนการที่ไทยต้องเตรียมตัวเพื่อการเข้าเป็นภาคีดังกล่าว ทั้งนี้ สิทธิหน้าที่ของไทยในฐานะรัฐภาคีก็จะได้หยิบยกขึ้นเป็นประเด็นหลัก ๆ ในภาพรวมด้วย

1.1 ภูมิหลังของอนุสัญญา ฯ 1982

ก่อนอื่น ควรทำความเข้าใจว่า กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลหรือกฎหมายทะเลนั้นมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17¹ จนกระทั่งในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ที่นานาชาติได้จัดประชุมเพื่อประมวลหลักกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องนี้ ซึ่งเรียกการประชุมนั้นว่า Hague Codification Conference ค.ศ.1930² แต่ที่ประชุมไม่สามารถบรรลุข้อตกลงกันได้ จนเมื่อองค์การสหประชาชาติได้ถือกำเนิดขึ้นในปี ค.ศ.1945 ก็ได้จัดตั้งคณะกรรมการการกฎหมายระหว่างประเทศ (International Law

¹ Gillian D. Triggs, “International Law : Contemporary Principle and Practices” (Butterworths (NSW) : Lexis Nexis, 2006) หน้า 268

² Malcolm D. Evans, “The Law of the Sea” ใน Malcolm D. Evans, edited “International Law ” (Oxford University Press, 2003) หน้า 624

Commission) ขึ้นในปี ค.ศ.1947 เพื่อทำหน้าที่รวบรวมกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน และผลงานหนึ่งของกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศก็คือ การจัดทำร่างข้อบท (draft articles) ว่าด้วยกฎหมายทะเลในปี ค.ศ.1956 ซึ่งผลสุดท้าย องค์การสหประชาชาติได้ใช้ร่างนี้ในการจัดประชุมสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล (United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS) ขึ้นในปี ค.ศ.1958 ซึ่งถือว่าการจัดประชุมเรื่องนี้เป็นครั้งแรกนับแต่ก่อตั้ง องค์การสหประชาชาติเป็นต้นมา จึงมักเรียกกันว่า UNCLOS I

การประชุมดังกล่าวมักเรียกกันว่า UNCLOS I นับว่าประสบความสำเร็จไม่น้อย เนื่องจากที่ประชุมได้รับเอา (adopted) อนุสัญญาถึง 4 ฉบับที่กรุงเจนีวา ได้แก่³

1. อนุสัญญาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง
2. อนุสัญญาว่าด้วยทะเลหลวง
3. อนุสัญญาว่าด้วยการประมงและการอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตในทะเลหลวง
4. อนุสัญญาว่าด้วยไหล่ทวีป

อย่างไรก็ดี เนื่องจากการประชุม UNCLOS I ไม่สามารถหาข้อยุติเกี่ยวกับความกว้างของทะเลอาณาเขต⁴ สหประชาชาติจึงจัดการประชุมขึ้นอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สอง ซึ่งเรียกกันว่า Second United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS II ในปี ค.ศ.1960 แต่การประชุมครั้งนี้ก็ล้มเหลวอีกเนื่องจากบางประเทศเสนอให้ทะเลอาณาเขตมีความกว้าง 6 ไมล์ทะเล ขณะที่บางประเทศต้องการเพิ่มเขตทำการประมง (fishery zone) อีก 6 ไมล์ทะเล จนในที่สุดเมื่อไม่อาจตกลงกันได้เนื่องจากข้อเสนอทั้งหลายไม่ได้รับคะแนนเสียงข้างมาก 2 ใน 3 จึงทำให้การประชุมครั้งนั้นล้มเหลว⁵ ต่อมา หลังจากที่เอกอัครราชทูตผู้แทนถาวรของประเทศมอลต้าได้ผลักดันแนวความคิดเรื่องสมบัติของมวลมนุษยชาติ (heritage of mankind)⁶ ว่า พื้นดินท้องทะเลลึกมีก้อนแร่แมงกานีส (manganese nodules) จึงควรจะมีองค์กรระหว่างประเทศที่ได้รับมอบหมาย (International Authority) เป็นผู้ควบคุมดูแล ด้วยเหตุนี้ สหประชาชาติจึงจัดประชุมเกี่ยวกับกฎหมายทะเลขึ้นอีกครั้งหนึ่งซึ่งเรียกว่า Third United Nations Conference on the Law of the

³ เพิ่งอ้าง, หน้า 624

⁴ D.P. O 'Connell, "The Law of the Sea, Volume I" I. A. Shearer, edited (Oxford : Oxford University Press, 1982) หน้า 24

⁵ เพิ่งอ้าง

⁶ เพิ่งอ้าง, หน้า 25

Sea หรือ UNCLOS III ในปี ค.ศ.1974 ซึ่งยุติลงในปี ค.ศ.1982 และผลของการประชุมก็คือ ที่ประชุมได้รับเอาอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea, 1982) ซึ่งเป็นการประมวลกฎหมายจารีตประเพณีไว้เป็นหมวดหมู่⁷ กฎหมายจารีตประเพณีดังกล่าวยังมีคำพิพากษาศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและคณะอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศได้วินิจฉัยไว้บ้าง⁸ เช่น การแบ่งเขตไหล่ทวีป (Continental Shelf Case (Libyan Arab Jamahiriya v. Malta), Judgment, ICJ Reports 1985, Rep. 13) เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Continental Shelf Case (Tunisia v. Libyan Arab Jamahiriya, Judgment, ICJ Reports 1982, Rep.18) สถานะของเกาะ (ข้อพิพาทอนุญาโตตุลาการ Delimitation of Maritime Areas Arbitration (Canada v. France), 31 ILM 1145)

อนุสัญญา ฯ 1982 ได้มีการแก้ไขโดยความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 (Agreement Relating to the Implementation of Part XI of the Convention) ซึ่งสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ.1994 ทั้งนี้เนื่องจากประเทศมหาอำนาจจำนวนมากไม่ยอมเป็นภาคีอันมีสาเหตุจากข้อบกพร่องของภาค XI ว่าด้วยพื้นดินท้องทะเลมีบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์ของตน และเมื่อภาค XI มีการแก้ไขก็ได้นำไปสู่การทำให้ประเทศต่าง ๆ มาเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 จนครบ 60 ประเทศและทำให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ.1996 ในปัจจุบัน (จนถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2552 มีประเทศต่าง ๆ เป็นภาคีแล้วจำนวน 160 ประเทศ⁹)

1.2 การดำเนินการของไทยเพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982

ประเทศไทยได้ลงนามอนุสัญญา ฯ 1982 เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2525 อันที่จริง ประเทศไทยยังได้ลงนามอนุสัญญากรุงเจนีวาทั้ง 4 ฉบับที่สหประชาชาติรับเอาในปี ค.ศ.1958 ด้วยเช่นกัน โดยได้ลงนามเมื่อวันที่ 29 เมษายน 2501 และรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบในการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาทั้ง 4 ฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2511¹⁰ ซึ่งประเทศไทยได้ให้สัตยาบันในวันที่ 2 กรกฎาคม 2511 อันทำให้อนุสัญญาทั้งหมดมีผลบังคับใช้สำหรับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 1

⁷ Martin Dixon, "Textbook on International Law" (Oxford : Oxford University Press, 2007) หน้า 209

⁸ เพิ่มอ้าง และดูคดี Maritime delimitation and territorial question (Qatar v. Bahrain), Judgment, ICJ Reports 2001, para.167

⁹ WWW.UN.ORG (นับถึงวันที่ 8 มกราคม 2553)

¹⁰ เล่ม 86 ราชกิจจานุเบกษา หน้า 450 ตอนที่ 44 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2512

สิงหาคม 2511 เป็นต้นไป แต่เมื่ออนุสัญญา ฯ 1982 ได้นำหลักการของอนุสัญญาทั้ง 4 ฉบับในปี ค.ศ.1958 มารวบรวมไว้ด้วย จึงถือว่าอนุสัญญา ฯ 1982 เป็นอนุสัญญาที่เข้ามาแทนที่ (superseded)¹¹

อย่างไรก็ดี อาจตั้งข้อสังเกตได้ว่า อนุสัญญาฯ 1982 ต่างไปบ้างจากอนุสัญญาฯ 1958 แม้ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

เรื่องทะเลอาณาเขต (territorial sea) เดิมตามอนุสัญญาฯ 1958 นั้นมิได้กำหนดว่าทะเลอาณาเขตมีความกว้างเท่าใด แต่กำหนดเพียงว่า อำนาจอธิปไตยของรัฐขยายต่อออกไปจากอาณาเขตพื้นดินและน่านน้ำภายในของรัฐจนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่งของตนซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต ส่วนตามอนุสัญญาฯ 1982 ได้กำหนดอย่างชัดเจนว่า ความกว้างของทะเลอาณาเขตคือ 12 ไมล์ทะเล

เรื่องเขตต่อเนื่อง (contiguous zone) เดิมตามอนุสัญญาฯ 1958 กำหนดว่า เขตต่อเนื่องนี้อาจจะขยายเกินกว่า 12 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐานซึ่งใช้วัดความกว้างทะเลอาณาเขต แต่ตามอนุสัญญาฯ 1982 ได้ขยายเขตต่อเนื่องออกไปไม่เกิน 24 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างทะเลอาณาเขต โดยในเขตต่อเนื่องรัฐชายฝั่งมีเพียงอำนาจควบคุมตามที่จำเป็นเพื่อป้องกันการละเมิดข้อบังคับเกี่ยวกับการศุลกากร ราชการ การเข้าเมืองหรือการอนามัย

นอกจากนี้ตามอนุสัญญาฯ 1982 ได้มีการบัญญัติรับรองสิทธิในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (exclusive economic zone) ซึ่งจะต้องไม่ขยายออกไปเลย 200 ไมล์ทะเลจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต โดยในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจ (jurisdiction) แต่เพียงผู้เดียวเหนือเกาะเทียม สิ่งติดต่อกับ และสิ่งก่อสร้างเช่นว่า รวมทั้งเขตอำนาจเกี่ยวกับกฎหมาย ข้อบังคับต่างๆที่วาดด้วยศุลกากร การคลัง และอนามัย ความปลอดภัยและการเข้าเมือง

ในเรื่องไหล่ทวีป (continental shelf) อนุสัญญาฯ 1982 ได้เพิ่มเติมวิธีการในการกำหนดเขตไหล่ทวีป นอกเหนือไปจากวิธีการตามอนุสัญญาฯ 1958 และได้เพิ่มเติมในสถานภาพทางกฎหมายของน่านน้ำและห้วงอากาศเหนือไหล่ทวีปและสิทธิและเสรีภาพ (legal status of the superjacent waters and air space and the rights and freedoms of other States)

หลังจากที่ประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญา ฯ 1982 แล้วคณะรัฐมนตรีได้ตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2527 เพื่อศึกษาและเตรียมการการเข้าเป็นภาคีของ

¹¹ Martin Dixon, อ้างแล้วในเชิงอรรถที่ 7, หน้า 209

ไทย ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวมีชื่อว่า คณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทย

ในการเตรียมการนั้น คณะกรรมการ ฯ ได้จัดทำตารางแสดงความสอดคล้องและไม่สอดคล้องของข้อบทต่าง ๆ ของอนุสัญญา ฯ 1982 กับกฎหมายภายในที่มีอยู่ของไทย และพบว่าประเทศไทยจำเป็นต้องออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อใช้สิทธิหรือปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญา ฯ 1982 ได้อย่างเต็มที่ (รายละเอียดตามภาคผนวก 1) ทั้งนี้ การศึกษาหรือพิจารณาดังกล่าวเป็นผลงานจากการพิจารณาของผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการ ฯ

ในการพิจารณาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา คณะกรรมการ ฯ เคยมีความเห็นว่า การออกกฎหมายใหม่หรือการแก้ไขกฎหมายภายในที่มีอยู่นั้นควรจัดทำเป็นกฎหมายแม่บทที่ครอบคลุมเนื้อหาของอนุสัญญา ฯ 1982 ในส่วนที่ไทยต้องออกกฎหมายมารองรับ เนื่องจากเหตุผลที่ว่าส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่มีนักกฎหมายระหว่างประเทศที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายทะเล แต่การดำเนินการของคณะกรรมการ ฯ ก็ประสบปัญหาที่ว่าผู้แทนส่วนราชการต่าง ๆ ที่อยู่ในองค์ประกอบของคณะกรรมการ ฯ เปลี่ยนแปลงตัวบุคคลอยู่เนื่อง ๆ อันทำให้ขาดความต่อเนื่อง จนในที่สุด คณะกรรมการ ฯ มีความเห็นว่าสมควรให้ส่วนราชการต่าง ๆ รับไปดำเนินการแก้ไขกฎหมายภายในหรือออกกฎหมายใหม่เพื่อรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญา ฯ 1982 เอง

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้แทนส่วนราชการบางท่านเห็นว่า กฎหมายแม่บทดังกล่าวอาจมีบางส่วนที่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายที่ส่วนราชการนั้น ๆ ดูแลรับผิดชอบอยู่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป คณะกรรมการ ฯ ก็ต้องหันกลับไปใช้แนวทางเดิมที่เห็นว่าควรมีกฎหมายแม่บทเป็นกฎหมายรองรับ เพราะส่วนราชการต่าง ๆ ไม่มีนักกฎหมายระหว่างประเทศที่จะดำเนินการ อีกทั้งส่วนราชการทุกส่วนยังมีการกิจเร่งด่วนที่ไม่อาจทุ่มเทเวลามายกร่างหรือแก้ไขกฎหมายภายในดังกล่าวได้ตามที่คาดหวัง

จากแนวทางที่คณะกรรมการ ฯ หาข้อยุติได้แล้ว ในที่สุดก็ได้ยกร่างกฎหมายแม่บทหรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่า “กฎหมายกลาง” จนสำเร็จ (รายละเอียดตามภาคผนวก 2) ซึ่งร่างกฎหมายกลางนี้เป็นร่างที่คณะกรรมการ ฯ ให้ความเห็นชอบ โดยนำข้อบทของอนุสัญญา ฯ 1982 รวมทั้งความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 มาพิจารณาประกอบกัน ดังนั้น ร่างกฎหมายนี้จึงยกร่างขึ้นเพื่อรองรับความตกลง ฯ นี้ด้วยเช่นกัน

แม้ว่าการศึกษาและเตรียมการของไทยจะใช้เวลานานมาก แต่คณะรัฐมนตรีก็ได้มีมติเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2550 เห็นชอบในหลักการที่ไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 รวมทั้งยังเห็นชอบให้ใช้วิธีการออกกฎหมายที่วางกรอบกว้าง ๆ ให้ครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับโดยอาศัยร่างกฎหมายที่กระทรวงการต่างประเทศได้จัดทำขึ้น (ซึ่งผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ฯ แล้ว) ทั้งนี้ ยังให้กระทรวงการต่างประเทศหารือในเรื่องการออกกฎหมายภายในกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องต่อไป ดังนั้น ในแง่นโยบายจึงถือได้ว่ารัฐบาลมีนโยบายชัดเจนที่จะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 โดยเห็นประโยชน์ของการเป็นภาคีที่ไทยจะได้รับ แม้กระนั้นก็ตาม คงยังเหลือเพียงประเด็นเรื่องการออกกฎหมายรองรับว่าจะดำเนินการในแนวทางใดและมีรายละเอียดอย่างไร และโดยที่การเข้าเป็นภาคีต้องออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่อย่างแน่นอน ดังนั้น การเข้าเป็นภาคีจึงเข้าข่ายมาตรา 190 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ที่จะต้องขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ก่อน ในการนี้ รัฐบาลยังมีขั้นตอนที่จะต้องดำเนินการต่อไปตามวรรค 3 และวรรค 4 ของมาตรา 190 ด้วย แม้จะมีข้อยกเว้นตามมาตรา 305(5) ของรัฐธรรมนูญสำหรับการใดที่ได้ดำเนินการไปก่อนที่รัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้ซึ่งให้ถือว่าสมบูรณ์ก็ตาม ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญนั้นจะได้กล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป

1.3 ข้อดี-ข้อเสียของการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982

ข้อดี

1. อนุสัญญา ฯ 1982 เป็นการประมวลหลักการของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเข้าเป็นหมวดหมู่¹² ดังนั้น รัฐทุกรัฐจึงผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตาม¹³
2. ไทยเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 4 ฉบับที่สหประชาชาติได้รับเอา (adopted) ในปีค.ศ.1958 ซึ่งอนุสัญญาทั้ง 4 ฉบับได้ประมวลหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่ประชาคมโลกยอมรับ (generally declaratory of established principles of international law)¹⁴ ไว้ด้วย หมายความว่า อนุสัญญาทั้ง 4 ฉบับได้เป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ไปด้วยแล้ว นั่นคือ ไทยได้ยอมรับ

¹² Malcolm N. Shaw, "International Law" (Cambridge : Cambridge University Press, 2003) หน้า 492-493

¹³ เพิ่งอ้าง, หน้า 493

¹⁴ เพิ่งอ้าง, หน้า 490-492

หลักการส่วนหนึ่งของอนุสัญญา ฯ 1982 ด้วยเช่นกัน จึงมีหลักการอีกเพียงบางส่วนที่ไทยต้องดำเนินการออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญา ฯ 1982¹⁵

3. ขณะนี้ รัฐต่าง ๆ ส่วนใหญ่ได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 แล้ว โดยเฉพาะในกลุ่มอาเซียน¹⁶ คงมีเพียงไทยและกัมพูชาเท่านั้นที่ยังไม่ได้เป็นภาคี
4. ในฐานะรัฐภาคี ประเทศไทยสามารถแสดงท่าทีและออกเสียงเพื่อรักษาสีทธิหรือผลประโยชน์ของไทยได้อย่างเต็มที่

ข้อเสีย

1. ประเทศสมาชิกต้องชำระค่าบำรุงประจำปีให้แก่องค์กรพื้นดินท้องทะเล (Sea-bed Authority)
2. การเข้าเป็นภาคีทำให้ต้องผูกพันตามพันธกรณีโดยต้องปฏิบัติตามข้อบทต่างๆ ของอนุสัญญาฯ โดยสุจริต ภายใต้หลักการ *Pacta sunt servanda*¹⁷ ซึ่งหากละเมิดพันธกรณีก็จะเกิดความรับผิดชอบของรัฐ (state responsibility) ในขณะที่หากประเทศใดยังมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาฯ ประเทศนั้นผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีเพียงเท่าที่พันธกรณีนั้นเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (customary international law)¹⁸ ซึ่งในประเด็นหลังนี้อาจมีข้อโต้แย้งได้ว่าพันธกรณีข้อใดเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศแล้ว
3. ต้องพิจารณาเลือกวิธีการระงับข้อพิพาทตามข้อ 287 ของอนุสัญญาฯ ซึ่งวิธีการระงับข้อพิพาทวิธีหนึ่งก็คือ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ แต่ประเทศไทยมีนโยบายไม่รับเขตอำนาจของศาล ฯ นับตั้งแต่กรณีประสาธพระวิหารในปี พ.ศ.2505 เป็นต้นมา นั่นคือ

¹⁵ ประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้บังคับอนุสัญญาฯ ทั้ง 4 ฉบับ มีผลใช้บังคับสำหรับไทยตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2511 (เล่ม 86 ราชกิจจานุเบกษา หน้า 450 ตอนที่ 44 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2512)

¹⁶ อาเซียน (ASEAN) คือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asia Nations) ประกอบด้วย ไทย กัมพูชา บรูไนดารุสซาลาม อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย พม่า สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และเวียดนาม

¹⁷ ข้อ 26 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ.1969

¹⁸ Michael Akehurst, "A Modern Introduction to International Law" [London : George Allen & Unwin (Publishers) Ltd., 1982], หน้า 26-27

ไทยจะต้องพิจารณาว่านอกเหนือจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศแล้วยังมีองค์กรอื่นใดหรือไม่ที่ไทยเห็นว่าไม่ควรยอมรับเขตอำนาจไว้ล่วงหน้า

อนึ่ง นอกเหนือจากข้อดีและข้อเสียที่กล่าวมา ซึ่งพอจะเห็นภาพกว้าง ๆ ได้ว่าการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 มีผลดีมากกว่าผลเสีย แต่การที่ไทยยังใช้เวลาในการพิจารณาเพื่อเข้าเป็นภาคีนานเท่าใด ไทยก็จะยิ่งเสียประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น อันได้แก่

1. การเสียโอกาสที่จะเข้าร่วมประชุมในฐานะรัฐภาคีและออกเสียงลงคะแนน ในขณะที่ไทยได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

2. การเสียโอกาสในการมีส่วนร่วมสร้างกฎหมายระหว่างประเทศ เนื่องจากที่ประชุมรัฐภาคีจะเป็นที่ยกร่างกฎหมายระหว่างประเทศในรูปของสนธิสัญญา อาทิ Agreement on Straddling Fish Stock and Highly Migratory Species, 1994

3. การเสียโอกาสในการส่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งเป็นผู้พิพากษาในศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศ

4. การเสียโอกาสในการพัฒนากฎหมายภายในของไทยให้สอดคล้องหรือทันต่อการเปลี่ยนแปลงของหลักกฎหมายทะเลที่ใช้ในประชาคมโลก

5. ไม่อาจใช้สิทธิเยี่ยงรัฐภาคีในการโต้แย้งการละเมิดพันธกรณีภายใต้อนุสัญญา ฯ 1982 แต่ต้องใช้สิทธิโต้แย้งในฐานะที่ข้อบทบางข้อเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเท่านั้น นั่นคือ หากข้อบทดังกล่าวยังมิได้รับการยอมรับว่าเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศแล้ว ไทยย่อมโต้แย้งได้อย่างจำกัด

6. บางโอกาสอาจต้องตอบคำถามของบางประเทศที่เข้าใจผิดว่าไทยมีนโยบายเช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกาที่ไม่ยอมรับเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 อันอาจมีผลต่อการวางตัวของไทยในประชาคมโลกที่มีนโยบายต่างประเทศอิสระโดยมิได้อิงประเทศมหาอำนาจใด

โดยสรุป การเร่งรัดการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 จึงน่าจะเป็นนโยบายที่ได้รับการจัดลำดับไว้ต้น ๆ หรือถือเป็นระเบียบวาระแห่งชาติของทุก ๆ รัฐบาลได้เลย ทั้งนี้ คงต้องพึงพาการผลักดันจากทุกภาคส่วนด้วยจึงจะเป็นผลสำเร็จตามเจตนารมณ์

1.4 วิธีการให้สัตยาบัน

สำหรับอนุสัญญา ฯ 1982 ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่ต้องออกกฎหมายใหม่หรือต้องแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีนั้น ตามแนวปฏิบัติของไทยที่ผ่านมา การออกกฎหมายรองรับพันธกรณีตามสนธิสัญญาทำได้ 4 กรณี คือ

1. การนำสนธิสัญญานั้นมาเป็นภาคผนวกของกฎหมายหรืออาจเรียกว่าเป็นการออกกฎหมายให้ใช้สนธิสัญญาฉบับดังกล่าว ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด คือ กรณีการออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2533 ซึ่งมีมาตราอยู่ไม่กี่มาตราในกฎหมาย

ข้อดี คือ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงถ้อยคำใด ๆ ในสนธิสัญญานั้น เพียงมีคำแปลภาษาไทยหรือหากมีตัวบทภาษาไทยที่เป็นคู่ฉบับกันก็เพียงพอแล้ว

ข้อเสีย คือ ไม่สะดวกต่อการนำกฎหมายที่มีสนธิสัญญาแนบท้ายไปใช้บังคับดังเช่นกฎหมายภายในอื่น ๆ เนื่องจากข้อบกพร่องของสนธิสัญญาเป็นกระบวนการการนำสนธิสัญญามาใช้บังคับ อาทิ การให้สัตยาบัน หรือการตั้งข้อสงวน หรือเป็นกลไกการบริหารที่ระบุไว้ในสนธิสัญญา เช่น การชำระค่าบำรุง

2. การนำหลักการของสนธิสัญญานั้นมายกร่างเป็นกฎหมาย เช่น พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.2533 อันเป็นการยกร่างกฎหมายโดยนำหลักการหรือสาระสำคัญของข้อบทแต่ละข้อของสนธิสัญญามารรจเป็นมาตราต่าง ๆ ในกฎหมายไทย

ข้อดี คือ สะดวกต่อการบังคับใช้เนื่องจากมีรูปแบบและถ้อยคำตามแนวทางการยกร่างกฎหมายไทย

ข้อเสีย คือ อาจมีการตีความตามความเข้าใจของผู้ยกร่างเองฝ่ายเดียวเนื่องจากการยกร่างเป็นเพียงการนำเฉพาะสาระสำคัญมาบัญญัติไว้เท่านั้น

3. การนำหลักการของสนธิสัญญานั้นมายกร่างเป็นกฎหมายแม่บทเพื่อให้ครอบคลุมการทำสนธิสัญญาประเภทเดียวกันในอนาคต อาทิ พระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาคดีอาญา พ.ศ.2527 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2530)

ข้อดี คือ สะดวกต่อการบังคับใช้ดังเช่นกรณีที่ 2 ข้างต้น และยังสามารถใช้ครอบคลุมถึงสนธิสัญญาประเภทเดียวกันที่จะทำต่อไปหรือเข้าเป็นภาคีในอนาคต

ข้อเสีย คือ ต้องยกเว้นในลักษณะที่ยืดหยุ่นพอควรโดยคำนึงถึงการเจรจาจัดทำสนธิสัญญาประเภทเดียวกันในอนาคตด้วย ผลที่ตามมาคือ อาจหาถ้อยคำที่ชัดเจนหรือเข้างวดไม่ได้

4. การที่หน่วยงานราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตรวจชำระ เสนอร่างปรับปรุง และแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบ ให้สอดคล้องรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ และอาจดำเนินการให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบในภายหลังหากประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญานั้น ๆ และหากยังมีกรณีที่เข้าข่ายมาตรา 190 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ การดำเนินการในลักษณะเช่นนี้สามารถทำได้เสมือนกับเป็นการปรับปรุงหรือปฏิรูปกฎหมายให้ทันสมัยตามกาลเวลาโดยอาศัยพื้นฐานของกฎหมายต่างประเทศหรือกฎหมายระหว่างประเทศอันรวมถึงอนุสัญญาเหล่านั้นซึ่งทำให้ไม่ต้องรอการเข้าเป็นภาคีเสียก่อน กรณีเช่นนี้มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

- ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 53 เรื่องคำตอบแทนที่เท่าเทียมกันระหว่างลูกจ้างชายและลูกจ้างหญิง ตรงกับอนุสัญญาฉบับที่ 111 ว่าด้วยเรื่องคำตอบแทนที่เท่าเทียมกัน ค.ศ. 1951 ข้อ 2 ซึ่งประเทศไทยได้ออกพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน ก่อนที่ทำการให้สัตยาบันตามอนุสัญญาดังกล่าว ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 โดยตามข้อ 2 ของอนุสัญญาดังกล่าว มีข้อความดังนี้ “Each Member for which this Convention is in force undertakes to declare and pursue a national policy designed to promote, by method appropriate to national conditions and practice, equality of opportunity and treatment in respect of employment and occupation, with a view to eliminating any discrimination in respect thereof.” และตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 53 บัญญัติไว้ดังนี้ “ในกรณีที่งานมีลักษณะและคุณภาพอย่างเดียวกันและปริมาณเท่ากัน ให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างเท่าเทียมกันไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะเป็นชายหรือหญิง” ตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 16 เรื่องวิธีการเจรจาเมื่อเกิดข้อพิพาทแรงงาน ตรงกับอนุสัญญาฉบับที่ 98 ว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวกันและการร่วมเจรจาต่อรอง ค.ศ. 1949 ข้อ 4 ซึ่งประเทศไทยยังมีได้ให้

สัตยาบันในอนุสัญญาฯดังกล่าว โดยตามข้อ 4 ของอนุสัญญาฯดังกล่าว มีข้อความดังนี้ “Measures appropriate to national conditions shall be taken, where necessary, to encourage and promote the full development and utilization of machinery for voluntary negotiation between employers or employers’ organizations and workers’ organizations, with a view to the regulation of terms and conditions of employment by means of collective agreements.”

ข้อดี คือ เสมือนเป็นการปฏิรูปกฎหมาย (law reform) และยังทำให้กฎหมายไทยทันสมัยอยู่เสมอตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของโลก

ข้อเสีย คือ เมื่อจะเสนอร่างกฎหมายอาจต้องอธิบายแหล่งที่มาหรือเกณฑ์ที่ใช้เป็นพื้นฐานของการยกร่าง และอาจมีคำถามว่าเมื่อประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้วมีแนวโน้มหรือนโยบายที่จะเป็นภาคีสันติสัญญานั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งอาจนำไปสู่ประเด็นว่าการยกร่างกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ต้องนำสนธิสัญญามาขอความเห็นชอบจากรัฐสภาตามมาตรา 190 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญ

ในกรณีของอนุสัญญา ฯ 1982 นั้น หากนำวิธีที่ 1 มาใช้โดยการนำอนุสัญญา ฯ 1982 มาเป็นภาคผนวกของกฎหมาย คณะกรรมการ ฯ เห็นว่าไม่เหมาะสมเนื่องจากมีข้อบทหลายข้อที่ไม่ต้องมีกฎหมายรองรับ เช่น ภาค 11 หรือบทบัญญัติสุดท้ายของอนุสัญญา ฯ 1982

ส่วนการบัญญัติกฎหมายด้วยวิธีที่ 2 นั้นมีความยุ่งยากในแง่ที่ว่าข้อบทหลายข้อของอนุสัญญา ฯ 1982 ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับหรือมีกฎหมายภายในรองรับอยู่เพียงพอแล้ว

ดังนั้น จึงเหลือวิธีที่เหมาะสมอยู่วิธีเดียวคือ วิธีการที่สาม การออกกฎหมายแม่บทที่เพียงวางกรอบของกฎหมายไว้รองรับพันธกรณีที่เป็นหลักการสำคัญ ๆ ของอนุสัญญา ฯ 1982 โดยในส่วนของรายละเอียดนั้นจะต้องนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายลำดับรองซึ่งอาจเป็นพระราชกฤษฎีกา หรือกฎกระทรวง ฯลฯ ต่อไป นอกจากนั้น รายละเอียดเหล่านั้นอาจนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นแต่ระดับที่ส่วนราชการต่าง ๆ รับผิดชอบอยู่แล้วก็ได้ นั่นคือ ถือเป็นการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติเฉพาะเรื่องในส่วนราชการต่าง ๆ แต่ละแห่งรับผิดชอบอยู่ต่อไป ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่าส่วนราชการใดประสงค์จะแก้ไขกฎหมายที่ตนรับผิดชอบอยู่ย่อมสามารถดำเนินการได้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพโดยไม่จำเป็นต้องเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982

แล้วหรือไม่ เนื่องจากการปรับปรุงกฎหมายนั้นย่อมทำได้ตลอดเวลา มิใช่ว่าต้องเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาใดหรือสนธิสัญญาใดเสียก่อน แล้วจึงจะปรับปรุงกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้อง กล่าวง่าย ๆ ก็คือ โดยหลักการแล้ว หากไทยสามารถปรับปรุงกฎหมายภายในให้มีมาตรฐานสอดคล้องกับสากลมากเท่าใดย่อมเป็นประโยชน์ต่อประเทศและประชาชนมากเท่านั้น

อนึ่ง ในการเข้าเป็นภาคีนั้น รัฐจำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับพันธกรณีให้ครบถ้วนเสียก่อน เพราะรัฐไม่อาจอ้างว่าความยินยอมที่จะผูกพันตามสนธิสัญญา (consent to be bound) นั้นชัดหรือละเมิดต่อบทบัญญัติของกฎหมายภายในของประเทศตนได้ เว้นแต่ความขัดกันหรือการละเมิดนั้นจะชัดแจ้ง (manifest) และกฎหมายภายในดังกล่าวเป็นกฎหมายหลักหรือพื้นฐานที่สำคัญ (fundamental importance)¹⁹ แต่หากรัฐที่ต้องการจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ 1982 จะเข้าเป็นภาคีไปก่อนแล้วจึงออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญา ฯ 1982 ในภายหลังก็ยังทำได้โดยอาศัยบทบัญญัติของข้อ 310 ของอนุสัญญา ฯ 1982²⁰ และมีบางประเทศได้จัดทำคำแถลงเช่นว่า

สำหรับกระบวนการในการให้สัตยาบันนั้นเป็นเรื่องของฝ่ายบริหาร คือรัฐบาลโดยกระทรวงการต่างประเทศจะจัดทำสัตยาบันสารเพื่อเป็นการให้ความยินยอมที่จะผูกพันตามอนุสัญญา ฯ 1982 โดยจะบรรจุคำแถลงของไทยตามนัยข้อ 310 ของอนุสัญญา ฯ 1982 ลงไปด้วย (หากได้ข้อยุติว่าไทยยังไม่สามารถออกหรือแก้ไขกฎหมายภายในได้ก่อนการเข้าเป็นภาคี) ทั้งนี้ สัตยาบันสารดังกล่าวจะมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติ²¹ หลังจากนั้น เลขาธิการสหประชาชาติจะแจ้งให้รัฐภาคีทั้งปวงทราบต่อไป²²

อนึ่ง ในคำแถลงตามข้อ 310 นั้น บางประเทศก็กล่าวถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ที่น่าสนใจ²³ เช่น มาเลเซียซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านของไทย ได้ระบุว่าตนไม่ผูกพันตามกฎหมายภายในหรือคำแถลง

¹⁹ ข้อ 46 ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ.1969

²⁰ ข้อ 310 ของอนุสัญญา ฯ 1982 บัญญัติว่า “ข้อ 309 ไม่ห้ามรัฐ ขณะลงนามให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ ที่จะทำคำประกาศหรือคำแถลงไม่ว่าจะใช้คำหรือเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม โดยมุ่ง นอกจากประการอื่นแล้ว ที่จะทำให้กฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้โดยมีเงื่อนไขว่า คำประกาศและคำแถลงเช่นนั้นจะต้องไม่มีความหมายให้ตัดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขผลทางกฎหมายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ที่ใช้บังคับกับรัฐนั้น”

(หมายเหตุ ข้อ 309 บัญญัติห้ามมิให้รัฐทำข้อสงวนหรือข้อยกเว้นต่ออนุสัญญานี้)

²¹ ดูข้อ 306 ของอนุสัญญา ฯ 1982

²² ดูข้อ 319 ของอนุสัญญา ฯ 1982

²³ www.un.org/Depts/los/convention_agreements/convention_declaration... (ค้นเมื่อ16/2/2553)

ใด ๆ ของประเทศภาคอื่น รวมทั้งยังได้อ้างข้อ 303 ของอนุสัญญา ฯ 1982 ว่าวัตถุโบราณที่พบในเขตทางทะเลที่ตนมีอำนาจอธิปไตยหรือเขตอำนาจจะต้องไม่มีการเคลื่อนย้ายโดยปราศจากคำยินยอมจากมาเลเซีย หรือในกรณีอื่นใดก็ยังคงระบุนโยบายการสงวนสิทธิที่จะระบุวิธีการระงับข้อพิพาทตามข้อ 287 และ 298 ของอนุสัญญา ฯ 1982 ในภายหลัง ซึ่งประเด็นเหล่านี้ควรจะศึกษาต่อไปอย่างยิ่ง แต่ในขณะนี้ ประเด็นดังกล่าวอยู่นอกเหนือขอบเขตการศึกษาของงานวิจัยนี้

บทที่ 2

การรับรองสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

จากที่กล่าวแล้วในบทที่ 1 ว่าคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาข้อบทของอนุสัญญาฯ 1982 แล้วว่าข้อบทใดที่ต้องออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เพื่อรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ 1982 แต่ปัญหาที่มักมีคำถามอยู่เสมอก็คือ สิทธิและหน้าที่ของรัฐตามอนุสัญญาฯ 1982 นั้น มีอย่างไรบ้าง ดังนั้น ในบทนี้ จึงจะขอกล่าวถึงเพียงสิทธิและหน้าที่ของรัฐที่อนุสัญญาฯ 1982 ระบุไว้พอสังเขป เพื่อประกอบความเข้าใจก่อนที่จะอธิบายร่างกฎหมายรองรับที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีต่อไป

2.1 สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง

รัฐชายฝั่งจะมีสิทธิหน้าที่อย่างใดนั้น จะพิจารณาได้ง่ายขึ้นหากจำแนกตามเขตทางทะเลต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 4 เขต ดังนี้

1. ทะเลอาณาเขต (territorial sea)

เป็นเขตทางทะเลที่มีความกว้าง 12 ไมล์ทะเล²³ นับจากเส้นฐาน²⁴ รัฐชายฝั่งมีอธิปไตยเหนือทะเลอาณาเขต²⁵ เว้นแต่จะต้องยอมให้เรือของรัฐใด ๆ ใช้สิทธิผ่านโดยสุจริต (right of innocent passage)²⁶ อย่างไรก็ดี เมื่อประเทศไทยได้เป็นภาคีอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลอาณาเขต ค.ศ. 1958 แล้ว จึงต้องถือว่าไทยมีกฎหมายภายในที่สอดคล้องกับบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว และเมื่อหลักการของอนุสัญญากรุงเจนีวาฉบับนี้ได้นำมาเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาฯ 1982 จึงสรุปได้ว่า ไทยไม่จำเป็นต้องมีการออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายภายในแต่อย่างใดด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แม้กระนั้นก็ตามอาจมีความจำเป็นที่ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจะปรับปรุงแก้ไขกฎหมายบางฉบับเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ก็ย่อมทำได้ หรือจะออกกฎหมายรองรับในรูปของกฎกระทรวง หรือระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ก็ได้เช่นกัน ทั้งนี้ ตามความเหมาะสม

²³ 1 ไมล์ทะเลเท่ากับ 1.1516 ไมล์บกหรือ 1.85 กิโลเมตร

²⁴ แนวน้ำลดต่ำสุดที่วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต เส้นฐานมี 2 ประเภท ได้แก่ เส้นฐานปกติ กับ เส้นฐานตรง

²⁵ ข้อ 2 ของอนุสัญญาฯ 1982 ซึ่งบัญญัติ คล้ายกับ ข้อ 1 และ 2 แห่งอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลอาณาเขต 1958

²⁶ ข้อ 17 ของอนุสัญญาฯ 1982 ซึ่งบัญญัติ คล้ายกับ ข้อ 14 วรรค 1 แห่งอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลอาณาเขต 1958

สำหรับข้อยกเว้นว่าด้วยสิทธิผ่าน (transit passage) ในช่องแคบก็ดี หรือสิทธิผ่านช่องทางเดินเรือของรัฐหมู่เกาะ ไม่เกี่ยวกับประเทศไทย จึงไม่ขอกล่าวถึง

อีกประเด็นหนึ่งที่จะขอกล่าวถึง คือ สิทธิการไล่ตามติดพัน (right of hot pursuit)²⁷ อันเป็นการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่ง²⁸ ในการไล่ตามติดพันเรือต่างชาติที่ผู้มีอำนาจของรัฐชายฝั่งมีเหตุผลเชื่อได้ว่าเรือนั้นได้ละเมิดกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่งนั้น ทั้งนี้ การไล่ตามติดพันจะต้องเริ่มเมื่อเรือต่างชาติหรือเรือเล็กลำหนึ่งของเรือต่างชาติเข้ามาในน่านน้ำภายใน น่านน้ำหมู่เกาะ ทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่องของรัฐที่ไล่ตาม และสามารถดำเนินต่อไปได้นอกทะเลอาณาเขตหรือเขตต่อเนื่อง หากการไล่ตามนั้นมิได้ขาดตอนลง อนึ่งสิทธิการไล่ตามติดพันสิ้นสุดลงเมื่อเรือที่ถูกไล่ตามเข้าทะเลอาณาเขตของรัฐของตนหรือของรัฐที่สามแล้ว

2. เขตต่อเนื่อง (contiguous zone)

อาณาเขตทางทะเลประเภทนี้เดิมเคยเป็นทะเลหลวง แต่ในที่สุดอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ.1958 ได้ยอมรับสิทธิของรัฐชายฝั่งที่จะป้องกัน และลงโทษการกระทำผิดบางประการที่สงสัยว่าจะกระทำในทะเลอาณาเขตในที่สุด แม้การกระทำผิดนั้นยังกระทำลงในเขตต่อเนื่องก็ตาม เขตต่อเนื่องมีความกว้างไม่เกิน 24 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน ทั้งนี้ ความผิดที่รัฐชายฝั่งจะป้องกันนั้นจำกัดเฉพาะเรื่องศุลกากร (customs) การคลัง (fiscal) การเข้าเมือง (immigration) และสุขาภิบาล (sanitary) ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่ารัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจ (jurisdiction) ที่จะควบคุมในเรื่องทั้ง 4 ประการ²⁹ และต่อมา บทบัญญัติทำนองนี้ได้กลายมาเป็นข้อ 33 ของอนุสัญญาฯ 1982

ประเทศไทยได้ประกาศเขตต่อเนื่อง³⁰ แต่ได้แก้ไขกฎหมายเพียงเรื่องเดียวเพื่อมารองรับการใช้สิทธิในเขตต่อเนื่อง นั่นคือ พระราชบัญญัติศุลกากร แต่กฎหมายอีก 3 เรื่อง อันได้แก่ การคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาล มิได้มีการแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่แต่อย่างใด สาเหตุที่มีการประกาศเขตต่อเนื่องในครั้งนี้เป็นผลมาจากการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อน ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้ยกร่างกฎหมายแม่บทหรือ “กฎหมายกลาง” ที่ครอบคลุมการใช้เขตอำนาจทั้ง 4 เรื่องที่กล่าวมาเช่นกัน แต่กรมศุลกากรเห็นว่าการแก้ไขกฎหมายศุลกากรจะทำให้เจ้าหน้าที่ คือ ศุลกากรักษ์ บังคับใช้กฎหมายได้มีประสิทธิภาพมากกว่า จึงขอให้มีการแก้ไขกฎหมายเฉพาะ อันได้แก่ พระราชบัญญัติศุลกากร

²⁷ ข้อ 111 ของอนุสัญญาฯ 1982

²⁸ Arnd Bernaerts, “Bernaerts’ Guide to the 1982 United Convention on the Law of the Sea” (Victoria, B.C., Canada: Trafford Publishing, 2006), หน้า 46

²⁹ Malcolm D.Evans, หน้า 632

³⁰ 112 ราชกิจจานุเบกษา 1 ตอนที่ 69 ง ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2538

(ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2542 อย่างไรก็ดี มีข้อสังเกตว่า การดำเนินการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับนี้ แม้จะมีผลดีในแง่ของความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย แต่กรณีของเขตต่อเนื่องทำให้เห็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งว่า ไทยมีเขตต่อเนื่องก็จริง แต่มีกฎหมายรองรับเพียงเรื่องเดียว ทั้ง ๆ ที่กฎหมายระหว่างประเทศให้สิทธิไทยที่จะควบคุมหรือใช้เขตอำนาจได้อีก 3 เรื่อง แต่ไทยก็ยังไม่มีความพร้อมทางกฎหมายที่ครอบคลุมถึงทั้ง 3 เรื่องนั้น

3. เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (exclusive economic zone หรือ EEZ)

เขตดังกล่าวมีความกว้างไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน แต่เดิม เขตนี้เคยเป็นทะเลหลวงมาก่อน แต่เขตนี้รัฐชายฝั่งต้องประกาศหรืออ้างสิทธิด้วยมิใช่มีอยู่แล้วตั้งแต่เริ่ม (*ab initio*) อนุสัญญา 1982 ได้ยอมรับว่ารัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย (sovereign rights)³¹ ในอันที่จะสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในเขตนี้ นอกจากนี้ รัฐชายฝั่งยังมีเขตอำนาจในการสร้างและใช้เกาะเทียม การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล การคุ้มครองและการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล

สำหรับรัฐอื่นนั้นยังคงมีเสรีภาพในทะเลหลวง (เพราะเดิมเขตนี้เคยเป็นทะเลหลวงมาก่อน) ยกเว้นเสรีภาพในการประมง เนื่องจากการทำประมงนั้นสงวนไว้เฉพาะรัฐชายฝั่งเท่านั้น (เว้นแต่ในกรณีของข้อ 61 ที่รัฐชายฝั่งกำหนดปริมาณทรัพยากรที่มีชีวิตที่จะพึงอนุญาตให้จับได้ (total allowable catch) ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน หรือ ตามข้อ 62 ที่รัฐชายฝั่งต้องอนุญาตให้รัฐอื่นเข้าแสวงประโยชน์จากส่วนเกินของปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้) การที่อนุสัญญา 1982 บัญญัติให้รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย จึงต้องถือว่า เขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นระบอบที่มีลักษณะพิเศษ (*sui generis*)³² กล่าวคือ รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย (sovereign rights) เหนือทรัพยากรธรรมชาติในเขตดังกล่าวซึ่งไม่ถือว่าเป็นทะเลหลวง แต่รัฐชายฝั่งยังต้องยอมให้รัฐอื่นใช้เสรีภาพในท้องทะเลหลวงได้ (ยกเว้นการทำประมง) อีกทั้งยังต้องยอมให้ใช้ทะเลที่เป็นการใช้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ (other internationally lawful uses of the sea) และในกรณีที่ใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งกับรัฐอื่นขัดแย้งกันก็ให้ระงับข้อขัดแย้ง “บนมูลฐานแห่งความเที่ยงธรรม”³³

เนื่องจากเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นเรื่องที่รัฐเพ่งตกลงกันได้ในการประชุม UNCLOSIII และสิทธิและหน้าที่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นเรื่องของการใช้เขตอำนาจของรัฐซึ่งอยู่นอกประเทศ จึงเป็นเรื่องที่ต้องมีกฎหมายรองรับ อย่างไรก็ดี หากพิจารณาให้ลึกซึ้งต่อไปจะเห็นได้ว่า ในเรื่องของสิทธิรัฐชายฝั่งนั้น หากไทยยังไม่มีกฎหมายมารองรับครบถ้วนก็จะทำให้ไทยไม่สามารถใช้สิทธิได้

³¹ ข้อ 56 ของอนุสัญญา 1982

³² I.A. Shearer, อ้างแล้ว, หน้า 577

³³ ข้อ 59 ของอนุสัญญา 1982 ; ดู I.A. Shearer, เพิ่งอ้าง

อย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไทยผิดพันธกรณี ส่วนในแง่หน้าที่นั้น หากเป็นเรื่องที่รัฐสามารถดำเนินการได้เอง เช่น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ก็อาจถือได้ว่าไทยไม่ต้องมีกฎหมายรองรับสำหรับการดำเนินกิจกรรมในส่วนของรัฐก็ได้เนื่องจากรัฐสามารถหรือมีศักยภาพที่จะดำเนินการได้เองอยู่แล้ว แต่หากการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องควบคุมการกระทำของเอกชนใดแล้ว การที่รัฐชายฝั่งหรือประเทศไทยไม่มีกฎหมายรองรับก็ย่อมไม่สามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมของเอกชนได้ ซึ่งอาจถือได้ว่าไทยผิดพันธกรณีในส่วนนี้

โดยสรุป ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรัฐชายฝั่งมีสิทธิดังนี้³⁴

1. ทำประมง (ข้อ 62) จึงสามารถตรวจค้น จับกุมและดำเนินคดีผู้ฝ่าฝืนได้
 2. วิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล (ข้อ 246)
 3. วางสายเคเบิลใต้น้ำ (ข้อ 56 และ 58)
 4. เขตอำนาจเหนือเกาะเทียม (ข้อ 56 และ 60) กับการให้ความคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล (ข้อ 56 และ ภาค XII)
 5. ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตที่อยู่เหนือท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน เช่น การทำเหมืองแร่ (ข้อ 56) การผลิตพลังงานจากกระแสน้ำหรือกระแสลม (ข้อ 56)
 6. การขุดเจาะ (ข้อ 81) และการทำอโม่งค์ (ข้อ 85)
- อนึ่ง เมื่อรัฐชายฝั่งมีสิทธิรัฐชายฝั่งก็ต้องมีหน้าที่ซึ่งสรุปได้ดังนี้
1. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (ข้อ 56 และ 62)
 2. การใช้ทรัพยากรให้ได้ประโยชน์สูงสุด (ข้อ 62)
 3. การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

4. ไหล่ทวีป

เขตทางทะเลเขตนี้เป็นส่วนที่ยื่นต่อออกมาจากชายฝั่งจึงเป็นเรื่องของข้อเท็จจริงทางธรณีวิทยา และรัฐชายฝั่งไม่ต้องประกาศการมีไหล่ทวีปเพื่อใช้สิทธิ³⁵ แต่โดยที่อนุสัญญาฯ 1982 ได้กำหนดความกว้างของไหล่ทวีปไว้ว่าไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน (ซึ่งในบางกรณี ไหล่ทวีปของบางประเทศสามารถขยายความกว้างออกไปได้มากกว่า 200 ไมล์ทะเล เนื่องจากลักษณะของไหล่ทวีปของรัฐมีความกว้างมากกว่านั้นก็ยอมทำได้ ทั้งนี้ รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะขยายความกว้างออกไปได้ตามเกณฑ์ที่อนุสัญญาฯ 1982 กำหนด และเกณฑ์หนึ่งที่ใช้ในการพิจารณาก็คือ ไม่เกิน 350 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน) โดยที่หลักการเรื่องไหล่ทวีปเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่าง

³⁴ Arnd Bernaerts, อ้างแล้ว, หน้า 37

³⁵ Gillian D. Triggs, อ้างแล้ว, หน้า 288

ประเทศ³⁶ ซึ่งบัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยไหล่ทวีป ค.ศ.1958 และประเทศไทยได้ใช้ประโยชน์จากเขตนี้ตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 จึงอาจถือได้ว่าประเทศไทยมีกฎหมายรองรับในเขตนี้แล้ว

บนไหล่ทวีป รัฐชายฝั่งมีสิทธิดังนี้³⁷

1. เสรีภาพในการเดินเรือ (ข้อ 87)
2. เสรีภาพในการบินผ่าน (ข้อ 87)
3. เสรีภาพในการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล (ข้อ 246)
4. การวางสายเคเบิลใต้น้ำ (ข้อ 79)
5. การสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตที่อยู่ติดพื้นดินท้องทะเล
6. การขุดเจาะ (ข้อ 81)
7. การขุดอุโมงค์ (ข้อ 85)
8. การใช้เกาะเทียม (ข้อ 60 และ 80)

ดังนั้น จะเห็นว่าร่างกฎหมายที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอก็มิได้บัญญัติขึ้นเพื่อลบล้างหรือยกเลิกพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 แต่อย่างใด นั่นคือ ในเขตไหล่ทวีปนี้ ไทยซึ่งเป็นรัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในพื้นดินใต้ทะเล (อันได้แก่ น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่) กับจากทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตที่อยู่ติดกับพื้นดินท้องทะเล³⁸ เช่น ปลาฉลาม ปะการัง อย่างไรก็ดี รัฐชายฝั่งมีพันธกรณี (หน้าที่) ที่จะไม่ลิดรอนหรือแทรกแซงโดยมิชอบซึ่งเสรีภาพในการเดินเรือ หรือบินผ่าน หรือการวางท่อ หรือสายเคเบิลใต้น้ำของรัฐอื่น และต้องอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเลที่อาจเกิดจากท่อดังกล่าว³⁹

อนึ่ง ไหล่ทวีปทำให้รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจเหนือเกาะเทียมและสิ่งติดตั้งต่างๆ ส่วนกรณีที่รัฐชายฝั่งใดมีไหล่ทวีปเกินกว่า 200 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน รัฐนั้นต้องชำระค่าบำรุงให้แก่องค์กรพื้นดินท้องทะเล (the Authority) สำหรับการแสวงประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตในส่วนที่อยู่นอกความกว้าง 200 ไมล์ทะเล สำหรับช่วงระยะเวลา 5 ปีแรกของการแสวงประโยชน์หรือการผลิตด้วย⁴⁰

³⁶ เฟ็งอ้าง, หน้า 286

³⁷ Arnd Baerts, เฟ็งอ้าง

³⁸ ข้อ 76 ของอนุสัญญาฯ 1982

³⁹ ข้อ 78,79 ของอนุสัญญาฯ 1982

⁴⁰ ข้อ 82 ของอนุสัญญาฯ 1982

นอกจากสิทธิแล้ว ราชอาณาจักรยังมีหน้าที่ดังนี้⁴¹

1. ราชอาณาจักรต้องหลีกเลี่ยงการรบกวนการเดินเรือและสิทธิอื่นกับเสรีภาพต่าง ๆ ที่รัฐอื่นมีในทะเลหลวง (ข้อ 78 และภาค VII)

2. ต้องชำระค่าบำรุงให้แก่องค์กรพื้นดินท้องทะเลสำหรับการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตบนไหล่ทวีปที่อยู่นอก 200 ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐาน (ข้อ 82)

เขตทางทะเลทั้ง 4 ประเภทที่กล่าวมา สามารถสรุปสิทธิและหน้าที่ของราชอาณาจักรได้ตามภาคผนวก 1 ของบทนี้ และสาเหตุที่การศึกษาวิจัยจำกัดเฉพาะสิทธิและหน้าที่ของราชอาณาจักรก็เพื่อประโยชน์ในการศึกษาการออกกฎหมายรองรับของประเทศไทยเพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982 ต่อไป ทั้งนี้ ขอให้เข้าใจว่าภายใต้กฎหมายทะเลนั้น มิได้กล่าวถึงแต่เพียงเฉพาะสิทธิและหน้าที่ของราชอาณาจักรแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่กล่าวถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่า (port state) รัฐเจ้าของธง (flag state) และรัฐอื่นซึ่งมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982 ด้วย

สำหรับทะเลหลวง (High Seas) นั้น แม้จะอยู่นอกเขตทางทะเลของราชอาณาจักร แต่รัฐต่าง ๆ ก็มีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศอยู่ดี นั่นคือ

1. ในกรณีของรัฐทุกรัฐ ต่างยังคงมีเสรีภาพในทะเลหลวงตามข้อ 87 ของอนุสัญญาฯ 1982 รวมทั้งต้องอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิต⁴²

2. ในกรณีของรัฐเจ้าของธง (flag state) ยังคงมีพันธกรณีที่จะต้องใช้เขตอำนาจเหนือการกระทำความผิดบนเรือนั้น ในกรณีการปกครอง (administrative) ทางเทคนิค (technical) และทางสังคม (social) รวมทั้งการมีความปลอดภัยในการเดินเรือตามมาตรฐานที่องค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกำหนด (อาทิ องค์การทางทะเลระหว่างประเทศ หรือ International Maritime Organization หรือ IMO)

นอกจากนี้ ราชอาณาจักรยังคงมีหน้าที่ที่จะต้องอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเล⁴³ ซึ่งหน้าที่นี้ทำให้ต้องควบคุมกิจกรรมหรือการดำเนินการของเอกชนด้วย จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับหน้าที่ในส่วนนี้ ส่วนการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลนั้น ราชอาณาจักรมีสิทธิที่จะอนุญาตให้ผู้ใดหรือรัฐใดทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือเขตไหล่ทวีปของตน แล้วแต่กรณีได้เต็มที่ ดังนั้น ราชอาณาจักรย่อมต้องการกฎหมายรองรับเพื่อควบคุมกิจกรรมหรือการดำเนินการของเอกชนที่เข้ามาทำวิจัยโดยมิได้รับอนุญาต

นอกจากนี้ ยังมีพันธกรณีที่สำคัญอีก 2 ประการที่ควรกล่าวถึงในที่นี้ นั่นคือ

⁴¹ เพิ่งอ้าง, หน้า 40

⁴² ข้อ 117-120 ของอนุสัญญาฯ 1982

⁴³ ข้อ 192,194,195,196-202,204-214,216-220,222-223,225-228,231 ของอนุสัญญาฯ 1982

1. การระงับข้อพิพาท รัฐที่เป็นภาคีต้องระบุวิธีการระงับข้อพิพาทที่ตนยอมรับได้ตามนัยข้อ 287 ของอนุสัญญาฯ 1982 ซึ่งเป็นเรื่องของนโยบายที่ไทยต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบเมื่อจะเข้าเป็นภาคี ส่วนกฎหมายรองรับนั้นไม่จำเป็นเนื่องจากผลของการวินิจฉัยผูกพันรัฐภาคี มิใช่เอกชนในรัฐนั้น แต่การที่อนุสัญญาฯ 1982 ระบุให้ผู้พิพากษาศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกัน⁴⁴ ด้วยทำให้ต้องมีกฎหมายรองรับในประเด็นนี้
2. การคุ้มครองวัตถุโบราณหรือทางประวัติศาสตร์ที่พบในทะเลตามข้อ 303 ของอนุสัญญาฯ 1982 เป็นเรื่องสำคัญที่จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับ เนื่องจากได้เคยมีกรณีที่เรือ Australia Tide ได้เข้ามาขุดค้นโบราณวัตถุในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของไทยโดยมิได้รับอนุญาต บัดนี้ พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติให้โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ข่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งไว้ในราชอาณาจักรหรือในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ให้ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน⁴⁵ จึงถือว่าไทยมีกฎหมายเพื่อใช้สิทธิภายใต้กฎหมายภายในตามข้อ 303 ของอนุสัญญาฯ 1982

2.2 วิธีการออกกฎหมายรองรับ

ตามที่ได้เกริ่นในบทที่ 1 เกี่ยวกับการออกกฎหมายรองรับของไทยว่ามีอยู่ด้วยกัน 3 วิธี แต่ละวิธีต่างก็มีจุดอ่อน-จุดแข็ง ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปนี้

2.2.1 การออกกฎหมายโดยผนวกสนธิสัญญาแนบท้ายเป็นภาคผนวก

จุดอ่อน 1. ผู้ใช้กฎหมายจะต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ว่าส่วนใดของสนธิสัญญาเป็นหลักกฎหมายที่ต้องปฏิบัติให้สอดคล้อง

2. ถ้อยคำที่ใช้ในสนธิสัญญามิใช่เป็นภาษากฎหมายที่ใช้ในกฎหมายภายในจึงอาจมีปัญหาในการตีความ

3. สนธิสัญญาอาจไม่มีบทกำหนดโทษให้ชัดเจนในแต่ละเรื่อง

4. สนธิสัญญาเกือบทั้งหมดที่ประเทศไทยเป็นภาคี ต้องมีการแปลเป็นภาษาไทย จากภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจึงอาจมีปัญหาจากความไม่คุ้นเคยของผู้ใช้กฎหมาย

จุดแข็ง 1. สะดวกต่อการยกย่องเพราะเพียงแปลสนธิสัญญาแล้วนำมาผนวกท้ายพระราชบัญญัติ (แม้อนุสัญญาฯ 1982 จะใช้เวลาในการแปลถึงราว 10 ปีก็ตาม)

⁴⁴ ข้อ 10 ของภาคผนวก VI ของอนุสัญญาฯ 1982

⁴⁵ โปรดดูมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

2. ไม่ต้องกังวลว่าหลักการใดในสนธิสัญญาจะตกหล่นเนื่องจากต้องยกตัวบทของสนธิสัญญามาทั้งหมด

3. เนื่องจากสนธิสัญญาทั้งฉบับจะมีฐานะเป็นกฎหมายภายในโดยวิธีนี้ ดังนั้นผู้ใช้กฎหมายก็สามารถบริหารจัดการได้ตามนัยและเจตนารมณ์ของตัวสนธิสัญญา

2.2.2 การออกกฎหมายโดยนำหลักการแต่ละหลักมาบัญญัติเป็นมาตราต่าง ๆ

จุดอ่อน 1. ต้องปรับถ้อยคำของสนธิสัญญาให้เป็นภาษาของกฎหมายภายในที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ

2. หลักการหรือรายละเอียดบางประการในการสนธิสัญญาอาจจะตกหล่นหรือคลาดเคลื่อน

จุดแข็ง 1. สะดวกแก่ผู้ปฏิบัติในการนำกฎหมายไปบังคับใช้

2. การตรากฎหมายเช่นนี้เป็นไปตามวิธีการและรูปแบบของพระราชบัญญัติ ผู้ใช้กฎหมายจึงเข้าถึงความมุ่งหมายได้ในฐานะกฎหมายภายในซึ่งตนคุ้นเคยอยู่แล้ว

2.2.3 การออกกฎหมายแม่บท

จุดอ่อน 1. ต้องมีความยืดหยุ่นบ้างเพื่อเป็นกรอบในการบังคับใช้กฎหมายในเรื่องนั้นๆ หรือ สำหรับการทำสนธิสัญญาประเภทเดียวกันในอนาคต

2. เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอาจไม่แน่ใจว่าบทบัญญัติใดในกฎหมายแม่บทขัดหรือแย้งกับกฎหมายเฉพาะเรื่องที่เคยออกมาก่อนหน้านั้น

จุดแข็ง 1. เป็นแนวทางเพื่อบัญญัติรายละเอียดของกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติต่อไปในรูปของ กฎหมายรองหรือเพื่อใช้ในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเฉพาะเรื่องที่มีอยู่แล้ว

2. สะดวกต่อเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในแง่ของการค้นหาหลักกฎหมายที่ได้รวบรวมไว้แล้วเป็นหมวดหมู่มีได้กระจายในกฎหมายเป็นรายฉบับ

2.3 กฎหมายแม่บทที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ

2.3.1 สาเหตุที่กฎหมายแม่บทเหมาะสมที่จะรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ 1982

โดยที่คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การออกกฎหมายแม่บทจะเหมาะสมกว่าการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับเพื่อรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ 1982 เนื่องจากจุดแข็งทั้ง 2 ข้อที่กล่าวแล้วในข้อ 2.2.3 แต่ยังมีเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับกรณีของกฎหมายทะเลก็คือ หากใช้วิธีการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับแล้ว แม้ส่วนราชการใดจะดำเนินการได้แล้วเสร็จ แต่หากส่วนราชการอื่นยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ การให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ 1982 ย่อม

กระทำมิได้ (เว้นแต่จะอาศัยข้อ 310 ของอนุสัญญาฯ 1982 ที่ให้รัฐจัดทำคำแถลงได้ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป) ดังนั้น การจัดทำกฎหมายแม่บทซึ่งจะเป็นเพียงกรอบของกฎหมายเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982 จึงเป็นหนทางที่เป็นไปได้มากที่สุดและยังสอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีที่ให้เร่งรัดการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982

2.3.2 เนื้อหาของร่างกฎหมายที่กระทรวงการต่างประเทศเสนอ

2.3.2.1 หากพิจารณาจากหลักการและเหตุผล จะพบว่าวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ซึ่งมีชื่อว่า “ร่างพระราชบัญญัติเพื่อกำหนดการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525” ต้องการให้ร่างกฎหมายนี้เป็นกฎหมายอนุวัติการหรือเป็นกฎหมายแม่บทก่อนที่ไทยจะให้สัตยาบันต่อไป นอกจากนั้น ร่างกฎหมายมิได้จำกัดแต่เฉพาะตัวอนุสัญญาฯ 1982 แต่ขยายไปถึงความตกลงแก้ไขภาค 11 ด้วย ซึ่งเป็นสนธิสัญญาฉบับหนึ่งที่แก้ไขอนุสัญญาฯ 1982 แล้ว และตามข้อ 4 ของความตกลงนี้ยังระบุว่า “...ให้สัตยาบันสารหรือสารการยืนยันเป็นทางการหรือภาคยานุวัติสารใดต่ออนุสัญญาฯ แสดงถึงความยินยอมที่จะผูกพันโดยความตกลงนี้เช่นกัน”

2.3.2.2 ร่างมาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ แต่ก็ยังเปิดกว้างให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอื่นเข้าร่วมเป็นผู้รักษาการด้วยเพื่อประโยชน์ในการออกกฎกระทรวงเองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่หรือความรับผิดชอบของกระทรวงนั้นๆ ทั้งนี้ เป็นประเด็นที่ต้องหารือในระดับนโยบายด้วยเช่นกันว่าจะมีกระทรวงใดบ้าง แต่ร่างมาตรานี้ ในหลักการเป็นไปตามรูปแบบของกฎหมายไทย และเคยมีกรณีที่มีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติอยู่หลายกระทรวงแล้ว

2.3.2.3 ร่างมาตรา 5 ใหม่ที่บรรจุเพิ่มเข้าไปเป็นเรื่องของการจัดตั้งองค์กรขึ้นเพื่อประสานการใช้บทบัญญัติของกฎหมายให้มีลักษณะบูรณาการ รวมทั้งให้เป็นองค์กรที่ช่วยจัดทำข้อเสนอแนะ (recommendations) ต่อรัฐบาลทั้งในแง่นโยบายและกฎหมายระหว่างประเทศ ตลอดจนกฎหมายภายใน เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายทะเล เช่น กรณีเรือประมงไทย⁴⁶ ถูกโจรสลัดโซมาเลียจับกุมและต่อมาถูกเรือรบของอินเดียยิงจม ทั้งนี้ การเพิ่มร่างมาตรานี้เป็นเพราะข้อเรียกร้องของหลายฝ่ายที่มักจะอ้างว่าหา “เจ้าภาพ” ไม่ได้ในกรณีที่เกิดปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายทะเล ทั้งๆ ที่ในการพิจารณาของคณะกรรมการฯ ไม่มีร่างมาตรานี้ปรากฏอยู่

⁴⁶ เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2551 เรือเอกวัฒน์นาวา 5 สัญชาติ Kiribati แต่มีเจ้าของเป็นบริษัทเรือของคนไทย ได้ถูกโจรสลัดโซมาเลียจับกุมและต่อมา ถูกเรือรบของอินเดียยิงจม

2.3.2.4 ส่วนที่ 1 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ตามร่างมาตรา 5 เดิมนี้เป็นการนำข้อบทของข้อ 55 ของอนุสัญญาฯ 1982 มาบัญญัติไว้เสมือนกับเป็นนิยามของเขตทางทะเลนี้

2.3.2.5 ร่างมาตรา 6 กล่าวถึงสิทธิอธิปไตย เขตอำนาจและสิทธิ รวมทั้งหน้าที่ภายใต้หลักการเสรีภาพของทะเลหลวง ซึ่งเท่ากับนำข้อบทของข้อ 56 และ 87 ของอนุสัญญาฯ 1982 มาบัญญัติไว้

2.3.2.6 ร่างมาตรา 7 กำหนดให้การใช้สิทธิอธิปไตยและอำนาจต่างๆ บางเรื่อง ซึ่งครอบคลุมถึงกรณีโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุด้วย⁴⁷ กับการกระทำอันเป็นโจรสลัดให้เป็นไปตามกฎหมายของไทยที่เกี่ยวข้อง อันนี้เป็นการย้าว่าเรื่องใดที่มีกฎหมายอยู่แล้วก็ให้ไปใช้กฎหมายเฉพาะที่ว่า และนอกจากนั้น การนำกฎหมายเฉพาะมาเป็นพื้นฐานย่อมทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติสามารถใช้บังคับกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะคุ้นเคยกับกฎหมายเหล่านั้นอยู่แล้ว (มิฉะนั้น จะเป็นความผิดตามร่างมาตรา 15) เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534

2.3.2.7 ร่างมาตรา 8 เป็นการระบุว่าการกระทำต่างๆ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หากได้รับอนุญาตแล้วย่อมทำได้ มิฉะนั้น จะเป็นความผิดตามร่างมาตรา 15

2.3.2.8 ร่างมาตรา 9 บัญญัติห้ามการทำลายสิ่งแวดล้อม การค้าทาส และการทำให้ท่อใต้ทะเลหรือสายเคเบิลใต้น้ำเสียหายอันเป็นการขยายความของเขตอำนาจไทยตามที่ระบุในร่างมาตรา 6 ซึ่งหากฝ่าฝืนก็จะเป็นความผิดตามร่างมาตรา 15

2.3.2.9 ร่างมาตรา 10 เป็นการบัญญัติให้กระทรวงที่เกี่ยวข้องหรือกำกับดูแลการวางท่อใต้ทะเลเป็นผู้กำหนดเส้นทาง ของการวางท่อเพื่อให้สอดคล้องกับข้อ 79 ของอนุสัญญาฯ 1982

2.3.2.10 ร่างมาตรา 11 วรรคแรก ระบุให้นำความตกลงที่ไทยทำกับประเทศใดในเรื่องการใช้สิทธิอธิปไตยและเขตอำนาจ รวมทั้งสิทธิต่าง ๆ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะมาใช้ในเขตทับซ้อนของเขตเศรษฐกิจจำเพาะกับเพื่อนบ้าน เช่น พระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. 2533 ซึ่งเป็นกฎหมายรองรับการใช้ธรรมนูญองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ที่มีการแบ่งการใช้เขตอำนาจทั้งทางแพ่งและทางอาญาในพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทยกับมาเลเซีย ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “พื้นที่พัฒนาร่วม” (Joint Development Area หรือ JDA) ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่าพื้นที่พัฒนาร่วมนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับไหล่ทวีปที่ทับซ้อนกัน แต่เนื่องจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิอธิปไตยใน

⁴⁷ เรื่องเกี่ยวกับโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุนั้นไม่เป็นปัญหาอีกแล้วเนื่องจากมีกฎหมายเฉพาะรองรับดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

เขตเศรษฐกิจจำเพาะก็มีพุดถึงอยู่ด้วย⁴⁸ ดังนั้น วรรค 2 ของร่างมาตรานี้จึงกำหนดว่า หากยังไม่มีความตกลงทำนองนี้ การใช้สิทธิอธิปไตยของไทย รวมทั้งเขตอำนาจและสิทธิหน้าที่ต่างๆ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะให้เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศอันเป็นบทบัญญัติทั่วไปอยู่แล้วว่าการใช้สิทธิและหน้าที่ของรัฐย่อมเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งในที่นี้ก็คือ กฎหมายทะเล อย่างไรก็ตามก็ดี คงมีปัญหายุ่งยากอยู่ที่ขอบเขตของพื้นที่ดังกล่าวจะมีความกว้างเท่าใดนับจากเส้นฐาน นั่นคือในเรื่องความกว้างย่อมเป็นไปตามประกาศพระบรมราชโองการกำหนดความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ส่วนในกรณีที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะทับซ้อนกับเพื่อนบ้านนั้น ทางออกก็ต้องเจรจาแบ่งเขตทางทะเลกันก่อน และจนถึงขณะนี้ สามารถกล่าวได้ว่า ทางด้านทะเลอันดามันไม่มีปัญหาในเรื่องของการแบ่งเขตทางทะเล เนื่องจากไทยได้บรรลุข้อตกลงกับประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นพม่า มาเลเซีย อินโดนีเซีย รวมทั้งอินเดียด้วย โดยได้อาศัยเทคนิคของการใช้จุดร่วม 3 ฝ่าย (tri-junction points) อันเป็นที่ยอมรับของประเทศที่เกี่ยวข้องในเรื่องการแบ่งเขตทางทะเล ส่วนบริเวณอ่าวไทยนั้น ไทยก็ได้บรรลุความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างประเทศเวียดนามในอ่าวไทยแล้ว⁴⁹ โดยการแบ่งเขตได้ครอบคลุมทั้งเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปด้วย⁵⁰ ดังนั้น พื้นที่ทับซ้อนที่เป็นปัญหาในปัจจุบันก็คือ ระหว่างไทยกับกัมพูชา อย่างไรก็ตามการพัฒนาในเรื่องนี้ถือว่าอยู่ในระดับที่น่าจะเป็นผลประโยชน์ร่วมของทั้งสองฝ่ายที่ได้มุ่งใช้การเจรจาหลักโดยได้จัดทำบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลกัมพูชาว่าด้วยพื้นที่ที่ไทยและกัมพูชาอ้างสิทธิในไหล่ทวีปทับซ้อนกัน ฉบับลงนามเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2544 สถานะล่าสุด คือการเจรจายังไม่ได้ข้อยุติ

2.3.2.11 ร่างมาตรา 12 เป็นการบัญญัติเพื่อรองรับข้อ 58 ของอนุสัญญาฯ 1982 ทั้งนี้ ได้เพิ่มเรื่องหลักต่างตอบแทนเข้าไปด้วยเพื่อแสดงถึงความยืดหยุ่นที่ไทยอาจจะพิจารณาให้รัฐอื่นใช้สิทธิหรือเสรีภาพในทะเลหลวงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของไทย โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการปฏิบัติที่รัฐเหล่านั้น ได้กระทำต่อไทยในทำนองเดียวกัน

2.3.2.12 เป็นการตราร่างมาตรา 13 โดยนำหลักการของข้อ 58 วรรค 3 ของอนุสัญญาฯ 1982 ให้รัฐชายฝั่งออกกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ได้ นอกจากนั้น ร่างมาตรา 13 นี้ยังคำนึงถึงด้วยว่า เมื่อเขตเศรษฐกิจจำเพาะเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศแล้ว

⁴⁸ ข้อ 4 ของบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ฉบับลงนามเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1979 ที่จังหวัดเชียงใหม่

⁴⁹ ฉบับลงนามที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1997

⁵⁰ ดูข้อ 3 ของความตกลงฯ

รัฐทุกรัฐย่อมสามารถออกกฎหมายหรือปรับปรุงกฎหมายของตนให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายของ
เขตเศรษฐกิจจำเพาะได้เองไม่ว่ารัฐนั้นจะเป็นภาคีสัญญา ฯ 1982 แล้วหรือไม่

2.3.2.13 ร่างมาตรา 14 เป็นการนำกฎหมายที่มีอยู่แล้วมาใช้บังคับโดยอนุโลมต่อ
เกาะเทียมสิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างที่สร้างหรือติดตั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและบริเวณเขตปลอดภัย
ตัวอย่างกฎหมายที่มีอยู่แล้ว ได้แก่ พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514

2.3.2.14 หมวด 3 เขตอำนาจในการดำเนินคดี ตั้งแต่ร่างมาตรา 15 ถึงมาตรา
24 เป็นไปตามแนวปฏิบัติของไทยและหลักการที่ใช้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534 โดยเฉพาะร่าง
มาตรา 15 ที่ให้การกระทำผิดตามมาตรา 7,8 และ 9 เป็นความผิดที่ต้องรับโทษใน
ราชอาณาจักร

2.3.2.15 หมวด 4 บทกำหนดโทษ โดยร่างมาตรา 25 ระบุให้ผู้ฝ่าฝืนร่าง
มาตรา 8 คือ เข้ามาสํารวจหรือแสวงประโยชน์ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยมิได้รับอนุญาต
ในขณะที่ร่างมาตรา 26 ระบุให้ผู้ฝ่าฝืนร่างมาตรา 9 คือ กระทบกระเทือนคุณภาพสิ่งแวดล้อม
เอาจนลงเป็นทาส หรือกระทำการให้ท่อใต้ทะเลเสียหายต้องระวางโทษทางอาญาเนื่องจากผู้ฝ่าฝืน
นั้นได้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ คงมีข้อสังเกตเพียงว่า ข้อ 73 วรรค 3
ของอนุสัญญา ฯ 1982 ห้ามรัฐชายฝั่งระวางโทษจำคุกสำหรับการละเมิดกฎหมายและข้อบังคับ
เกี่ยวกับการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ แล้วเหตุใดร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงมีโทษจำคุก
สำหรับการกระทำผิดดังกล่าว คำตอบก็คือ แม้ไทยจะมีท่าทีต่อเนื่องมาตลอดว่าไม่ยอมรับการที่รัฐ
ชายฝั่งใดมีโทษจำคุกต่อผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ แต่การที่มี
ร่างกฎหมายทำนองนี้จะเป็นการขอให้รัฐชายฝั่งเหล่านั้นตระหนักว่า หากผู้กระทำความผิดเช่นว่าเป็นคน
ชาติของตนบ้าง รัฐชายฝั่งนั้นจะรู้สึกอย่างไร นอกจากนั้น ในหมวด 4 นี้เองมิได้จำกัดให้เฉพาะ
โทษจำคุกเป็นบทลงโทษเท่านั้น แต่ศาลอาจลงโทษปรับก็ได้และอัยการที่สั่งฟ้องอาจขอให้ศาล
ลงโทษเพียงโทษปรับเท่านั้นก็ได้ หมายความว่าผู้กระทำความผิดอาจไม่ต้องโทษจำคุกเสมอไป
ส่วนร่างมาตรา 27 ที่ให้กรรมการผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลต้องรับโทษในกรณีที่ผู้กระทำ
ผิดเป็นนิติบุคคล ก็เป็นบทบัญญัติที่เป็นหลักการทั่วไปที่ใช้ในพระราชบัญญัติต่างๆ เมื่อผู้กระทำ
ผิดเป็นนิติบุคคล

2.3.2.16 ร่างมาตรา 28 เป็นการบัญญัติเพื่อคุ้มครองการดำเนินการในประเทศไทยขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศ (Sea Bed Authority) และวิสาหกิจ (Enterprise)
เพื่อให้เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภายใน รวมทั้งให้มีเอกสิทธิและความคุ้มกันด้วย ทั้งนี้ ตามข้อ
176-183 ของอนุสัญญาฯ 1982 ประกอบภาคผนวก 3 และ 4 ของอนุสัญญาฯ 1982 ด้วย

สำหรับเอกสิทธิและความคุ้มกันนั้นขยายไปถึงสถานที่ ทรัพย์สิน สินทรัพย์ และบรรณสารขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศกับของวิสาหกิจ ตลอดจนผู้แทนของสมาชิกและพนักงานขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและของวิสาหกิจด้วยเช่นกัน การบัญญัติกฎหมายทำนองนี้ได้ยึดถือรูปแบบของพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของสหประชาชาติและทบวงการชำนัญพิเศษในประเทศไทย พ.ศ. 2504

2.3.2.17 ร่างมาตรา 29 เป็นการบัญญัติเพื่อรองรับข้อ 39 ของภาคผนวก 6 ว่าด้วยธรรมนูญศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศ

2.3.2.18 ร่างมาตรา 30 เป็นบทบัญญัติเพื่อรองรับข้อ 10 ของภาคผนวก 6 ซึ่งระบุให้สมาชิกของศาลอุปโลกเอกสิทธิและความคุ้มกันทางทูต ดังนั้น ร่างกฎหมายนี้จึงได้ระบุให้เอกสิทธิและความคุ้มกันขยายไปถึงทรัพย์สิน สินทรัพย์ และบรรณสารของศาลด้วย อย่างไรก็ตาม ในตอนท้ายของร่างมาตรา 30 ที่ระบุว่าเอกสิทธิและความคุ้มกันดังกล่าว รัฐบาลไทยจะให้เพียงเท่าที่ได้รับขอบทของอนุสัญญาฯ 1982 หรือความตกลงใดที่ไทยจะกระทำต่อไปกับศาลนั้นจะเป็นกรอบของการให้เอกสิทธิและความคุ้มกันในการณดังกล่าวนั่นเอง นอกจากนี้ บทบัญญัติในตอนท้ายนี้หรือเงื่อนไขเช่นนี้เป็นแนวทางที่ไทยใช้โดยยึดถือตามแนวทางของพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของสหประชาชาติและทบวงการชำนัญพิเศษในประเทศไทย พ.ศ. 2504 ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

ในขณะที่กำลังจัดทำเอกสารการวิจัยฉบับนี้ ได้ทราบว่ากระทรวงการต่างประเทศกำลังพิจารณาปรับปรุงร่างกฎหมายกลางที่อ้างถึงข้างต้น โดยจะไม่นำเสนอในลักษณะที่เป็นกฎหมายกลางอีกเพื่อมิให้ขัดกับความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่จะคงไว้เพียงเรื่ององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศกับวิสาหกิจ และอีกเรื่องหนึ่งคือ ศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การศึกษาร่างกฎหมายฉบับที่จะปรับปรุงแก้ไขใหม่อยู่นอกขอบเขตการศึกษาวิจัยฉบับนี้

2.4 การดำเนินการตามมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญ

ในการประชุมคณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทย ครั้งที่ 1/2551 เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2551 ที่ประชุมได้มีมติว่า การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982 ต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 เนื่องจากเป็นสนธิสัญญาที่ไทยต้องแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่หรือต้องออกกฎหมายใหม่มารองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาฉบับนี้ และยังให้สอบถามความเห็นของส่วนราชการเกี่ยวกับร่างกฎหมายฉบับนี้อีกครั้งหนึ่ง

อย่างไรก็ดี โดยที่ได้มีการลงนามในอนุสัญญา ฯ 1982 ไปก่อนหน้าที่รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันมีผลใช้บังคับ ดังนั้น การที่จะต้องปฏิบัติตามความในตอนท้ายของมาตรา 190 วรรค 2 ที่ให้เสนอกรอบการเจรจาต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบ จึงไม่ต้องดำเนินการในส่วนนี้เนื่องด้วยมาตรา 305 (5) บัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้แล้ว แม้กระนั้นก็ตาม รัฐบาลต้องให้ประชาชนเข้าถึงรายละเอียดของสนธิสัญญานั้นตามที่มาตรา 190 วรรค 3 ระบุ รวมทั้งหากการปฏิบัติตามสนธิสัญญาดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนหรือผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมแล้ว รัฐบาลต้องดำเนินการแก้ไขหรือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบนั้นอย่างรวดเร็ว เหมาะสมและเป็นธรรมต่อไปด้วยตามนัยมาตรา 190 วรรค 4

ในการนี้กระทรวงการต่างประเทศได้ชี้แจงด้วยว่าได้ดำเนินการไปบ้างแล้วในส่วนที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ได้บรรจุตัวบทของอนุสัญญา ฯ 1982 และคำแปลภาษาไทยของอนุสัญญานี้ไว้ในเว็บไซต์ของกระทรวงการต่างประเทศแล้ว จึงเท่ากับได้ดำเนินการตามวรรค 3 และวรรค 4 ของมาตรา 190 ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในระดับหนึ่ง สิ่งที่จะต้องพิจารณาดำเนินการต่อไปก็คือการจัดสัมมนาในกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้พิจารณาร่างกฎหมายที่จะออกมารองรับไม่ว่าจะเป็นกฎหมายกลางหรือกฎหมายรายฉบับก็ตาม อีกทั้งผู้ประกอบการประมงทั้งต้นน้ำและปลายน้ำ ชาวประมง นิสิตนักศึกษา ฯลฯ ทั้งนี้ แม้ก่อนหน้านี้ ส่วนราชการต่าง ๆ อาจจะได้ดำเนินการไปบ้างแล้วนับแต่ลงนามในอนุสัญญา ฯ 1982 แต่ก็เป็นดำเนินการก่อนมีรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ปัญหาอยู่ตรงที่ว่ากฎหมายรองรับมาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญยังไม่ออกมาจึงยังกำหนดขอบเขตความพอเหมาะพอดีว่าการให้ประชาชนเข้าถึงรายละเอียดของสนธิสัญญานั้นมีความหมายกว้างขวางเพียงใด

ส่วนการแก้ไขหรือเยียวยาในกรณีของการปฏิบัติตามอนุสัญญา ฯ 1982 ตามนัยของมาตรา 190 วรรค 4 และ 5 นั้น ผู้แทนสมาคมประมงนอกน่านน้ำไทยเห็นว่า การปฏิบัติตามอนุสัญญา ฯ 1982 ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนหรือผู้ประกอบการ มิหนำซ้ำการไม่เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฉบับนี้กลับจะเป็นผลเสียมากกว่า โดยเฉพาะเมื่อเรือประมงไทยถูกจับกุมนอกประเทศ เนื่องจากไทยไม่สามารถใช้สิทธิฟ้องร้องประเทศที่เกี่ยวข้องต่อศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศได้

นอกจากนี้สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีหนังสือกราบเรียนนายกรัฐมนตรีว่า การให้สัตยาบันอนุสัญญา ฯ 1982 นั้นจะทำให้ประเทศไทยได้รับประโยชน์ในการใช้สิทธิทางทะเลหลายประการ⁵¹ อีกทั้งยังเสนอให้ใช้ร่างกฎหมายที่กระทรวงการต่างประเทศได้จัดทำขึ้นเป็น

⁵¹ หนังสือสำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ สศ 0001/635 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2552

กฎหมายอนุวัติการ พร้อมทั้งเห็นควรให้ทำคำประกาศหรือคำแถลง (declaration) ประกอบการให้สัตยาบันอีกด้วย

2.5 การออกกฎหมายรองรับอนุสัญญาฯ 1982

แม้จะมีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีจำเป็นต้องดำเนินการอนุวัติอนุสัญญาฯ 1982 แต่ในรายละเอียดก็ยังมีความเห็นที่แตกต่างไปบ้าง โดยเฉพาะจากแหล่งเรียนรู้ เช่น มหาวิทยาลัย

ผู้เขียนได้เคยแลกเปลี่ยนทัศนะกับรองศาสตราจารย์ นพนิติ สุริยะ ซึ่งสอนวิชากฎหมายระหว่างประเทศ อยู่ที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงได้ทราบว่าอาจารย์ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความเห็นของทางราชการ กับความเห็นของตน และยินดีที่จะให้นำมาเผยแพร่ได้ (โปรดดูภาคผนวก 3)

สรุป ตารางของท่านร.ศ. นพนิติ ฯ นั้น คณะอนุกรรมการฯ และท่านร.ศ. นพนิติ ฯ เห็นตรงกันว่า ข้อบทของอนุสัญญา ฯ 1982 ทั้งหมด 320 ข้อ ควรมีกฎหมายอนุวัติการ 35 เรื่อง ซึ่งอยู่ในข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ ข้อ 29, 33, 55-58, 73, 77, 79, 81, 95, 97, 98, 99, 100, 101, 107, 108, 109, 110, 111, 113, 115, 133, 139, 149, 176-183, 194-196, 210, 211, 218, 220, 226, 228, 230, 231, 246, 202

ในขณะที่ร.ศ. นพนิติ ฯ เห็นว่าจะต้องออกหรือควรออกกฎหมายอีก 17 เรื่อง เพิ่มจากความเห็นของอนุกรรมการฯ (ทั้งนี้ คำว่า “กฎหมาย” ในที่นี้หมายรวมถึงกฎหมายลำดับรองจากพระราชบัญญัติด้วย) คือ

1. ข้อ 1(4) เรื่อง “Other legitimate uses of the sea”
2. ข้อ 16(2) เรื่อง “การกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตโดย “charts” หรือ “scales”
3. ข้อ 22 เรื่อง “การกำหนด “sea lanes” และ “traffic separation schemes” สำหรับต่างด้าวที่ใช้สิทธิ innocent passage ในน่านน้ำภายใน
4. ข้อ 39(2)(a),(b) เรื่อง ความปลอดภัย และการป้องกันมลพิษจากเรือตาม “International Regulations”
5. ข้อ 61(1) เรื่อง ชนิดพันธุ์ปลาที่อนุญาตให้จับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ
6. ข้อ 62 เรื่อง ส่วนเกินที่จะอนุญาตให้รัฐอื่นสามารถจับได้
7. ข้อ 64 เรื่อง สัตว์น้ำที่ห้ามจับ, วิธีจับตลอดจนฤดูที่ห้ามจับ

8. ข้อ 74 เมื่อเราทราบแน่นอนแล้วว่าเขตเศรษฐกิจจำเพาะของเราในอ่าวไทยมีอยู่อย่างไรควรประกาศให้ต่างชาติทราบด้วย
9. ข้อ 143 เรื่อง การส่งเสริมการวิจัย
10. ข้อ 198 เรื่อง การเตือนภัยด้านสิ่งแวดล้อม
11. ข้อ 199 เรื่อง การป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อม
12. ข้อ 207-209 เรื่อง มลพิษจากแผ่นดิน และจากพื้นดินท้องทะเล
13. ข้อ 212 เรื่อง มลพิษทางอากาศ
14. ข้อ 223 เรื่อง อำนาจความสะดวกแก่การดำเนินคดี
15. ข้อ 242(2) เรื่อง การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ
16. ข้อ 262 เรื่อง เครื่องหมายแสดงลักษณะและสัญญาณเตือนภัย
17. ข้อ 271 เรื่อง การถ่ายโอนเทคโนโลยีทางทะเล

ในภาพรวม ข้อสังเกตต่าง ๆ ทั้ง 17 ข้อที่เสนอมามีเป็นผลดีในแง่ของการทบทวนเพื่อเป็นข้อพึงสังเกตในการพิจารณาเพิ่มเติมกฎหมายทั้งในระดับพระราชบัญญัติและกฎหมายลำดับรองลงมาด้วย ดังอย่างที่ได้เห็นได้ชัด เช่น ข้อ 198 เรื่องการเตือนภัยด้านสิ่งแวดล้อม เป็นเรื่องที่ว่าส่วนราชการที่รับผิดชอบจะชี้แจงน้ำหนักต่อไปว่าควรกำหนดให้การเตือนภัยดังกล่าวเป็นกฎหมายในลำดับใดซึ่งย่อมขึ้นอยู่กับให้ความสำคัญของเรื่องดังกล่าว หรือความจำเป็นที่จะต้องบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ รวมทั้งการมีบทลงโทษตามความเหมาะสมด้วยหรือไม่ ประการใด หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น ข้อ 212 เรื่องภาวะมลพิษทางอากาศก็เป็นประเด็นที่ไม่ควรละเลยอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงต้องพิจารณาว่าพระราชบัญญัติที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำไทย ฯ หรือพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฯ จะมีบทบัญญัติไว้แล้วหรือไม่ก็ตาม (ซึ่งอาจออกเป็นกฎกระทรวงหรือระเบียบก็เพียงพอ) แต่เนื่องจากกฎหมายทั้งสองฉบับใช้บังคับภายในทะเลอาณาเขตเท่านั้น จึงจำเป็นต้องอยู่เองที่จะต้องขยายความคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลไปให้ครอบคลุมเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปด้วย อีกทั้งเรื่องสิ่งแวดล้อมมีลักษณะข้ามแดน (transboundary) ด้วยเหตุนี้ การมีกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติสำหรับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลจึงเป็นเรื่องที่ต้องกระทำอย่างยิ่ง

2.6 การปฏิบัติงานเพื่อให้เป็นไปตามร่างพระราชบัญญัติเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ.2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติการภาค 11 ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525

จากการประชุมเวทีสาธารณะเรื่อง“การให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982” เมื่อวันพุธที่ 17 กุมภาพันธ์ 2553 เวลา 09.30 – 12.30 น. ณ ห้องราชมนเฑียร โรงแรมมณเฑียร สุรวงศ์ กรุงเทพมหานคร ได้มีการหยิบยกเรื่องการจัดหน่วยงานกลางที่ควรมีหน้าที่เสนอแนะทางด้านนโยบายและกฎหมายเพื่อให้การใช้ประโยชน์ทางทะเลเป็นไปอย่างเต็มที่และสอดคล้องกับผลประโยชน์แห่งชาติ ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของร่าง พ.ร.บ. ดังกล่าวข้างต้นแล้ว พบว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอยู่หลายหน่วยงาน อาทิ กระทรวงกลาโหม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์ กระทรวงพลังงาน กระทรวงการต่างประเทศฯ นอกจากนี้ยังอาจรวมถึงหน่วยงานของรัฐในลักษณะอื่นๆอีกเช่น การสื่อสารแห่งประเทศไทย การปิโตรเลียม ฯลฯ อีกด้วย ดังนั้นคำถามที่น่าสนใจ คือ ควรจะมีหน่วยงานกลางเพื่อดำเนินการ ดังเช่น ประเทศอินโดนีเซีย ญี่ปุ่น หรือไม่ว่า หรือควรจะให้หน่วยงานแต่ละแห่งรับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนตามที่เป็นอยู่ คำตอบส่วนหนึ่งอาจเป็นไปได้ว่ามีแนวโน้มที่ค่อนข้างสูงที่จะให้แต่ละหน่วยงานซึ่งเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติของตนเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปเนื่องจากเป็นแนวปฏิบัติโดยทั่วไปอยู่แล้ว

ปัญหา คือ เมื่อมีงานเพิ่มมากขึ้นเช่นนี้ จะจัดตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่ได้หรือไม่ ? คำตอบในเรื่องนี้ จำต้องพิจารณามติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ที่เห็นชอบกับข้อเสนอของ ก.พ.ร. ที่ขอให้มีการระงับการดำเนินการใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนหน่วยงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยให้ส่วนราชการต่าง ๆ ระวังการขอจัดตั้งองค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในสังกัดฝ่ายบริหาร และหน่วยบริการรูปแบบพิเศษเพิ่มใหม่ชั่วคราว จนถึงสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 จากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีข้อพึงพิจารณา คือ

1. มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวสิ้นสุดผลไปตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2552 แล้ว อย่างไรก็ดี ในขณะนี้ สำนักงาน ก.พ.ร. ได้เสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 26 มกราคม 2553 เห็นชอบตามที่สำนักงาน ก.พ.ร. เสนอ โดยให้ขยายระยะเวลาการมีผลใช้บังคับโดยให้มีผลต่อเนื่องไปจนถึงวันที่ 30 กันยายน 2553

2. ด้วยเหตุที่มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ได้รับการขยายระยะเวลาการมีผลใช้บังคับตามที่ได้กล่าวข้างต้น หมายความว่า การจัดตั้งหน่วยงานจึงไม่อาจกระทำได้ เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

- (1) กรณีการจัดตั้งหน่วยงานตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติ
- (2) กรณีการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ หรือขยายหน่วยงานเพื่อรับผิดชอบงานตามนโยบายสำคัญเร่งด่วนของรัฐบาลซึ่งคณะรัฐมนตรีได้สั่งการให้ดำเนินการ
- (3) กรณีการยกฐานะจากกองเป็นสำนัก ซึ่งมีการปรับปรุงงานให้มีคุณภาพสูงขึ้น โดยไม่มีผลทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
- (4) กรณีการยุบ รวม โอน หน่วยงานภายในส่วนราชการหรือจังหวัดเดียวกัน หรือระหว่างส่วนราชการในกระทรวงเดียวกันหรือต่างกระทรวงหรือระหว่างจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยไม่มีผลทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น
- (5) กรณีการถ่ายโอนภารกิจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ.2552 ซึ่งส่งผลให้ต้องมีการปรับปรุงหน่วยงานใหม่

3. ในกรณีที่จำเป็นต้องจัดตั้งหน่วยงานใหม่ ส่วนราชการที่ประสงค์จะจัดตั้งหน่วยใหม่สามารถใช้ข้อยกเว้นในข้อ 2 (2) ที่ว่า “กรณีการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ หรือขยายหน่วยงานเพื่อรับผิดชอบงานตามนโยบายสำคัญเร่งด่วนของรัฐบาล ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้สั่งการให้ดำเนินการ” โดยการเสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีหากคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ ย่อมเสนอเรื่องให้สำนักงาน ก.พ.ร. พิจารณาได้ อย่างไรก็ตาม มติคณะรัฐมนตรีที่ให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ดังกล่าวไม่มีผลผูกพันให้สำนักงาน ก.พ.ร. ต้องเห็นชอบให้จัดตั้งหน่วยงานใหม่แต่อย่างใด กล่าวคือ สำนักงาน ก.พ.ร. อาจจะเห็นชอบให้จัดตั้งหน่วยงานใหม่หรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ สำนักงาน ก.พ.ร. จะพิจารณาตามหลักเกณฑ์การจัดตั้งใหม่ โดยพิจารณาจากเหตุผล ความจำเป็น และภารกิจ ของหน่วยงานนั้น

จากการสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้องบางท่านทราบว่าที่ผ่านมาในกรณีที่ส่วนราชการต้องการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ย่อมสามารถใช้ข้อยกเว้นตามข้อ 2. (2) คือ ให้คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบเพื่อเสนอเรื่องมายังสำนักงาน ก.พ.ร. ได้ อย่างไรก็ตาม สำนักงาน ก.พ.ร. ไม่เคยเห็นชอบให้จัดตั้งหน่วยงานใด ๆ ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเลย ดังนั้น การจัดตั้งหน่วยงานใหม่อาจจะไม่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงาน ก.พ.ร. แต่หากเป็นเพียงการขยายหน่วยงาน เช่น จากกองเป็นสำนัก เช่นนี้ ยังมีความเป็นไปได้ที่จะได้รับความเห็นชอบจากสำนักงาน ก.พ.ร.

สรุปว่าการผ่านร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นเรื่องหนึ่งในการที่จะเตรียมการเพื่อเข้าเป็นภาคีในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายภายในของไทย โดยร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นเพียงกรอบของกฎหมายที่จะต้องไปบัญญัติรายละเอียดกันอีกต่อไป แต่เมื่อกระทรวงการต่างประเทศได้พิจารณาเปลี่ยนแปลงแนวทางการออกกฎหมายโดยใช้แนวทางที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเสนอมา

คือ ให้แต่ละส่วนราชการรับผิดชอบแก้ไขกฎหมายภายในที่ต้นรักษาการ และกระทรวงการต่างประเทศก็พิจารณาออกกฎหมายเฉพาะที่ไม่มีส่วนราชการใดดูแลรับผิดชอบโดยตรง อันได้แก่ เรื่ององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและวิสาหกิจ กับเรื่องศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศแล้ว การแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับพันธกรณีก็น่าจะดำเนินต่อไปได้และการแก้ไขกฎหมายภายในดังกล่าวก็ยังเป็นคนละส่วนกันกับที่กระทรวงการต่างประเทศจะจัดทำคำแถลงหรือ declaration ตามข้อ 310 นั่นคือ เมื่อได้ตรากฎหมายที่กระทรวงการต่างประเทศจะเสนอใน 2 เรื่อง ข้างต้น กระทรวงการต่างประเทศย่อมจะเสนอสัตยาบันสารของประเทศไทยพร้อมคำแถลงเพื่อเข้า เป็นภาคีอนุสัญญา ฯ ได้ทันที

บทที่ 3

กฎหมายไทยในปัจจุบันกับการรองรับสิทธิและหน้าที่ ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

3.1 การจัดกลุ่มกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายรองรับอนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982

ในส่วนนี้ผู้วิจัยทำการศึกษากฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับสิทธิประโยชน์ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 แต่โดยที่กฎหมายในระดับพระราชบัญญัติมีอยู่เป็นจำนวนมาก และเนื้อหาของกฎหมายในเรื่องเดียวกันอาจกระจายกันอยู่ในหลายฉบับ ประกอบกับเมื่อได้พิจารณาเนื้อหาของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลฯ แล้ว ผู้วิจัยเห็นควรแบ่งกลุ่มกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางทะเลออกเป็น 11 กลุ่ม

ทั้งนี้ โดยมีข้อสังเกตในการจัดกลุ่มกฎหมาย และวิธีการวิเคราะห์กฎหมาย ดังนี้

Box 1 : ข้อสังเกตในการจัดกลุ่มกฎหมาย

(1) ในส่วนนี้เป็นการตรวจสอบ (scan) กฎหมายเบื้องต้น เพื่อให้เห็นว่าผู้วิจัยไม่ได้ละเลยพิจารณากฎหมายใด เพราะฉะนั้นจะมีกฎหมายบางฉบับ(ส่วนน้อย)ที่อาจจะไม่เกี่ยวข้อง และจะไม่ถูกนำไปใช้วิเคราะห์ใน 3.3

(2) กฎหมายบางฉบับอาจอยู่ในกฎหมายได้หลายกลุ่ม เช่น พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 มีเนื้อหาที่เป็นทั้งเรื่องเกี่ยวกับเรือ การเดินเรือ การบังคับการตามกฎหมาย การรักษาทรัพยากรที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต และการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล เป็นต้น ผู้วิจัยจะวางกฎหมายไว้ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายหลายฉบับจะวิเคราะห์ใน 3.3

(3) การมองกฎหมายในแต่ละกลุ่มไม่อาจแยกกฎหมายเป็นรายฉบับเอกเทศ เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการประมงมีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มกฎหมายอื่นๆ เช่น เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

การสำรวจวิจัยทางทะเล การให้อำนาจทหารเรือในการปราบปรามการกระทำความผิดทางทะเล และมาตรการทางภาษี เป็นต้น ผู้วิจัยจะสรุปความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายแต่ละกลุ่มอีกครั้งหนึ่งใน 3.3

(3) กลุ่มกฎหมายการเดินเรือ และกฎหมายเกี่ยวกับเรือ รวมทั้งการช่วยเหลือทางทะเลมีความใกล้เคียงและสัมพันธ์กันมาก ในการสรุปในบทสรุปและข้อเสนอแนะจะสรุปรวมกัน

(4) กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางทะเล มีกฎหมายเกี่ยวข้องมากมาย เช่น ประมวลกฎหมายอาญา (การใช้กฎหมายอาญาทางพื้นที่) กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (อำนาจจับกุมคุมขัง และสอบสวน) กฎหมายเกี่ยวกับการให้อำนาจทหารเรือหรือตำรวจน้ำ รวมทั้งเรื่องเกี่ยวกับเขตอำนาจศาลตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมฯ และกฎหมายจัดตั้งและให้อำนาจศาลชำนาญการพิเศษอื่นๆ ในบทสรุปจะสรุปรวมกันเช่นกัน

(5) มาตรการทางกฎหมายไม่ได้มีอยู่แต่เพียงในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติเท่านั้น เพราะฉะนั้นการปรับปรุงกฎหมายภายในเพื่อรองรับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายฯ อาจกระทำโดยกฎหมายลำดับรอง (พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ) หรือมาตรการสั่งการทางบริหารได้ ซึ่งในส่วนนี้ไม่ได้อยู่ในขอบเขตการวิจัย แต่ส่วนใดจะเป็นเช่นนั้น ผู้วิจัยจะให้ข้อสังเกตไว้ด้วย เช่นในเรื่องการศึกษาวิจัยทางทะเล เป็นต้น ซึ่งอาจออกกฎหมาย หรือใช้มาตรการทางบริหารได้ ซึ่งแล้วแต่นโยบายของรัฐบาล

Box 2 : วิธีการวิเคราะห์กฎหมาย

เพื่อให้เห็นเนื้อหาของกฎหมาย รวมทั้งกลไกของกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมาย ผู้วิจัยได้ออกแบบจัดทำเป็นตารางวิเคราะห์กฎหมายแต่ละฉบับ ดังนี้

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ฯลฯ
กระบวนการในกฎหมาย	ฯลฯ
หน่วยงานรับผิดชอบ	ฯลฯ
การบังคับการตามกฎหมาย	ฯลฯ
โทษ และบทบังคับ	ฯลฯ

รายละเอียดของการวิเคราะห์ปรากฏตามตารางและหัวข้อกลุ่มกฎหมายข้างทำยนี้

- (1) การเดินเรือ
- (2) การศึกษาวิจัยทางทะเล
- (3) ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต
- (4) การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย
- (5) ทรัพยากรที่มีชีวิต
- (6) การสาธารณสุข และช่วยเหลือทางมนุษยธรรม
- (7) โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ที่จมใต้ทะเล
- (8) ความผิดทางทะเล
- (9) มาตรการทางภาษีและศุลกากร

(10) เรือ

(11) สิ่งแวดล้อมทางทะเล

(1) การเดินเรือ

การส่งเสริมพาณิชย์นาวี

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“การพาณิชย์นาวี” หมายความว่า การขนส่งทางทะเล การประกันภัยทางทะเล การเดินเรือ กิจการอยู่เรือและกิจการท่าเรือ และหมายความรวมถึงกิจการอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องโดยตรงหรือเป็นส่วนประกอบกับกิจการดังกล่าวตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา 4)
กระบวนการในกฎหมาย	- คณะกรรมการการพาณิชย์นาวี ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรี เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาประกาศกำหนดบริเวณหรือท่าเรือที่เหมาะสมสำหรับเป็นที่ตั้งของท่าเรือประเภทต่าง ๆ ส่งเสริมและควบคุมเกี่ยวกับการขนส่งทางทะเล การประกันภัยทางทะเล การเดินเรือ กิจการอยู่เรือ และกิจการท่าเรือรวมทั้งการสื่อสารและเครื่องช่วยในการเดินเรือ ค้ำครองผู้ประกอบการขนส่งทางทะเลซึ่งสามารถถือกรรมสิทธิ์เรือไทยได้ และผู้ส่งของซึ่งอยู่ในประเทศไทย - กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวีทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการพาณิชย์นาวี - ในการส่งเสริมการพาณิชย์นาวี รัฐบาลอาจกำหนดมาตรการและหรือให้สิทธิและประโยชน์ เช่น (1) กำหนดให้การขนส่งของทางทะเลระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ แต่ละประเทศต้องใช้บริการขนส่งโดยเรือไทยไม่น้อยกว่าอัตราส่วนของปริมาณของและของค่าระวางที่มี การขนส่งระหว่างกันตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา (2) ให้ผู้ถือหุ้นของนิติบุคคลที่ประกอบการขนส่งทางทะเลและที่ถือ

	กรรมสิทธิ์เรือไทยหรือที่ประกอบกิจการอยู่เรือ ตามที่กำหนดได้รับยกเว้นหรือลดอัตราภาษีเงินได้สำหรับเงินปันผลที่ได้รับจากนิติบุคคลดังกล่าว โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลรัษฎากร (3) ให้ผู้ส่งของซึ่งส่งของที่เป็นผลิตผลหรือผลิตภัณฑ์จากประเทศไทยออกไปยังต่างประเทศโดยเรือไทยหรือสิ่งหรือนำของจากต่างประเทศเข้ามายังประเทศไทยโดยเรือไทยมีสิทธิหักเงินจำนวนไม่เกินร้อยละห้าสิบของค่าระวางและหรือเงินอย่างอื่นที่ได้เสียไปตามปกติในการขนส่งของดังกล่าว ออกจากเงินได้สุทธิหรือกำไรสุทธิ แล้วแต่กรณี โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลรัษฎากร
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี)
การบังคับการตามกฎหมาย	การออกกฎ (พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง) การออกคำสั่งทางปกครอง การให้สิทธิต่างๆ
โทษ และบทบังคับ	มีโทษทางอาญา

การเดินเรือ

ขนส่งทางทะเล เรือโดนกัน

พระราชบัญญัติป้องกันเรือโดนกัน พ.ศ. 2522

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดมาตรการป้องกันเหตุเรือโดนกัน “เรือ” หมายความว่า ยานพาหนะทางน้ำทุกชนิด รวมทั้งยานพาหนะทางน้ำชนิดที่ไม่มีระวางขับน้ำ และ เครื่องบินทะเลซึ่งใช้หรือสามารถใช้ในการขนส่งทางน้ำได้ “เครื่องบินทะเล” หมายความว่า อากาศยานอื่นใดที่ สร้างให้บังคับการเดินเรือบนพื้นน้ำได้
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงในเรื่อง ดังต่อไปนี้ (1) การถือท้ายและการเดินเรือ (2) โคมไฟและทวนเครื่องหมาย (3) สัญญาณเสียง และสัญญาณแสง (4) ข้อยกเว้นในการป้องกันเรือโดนกัน (5) ที่ติดตั้งและรายละเอียดทางเทคนิคของโคมไฟ และทวนเครื่องหมาย (6) สัญญาณที่ต้องมีเพิ่มขึ้นสำหรับเรือประมงขณะ ทำการประมงใกล้กัน (7) รายละเอียดทางเทคนิคของเครื่องทำ สัญญาณเสียง (8) สัญญาณอัปจน - กฎกระทรวงดังกล่าว ให้ใช้บังคับแก่เรือไทยและเรือ ต่างประเทศที่อยู่ในน่านน้ำไทย และเรือไทยที่อยู่ในทะเลหลวง

	และให้ถือว่าเป็นกฎข้อบังคับสำหรับป้องกันเหตุเรือโดนกันตาม กฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทยด้วย
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า)
การบังคับการตามกฎหมาย	บังคับโทษทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีความรับผิดชอบและต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ สำหรับเรือในกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย

การเดินทางเรือ

ขนส่งสินค้าทะเล

พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำบางอย่างในการขนส่งสินค้าขาออกทางเรือ พ.ศ. 2511

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“ผู้ขนส่ง” หมายความว่า ผู้รับขนส่งสินค้าจากประเทศไทยไปยังต่างประเทศโดยทางเรือที่มีระวางบรรทุกไม่น้อยกว่าหนึ่งพันเมตริกตันหรือผู้ทำการแทน “ผู้ส่งออก” หมายความว่า ผู้ทำความตกลงกับผู้ขนส่งให้ทำการขนส่งสินค้าขาออกทางเรือ
กระบวนกรในกฎหมาย	-ห้ามผู้ขนส่งกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (มาตรา 4) (1) เข้าเป็นคู่สัญญาหรือทำความตกลงโดยตรงหรือโดยปริยายกับผู้ส่งออกโดยจงใจ ให้ผู้ส่งออกรายใดรายหนึ่งเสียเปรียบเกี่ยวกับการรับระวางบรรทุก อัตราค่าระวาง ค่าธรรมเนียม หรือการให้บริการอย่างอื่น (2) ปฏิเสธไม่ยอมรับบรรทุกสินค้าของผู้ส่งออกรายใดรายหนึ่งเพราะผู้ส่งออกได้ใช้เรือของผู้ขนส่งรายอื่น - ห้ามผู้ขนส่งกำหนดให้มีเงินส่วนลดที่กักไว้โดยตรงหรือโดยปริยายเกินร้อยละสิบของเงินที่เรียกเก็บจากผู้ส่งออก และมีให้กักเงินส่วนลดเกินสองเดือนนับแต่วันสิ้นเดือนที่มีการชำระเงินที่เรียกเก็บจากผู้ส่งออก ในกรณีที่มีการกักเงินส่วนลด จะต้องมิสัญญาเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ขนส่งและผู้ส่งออก และระบุข้อความดังกล่าวข้างต้นด้วย (มาตรา 5) - ห้ามมิให้ผู้ขนส่งขึ้นอัตราค่าระวางสำหรับสินค้าใด เว้นแต่จะได้ชำระเงินส่วนลดที่กักไว้สำหรับสินค้านั้นแก่ผู้ส่งออกทุกรายให้เสร็จสิ้นก่อนถึงวันใช้บังคับอัตราค่าระวางที่เปลี่ยนแปลง

	ใหม่ (มาตรา 8) - เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำเพื่อประกอบการพิจารณา และเข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ขนส่งในระหว่างเวลาทำการ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือตรวจสอบเอกสารได้ตามความจำเป็น (มาตรา ๙)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม
การบังคับการตามกฎหมาย	มาตรการทางอาญาโดยการฟ้องร้องและลงโทษ และใช้มาตรการทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการตรวจค้น
โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญาผู้ฝ่าฝืน

การเดินทางเรือ

ขนส่งหลายรูปแบบ ทะเล

พระราชบัญญัติการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ พ.ศ. 2548

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	รูปแบบของการให้บริการขนส่งระหว่างประเทศได้พัฒนาไปจากเดิมที่มี ลักษณะเป็นการให้บริการขนส่งสินค้าจากท่าเรือถึงท่าเรือหรือจากท่า อากาศยานถึงท่าอากาศยานจนสามารถขยายบริการเป็นลักษณะจากจุดรับมอบสินค้าที่ต้นทางจนถึงจุดส่งมอบสินค้าที่ปลายทางมีรูปแบบหรือยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งมากกว่าหนึ่งรูปแบบหรือหนึ่งประเภท ภายใต้สัญญาขนส่งเพียงฉบับเดียว จึงต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในการอนุญาตและหลักเกณฑ์ในการประกอบกิจการเพื่อรองรับการบริการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบดังกล่าว และเพื่อให้สามารถอำนวยความสะดวกแก่การดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศที่มีการแข่งขันสูง
กระบวนการในกฎหมาย	1. สัญญาขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ คือ สัญญาซึ่งผู้ตราส่งตกลงให้ผู้ประกอบการขนส่งต่อเนื่อง ดำเนินการหรือจัดให้มีการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบและผู้ตราส่งตกลงที่จะชำระค่าระวางให้แก่ผู้ประกอบการขนส่งต่อเนื่อง 2. รับรองสถานะของสัญญาต่อเนื่องหลายรูปแบบ สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการขนส่งต่อเนื่อง ผู้ขนส่ง ผู้ตราส่ง ผู้รับตราส่ง ข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการขนส่งต่อเนื่องและการคิดค่าเสียหาย
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม (กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี)

การบังคับการตามกฎหมาย	จดทะเบียนผู้ประกอบการขนส่งต่อเนื่อง เพิกถอน คำสั่งทางปกครองโดยกระบวนการทางกฎหมายวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง ระเบียบข้อพิพาทโดยกระบวนการทางศาล ยุติธรรม
โทษ และบทบังคับ	โทษทางอาญา

การเดินเรือ

ขนส่ง รับขน เรือ ทะเล

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	รับขนของทางทะเล ท่านให้บังคับตามกฎหมายและกฎ ข้อบังคับว่าด้วยการนั้น (มาตรา 609) รับขนของ (มาตรา 610 ถึงมาตรา 633) รับขนคนโดยสาร (มาตรา 634 ถึงมาตรา 639) วิธีเฉพาะการประกันภัยในการรับขน (มาตรา 881 ถึงมาตรา 886)
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	
การบังคับการตามกฎหมาย	
โทษ และบทบังคับ	

การเดินเรือ

ภยันตรายในการเดินเรือ ความเสียหาย

พระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภยันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- โดยที่จารีตประเพณีสากลของการเดินเรือกำหนดให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายโดยตรงจากการเสียสละทรัพย์สินหรือผู้ที่เสียค่าใช้จ่ายเป็นกรณีพิเศษเพื่อปกป้องรักษาเรือและทรัพย์สินที่เผชิญภยันตรายร่วมกัน มีสิทธิเรียกเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปโดยเจ้าของเรือและเจ้าของทรัพย์สินที่พ้นจากภยันตรายต้องร่วมเฉลี่ยในความสูญเสียหรือความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายดังกล่าว แต่การปฏิบัติตามจารีตประเพณีสากลของการเดินเรือดังกล่าวยังไม่มียกกฎหมายรองรับโดยชัดเจน ทำให้เกิดความไม่ชัดเจนในทางปฏิบัติ
กระบวนการในกฎหมาย	- ความเสียหายทั่วไป หมายความว่า ความสูญเสีย หรือความเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดที่เป็นผลโดยตรงจากการเสียสละทรัพย์สิน หรือค่าใช้จ่ายเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งจงใจกระทำขึ้นตามสมควรเพื่อปกป้องรักษาเรือและทรัพย์สินที่เผชิญภยันตรายร่วมกัน - กำหนดการใช้สิทธิเรียกร้องในการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไป - กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกำหนดส่วนเฉลี่ยความเสียหายทั่วไป
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม
การบังคับการตามกฎหมาย	อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

โทษ และบทบังคับ	- การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน - สิทธิยึดนองทรัพย์สิน - สิทธิได้รับดอกเบีย
-----------------	--

การเดินเรือ

กู้ภัยทางทะเล

พระราชบัญญัติการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล พ.ศ. 2550

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	การเดินเรืออาจต้องประสบภัยอันตรายอันก่อให้เกิดความเสียหาย แก่เรือ ทหารพยาน หรือบุคคลบนเรือ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือกู้ภัย การกำหนดเงินตอบแทนให้แก่ผู้ช่วยเหลือกู้ภัยจะส่งเสริมให้มีการช่วยเหลือ เรือหรือทหารพยานที่ประสบภัยอันตรายทางทะเล และบรรเทาความเสียหายที่ จะเกิดแก่สิ่งแวดลอม ประกอบกับการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเลมีลักษณะ เฉพาะ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสากล สมควรมีกฎหมายพิเศษที่วางหลักเกี่ยวกับเรื่องการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเลเพื่อ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ในการช่วยเหลือกู้ภัย และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิในการได้รับเงินตอบแทนของผู้ช่วยเหลือกู้ภัย
กระบวนการในกฎหมาย	- การปฏิบัติการช่วยเหลือกู้ภัยตามสัญญาการช่วยเหลือกู้ภัย - กำหนดสิทธิและหน้าที่ในการช่วยเหลือกู้ภัย - กำหนดสิทธิเรียกร้องเงินตอบแทนและการดำเนินคดี
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม
การบังคับการตามกฎหมาย	- สินค้าซึ่งมิใช่เพื่อประโยชน์ในทางพาณิชย์และสินค้าเพื่อมนุษยธรรมของรัฐหนึ่งรัฐใดซึ่งได้รับความคุ้มครองจากรัฐหรือได้บริจาคยอมไม่ตกอยู่ภายใต้การยึด กัก หรือยึดหน่วงตามกฎหมาย - เว้นแต่เป็นกรณีของรัฐซึ่งเป็นเจ้าของสินค้านั้นให้ความยินยอมหรือได้

	ตกลงจ่ายเงินตอบแทน - ค่าฟ้องเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องที่เกิดจากการช่วยเหลือกู้ภัยอยู่ในเขตอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
โทษ และบทบังคับ	ดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายในการใช้สิทธิเรียกร้องในเงินตอบแทน

การเดินเรือ

การเดินเรือน่านน้ำไทย

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดการเดินเรือในน่านน้ำไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทางเดินเรือ เขตท่าเรือ เขตจอดเรือ ค่าปรับและค่าธรรมเนียม - โดยที่ปัจจุบันกฎหมายให้อำนาจเจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ทำการขจัดสิ่งกีดขวางได้เฉพาะการเดินเรือในเขตท่า หรือในแม่น้ำที่เรือเดินได้ตำบลใด ๆ เท่านั้น ดังนั้นเมื่อมีเรือหรือสิ่งอื่นใดจมลงหรืออาจเป็นอันตรายแก่การเดินเรือนอกเขตท่าและไม่ใช่น้ำในแม่น้ำที่เรือเดินได้ เจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จึงไม่มีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะทำการขจัดสิ่งกีดขวางนั้นได้ทันทั่วที่ อันจะเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจและการค้าทางทะเลของประเทศ จำเป็นต้องให้อำนาจแก่เจ้าท่าและเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ทำการขจัดสิ่งกีดขวางดังกล่าวได้ตามควรแก่กรณี และให้มีอำนาจขายทอดตลาดเรือหรือสิ่งอื่นใดและทรัพย์สินที่อยู่ในเรือหรือสิ่งอื่นใดที่จมลงหรืออาจเป็นอันตรายได้ รวมทั้งให้มีการขจัดหรือป้องกันสิ่งซึ่งก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในเรือหรือสิ่งอื่นใดนั้นได้ด้วย - กำหนดในส่วนสิ่งปลูกสร้างอาคารหรือสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ - เนื่องจากได้มีการประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทย จึงมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 เพื่อขยายอำนาจบังคับการตามกฎหมายดังกล่าวบางประการไปใช้ในบริเวณน่านน้ำดังกล่าวด้วย - ป้องกันมิให้ผู้ประกอบการและประชาชนบุกรุกแม่น้ำ
--	--

	ลำคลอง ทะเลสาบ ทะเลภายใน และทะเลอาณาเขตเพิ่มมากขึ้นอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายทางน้ำ หรือทำให้ทางน้ำได้รับความเสียหายจนไม่สามารถสัญจรไปมาได้ตามปกติ หรือเปลี่ยนแปลงจนส่งผลกระทบต่อการเดินเรือ
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดทางเดินเรือ เขตท่าเรือ เขตจอดเรือ และเขตควบคุมการเดินเรือ - เมื่อเวลาเรือเข้ามาหรือออกจากน่านน้ำไทยนายเรือมีหน้าที่ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่เจ้าท่าประกาศกำหนด - เรือกำปั่นทุกลำที่บรรทุกคนโดยสารหรือของจากเมืองท่าหรือตำบลใด ๆ ในต่างประเทศเข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยา หรือเรือใด ๆ ที่เข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยาโดยขนถ่ายคนโดยสารหรือของจากเรือกำปั่นที่มาจากต่างประเทศ เมื่อผ่านด่านสมุทรปราการแล้ว ถ้าจะส่งคนโดยสารหรือของที่บรรทุกมานั้นขึ้นบก ต้องจอด ณ ที่จอดเรือ หรือเทียบท่าเทียบเรือของการท่าเรือแห่งประเทศไทย เว้นไว้แต่เมื่อที่จอดเรือหรือเทียบเรือไม่ว่างพอจะจอดหรือเทียบได้ หรือเพราะเหตุจำเป็นอย่างอื่น - ให้เจ้าท่ามีอำนาจประกาศกำหนดแนวแม่น้ำ ลำคลอง ทะเลสาบ หรือทะเล อาณาเขต เป็นเขตห้ามจอดเรือหรือแพ - รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดแบบใบอนุญาตใช้เรือ ตลอดจนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตใช้เรือและการออกใบอนุญาตใช้เรือ - รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการบรรจุหีบห่อ การจัดเก็บ การจัดแยก การจัดทำและแสดงเครื่องหมาย การจัดให้มีเอกสารที่จำเป็น และการขนถ่ายสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้ในการขนส่ง - เรือเดินทะเลที่เข้ามาในน่านน้ำไทย หรือที่เดินจากท่าหนึ่ง

	ถึงอีกท่าหนึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียมประกาศฯ ทุ่มหมายร่อนน้ำและโคมไฟ แก่เจ้าพนักงานตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง - เมื่อได้รับข่าวว่ามีไข้หวัดตกโรค ไข้ทรพิษ ไข้กาฬโรค ไข้จับ หรือโรคร้ายต่าง ๆ ที่มีอาการติดกันได้ เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในเมืองท่าหรือตำบลใด ๆ ภายนอกพระราชอาณาเขตไทย ให้เสนาบดีกระทรวงนครบาลมีอำนาจขอด้วยกฎหมายออกประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา และแจ้งประกาศไปยังกงสุลต่างประเทศทั่วกันว่า เมืองท่าหรือตำบลนั้น ๆ มีโรคร้ายที่ติดกันได้ แล้วให้บังคับบรรดาเรือที่จะมาจากเมืองท่าหรือตำบลนั้น ให้ไปอยู่ที่สถานีหรือท่าเลทอดสมอเพื่อป้องกันโรคภัยอันตราย และให้กักอยู่ที่นั่น จนกว่าเจ้าพนักงานแพทย์กระทรวงนครบาลหรือเจ้าพนักงานรอง ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าเจ้าพนักงานแพทย์นั้น จะอนุญาตปล่อยให้ไปได้ - เรือกำปั่นถึงทุกลำที่เข้ามาถึงในเขตท่าหรือลำแม่น้ำใด ๆ ในประเทศไทย และมีน้ำมันปิโตรเลียมอย่างบรรทุกในถังระวางมาในเรือ ท่านว่าเรือนั้นต้องรีบไปยังที่ท่าขนสินค้าซึ่งได้รับอนุญาตสำหรับขนน้ำมันปิโตรเลียมอย่างนั้นโดยพลัน และห้ามมิให้เรือลำนั้นถอยไปจากที่นั้นโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า - กำหนดข้อบังคับว่าด้วยการทอดสมอใกล้เคียงหรือเกาสมอข้ามสาย ท่อหรือสิ่งก่อสร้างที่ทอดได้น้ำ - กำหนดข้อบังคับทั่วไปสำหรับเมื่อมีเหตุเรือโดนกัน
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม
การบังคับการตามกฎหมาย	- การอุทธรณ์และการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองตามกฎหมายวิธีพิจารณาความทางปกครอง

	- ความรับผิดชอบทางแพ่ง
โทษ และบทบังคับ	- มีโทษทางอาญา - ยึดไปประกาศนียบัตรควบคุมเรือ

การเดินเรือ

การทำเรือ

พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2494

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดเขตอาณาบริเวณเพื่อความสะดวกและความปลอดภัยแก่การเดินเรือและการสินค้า อำนาจหน้าที่ในการขุดลอกและบำรุงรักษาร่องน้ำให้เรือขนาดใหญ่เดินได้โดยสะดวกและเรียกเก็บค่าภาระต่าง ๆ ภายในอาณาบริเวณเพื่อชดเชยค่าใช้จ่ายได้ ให้การทำเรือได้รับยกเว้นจากการเสียภาษีอากร เพราะทรัพย์สินของการทำเรือ เป็นทรัพย์สินของรัฐอยู่แล้ว ให้การทำเรือได้ใช้ที่ดินเพื่อขยายกิจการตามโครงการโดยไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยการควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขัน - ให้การทำเรือแห่งประเทศไทยมีอำนาจออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุนเป็นเหตุให้การทำเรือแห่งประเทศไทยไม่อาจออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุนได้
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงว่าด้วยการควบคุมปรับปรุง และให้ความสะดวก และความปลอดภัยแก่กิจการทำเรือและการเดินเรือภายในอาณาบริเวณ และการอื่น - ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการทำเรือแห่งประเทศไทย เพื่อประโยชน์ในการนี้จะสั่งให้การทำเรือแห่งประเทศไทยชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นหรือทำรายงานหรือยับยั้งการกระทำใด ๆ ซึ่งขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินงานได้ - ในการดำเนินกิจการของการทำเรือแห่งประเทศไทยให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประชาชน และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ได้

	คือ (1) สร้างท่าเรือขึ้นใหม่ (2) เลิกกิจการในท่าเรือซึ่งเปิดดำเนินการแล้ว (3) เพิ่มหรือลดทุน (4) กู้ยืมเงิน (5) จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ (6) จัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดเพื่อประกอบกิจการท่าเรือ และกิจการอื่นภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ของการท่าเรือแห่งประเทศไทย (7) เข้าร่วมกิจการกับบุคคลอื่น หรือถือหุ้นในบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด เพื่อประโยชน์แก่กิจการของการท่าเรือแห่งประเทศไทย - การท่าเรือแห่งประเทศไทยต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อนจึงจะวางข้อบังคับกำหนดระเบียบปฏิบัติงานและระเบียบวินัยและการลงโทษพนักงานการท่าเรือแห่งประเทศไทย และกรณีอื่นทำนองเดียวกันได้
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจกำกับดูแลของรัฐมนตรี
โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญา

การเดินเรือ

กำหนดเขตจังหวัด อ่าวไทยตอนใน

พระราชบัญญัติกำหนดเขตจังหวัดในอ่าวไทยตอนใน พ.ศ. 2502

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดเขตจังหวัดทางทะเลในอ่าวไทยตอนใน ซึ่งเป็นอ่าวประวัติศาสตร์และน่านน้ำภายในของประเทศไทยให้เป็นที่ชัดเจน เพื่อประโยชน์ในการปกครองและความสะดวกของประชาชน
กระบวนการในกฎหมาย	- กำหนดเขตจังหวัดทางทะเลในอ่าวไทยตอนใน ได้แก่ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดชลบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัดชลบุรี
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงมหาดไทย
การบังคับการตามกฎหมาย	ไม่มี
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี

(2) การศึกษาวิจัยทางทะเล

การศึกษาวิจัย และการส่งเสริมรักษาสิงแวดล้อม

พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- จัดตั้งองค์การมหาชนโดยตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง เมื่อรัฐบาลมีแผนงานหรือนโยบายด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อจัดทำบริการสาธารณะ และมีความเหมาะสมที่จะจัดตั้ง หน่วยงานบริหารขึ้นใหม่แตกต่างไปจากส่วนราชการหรือ รัฐวิสาหกิจ โดยมีความมุ่งหมายให้มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากร และบุคลากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด - องค์การมหาชนที่น่าจะเกี่ยวข้องมีตัวอย่างเช่น ศูนย์ มานุษยวิทยาสิรินธร (ศึกษาวิจัยด้านสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์) สำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและภูมิ สารสนเทศ (กิจการด้านสารสนเทศทางทะเล) สถาบัน เทคโนโลยีป้องกันประเทศ (กิจการด้านการป้องกันประเทศ) สถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำและการเกษตร องค์การบริหาร จัดการก๊าซเรือนกระจก สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจ กับประเทศเพื่อนบ้าน (กิจการด้านเศรษฐกิจ การค้า และการ ลงทุน) องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน เป็นต้น
กระบวนการในกฎหมาย	กิจการอันเป็นบริการสาธารณะที่จะจัดตั้งองค์การ มหาชน ได้แก่ การรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพ การศึกษา การศึกษาอบรมและพัฒนาเจ้าหน้าที่ของรัฐ การ ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม การพัฒนาและส่งเสริมการกีฬา การส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาและการวิจัย การถ่ายทอด และพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ การบริการทางการแพทย์ และ สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ การอำนวยความสะดวก

	ประชาชน หรือการดำเนินการอันเป็นสาธารณประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ โดยต้องไม่เป็นกิจการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไร เป็นหลัก
หน่วยงานรับผิดชอบ	องค์การมหาชนที่มีวัตถุประสงค์ทางด้านการศึกษาวิจัย และ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจ การ ลงทุน ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจทางปกครองขององค์การมหาชน ในฐานะเป็น หน่วยงานของรัฐ
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี เนื่องจากเป็นกฎหมายจัดตั้งองค์กรภาครัฐ

การศึกษาวิจัยทางทะเล

เภสัชกรรม วิจัย ยา ทะเล

พระราชบัญญัติองค์การเภสัชกรรม พ.ศ. 2509

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- จัดตั้งองค์การเภสัชกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตยาและเวชภัณฑ์ ส่งเสริมให้มีการศึกษาและวิจัยการผลิตยาและเวชภัณฑ์ ส่งเสริมการวิเคราะห์ยาและเวชภัณฑ์รวมทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยาและเวชภัณฑ์ ซื่อ ขยาย แลกเปลี่ยนและให้ซึ่งยาและเวชภัณฑ์ ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการผลิตยาและเวชภัณฑ์
กระบวนกรในกฎหมาย	การดำเนินการของรัฐวิสาหกิจในการทำธุรกิจตามของวัตถุประสงค์ โดยคณะกรรมการบริหารของรัฐวิสาหกิจ
หน่วยงานรับผิดชอบ	องค์การเภสัชกรรม
การบังคับการตามกฎหมาย	การกระทำของรัฐวิสาหกิจ และการกำกับและการดูแลรัฐวิสาหกิจโดยรัฐมนตรี
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี

ศึกษาวิจัยทางทะเล

คุ้มครองชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์

พระราชบัญญัติคุ้มครองการประมงภาคือนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ ครั้งที่ 13 ในประเทศไทย พ.ศ. 2547

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (CITES) เมื่อวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2526 และโดยที่จะมีการประชุมภาคีอนุสัญญา ครั้งที่ 13 ในประเทศไทย ตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ดังนั้น เพื่อให้การประชุมดังกล่าวของสำนักเลขาธิการอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์บรรลุตามความมุ่งประสงค์ สมควรให้ผู้เข้าร่วมการประชุมได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลไทยและสำนักเลขาธิการอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (CITES) เรื่องการประชุมภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ ครั้งที่ 13 ลงวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2547 ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้ว
กระบวนการในกฎหมาย	ให้บุคคลที่เข้าร่วมและปฏิบัติหน้าที่ในการประชุมได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลไทยและสำนักเลขาธิการอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ เรื่องการประชุมภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ ครั้งที่ 13 ซึ่งทำขึ้นเมื่อวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2547 คือ (1) ผู้แทนของรัฐภาคีอนุสัญญาที่ได้รับแต่งตั้งโดย

	ถูกต้อง (2) ผู้สังเกตการณ์และคณะเจ้าหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษแห่งสหประชาชาติ และทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ รวมไปถึงผู้แทนของรัฐอื่นใดที่มีได้เป็นภาคีอนุสัญญาที่เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้สังเกตการณ์ (3) หน่วยงานหรือองค์กรที่มีคุณสมบัติเชี่ยวชาญเฉพาะทางในด้านการคุ้มครอง การอนุรักษ์ หรือการจัดการเกี่ยวกับสัตว์ป่าหรือพืชป่าตามประเภทที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๑วรรคเจ็ด ของอนุสัญญาที่เข้าร่วมประชุมในฐานะเป็นผู้สังเกตการณ์ (4) คณะเจ้าหน้าที่ของสำนักเลขาธิการอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ที่มาปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการประชุม
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
การบังคับการตามกฎหมาย	
โทษ และบทบังคับ	

ศึกษาวิจัยทางทะเล

องค์การช่ายงานศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การช่ายงานศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2536

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ประเทศไทยได้ตกลงเข้าเป็นภาคีสมาชิกในความตกลงองค์การช่ายงานศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งเอเชียและแปซิฟิก ฉบับ พ.ศ. 2531 ซึ่งความตกลงดังกล่าวกำหนดให้องค์การช่ายงานศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งเอเชียและแปซิฟิกเป็นผู้ดำเนินงานและปฏิบัติการกิจอันเป็นหน้าที่ขององค์การให้เป็นไปตามความตกลง ดังนั้น เพื่อให้องค์การและเจ้าหน้าที่ขององค์การได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันในการดำเนินงานและการปฏิบัติงานขององค์การในประเทศไทย
กระบวนกรในกฎหมาย	- คุ้มครองการดำเนินงานในประเทศไทยขององค์การให้บรรลุตามความมุ่งประสงค์ โดย (1) ให้ยอมรับนับถือว่า องค์การเป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิลำเนาในประเทศไทย (2) ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทยหรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือในการปฏิบัติการกิจเกี่ยวกับองค์การ ให้องค์การ ทรัพย์สิน และสินทรัพย์ขององค์การ เจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยองค์การให้ปฏิบัติหน้าที่ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและองค์การช่ายงาน

	ศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งเอเชียและแปซิฟิกเกี่ยวกับ สำนักงานใหญ่ขององค์การข่างานศูนย์เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่ง เอเชียและแปซิฟิก
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
การบังคับการตามกฎหมาย	ไม่มี
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี

การศึกษาวิจัยทางทะเล

การจัดตั้งศูนย์พัฒนาการประมง

พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พ.ศ. 2514

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- รัฐบาลได้ลงนามในความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งกำหนดให้มีสำนักงานฝ่ายการฝึกอบรมของศูนย์ขึ้นในประเทศไทย
กระบวนกรในกฎหมาย	- ยอมรับนับถือว่า ศูนย์เป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิสำเนาในประเทศไทย - ให้เรือของศูนย์เข้ามาในน่านน้ำไทย ทำการประมง และใช้คนต่างด้าวเป็นคนประจำเรือในเขตการประมงไทยด้วยก็ได้ โดยได้รับยกเว้นการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย กฎหมายว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทยและกฎหมายว่าด้วยการประมง - ให้ศูนย์ได้รับยกเว้นการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ - ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับยกเว้น คือ (1) อากรแสตมป์ซึ่งเรียกว่าเก็บตามประมวลรัษฎากรสำหรับเงินที่ศูนย์ได้รับจากการบริจาคและค่าธรรมเนียมการศึกษา (2) อากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร สำหรับเรือยานยนต์ วัสดุและอุปกรณ์ที่ศูนย์นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อการศึกษาและวิจัย อันเป็นการดำเนินงานตามปกติวิสัยตามวัตถุประสงค์ของ

	ศูนย์ ทั้งนี้เฉพาะเมื่อศูนย์ได้รับความเห็นชอบในการนำเข้ามาในราชอาณาจักรจากกระทรวงเกษตรแล้ว (3) ภาษีโรงเรือนและที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับทรัพย์สินของศูนย์ที่ใช้เกี่ยวกับการศึกษาหรือทรัพย์สินที่ใช้เป็นหอพัก หรือบ้านพักของผู้รับการฝึกอบรมหรือเจ้าหน้าที่ของศูนย์ซึ่งอยู่ในบริเวณที่ตั้งของสำนักงานของศูนย์ฝ่ายฝึกอบรม ทั้งนี้เฉพาะทรัพย์สินที่กระทรวงเกษตรให้ความเห็นชอบในการให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
การบังคับการตามกฎหมาย	ไม่มี
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี

(3) ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

ดิน, ทรัพย์สินของแผ่นดิน ทะเล

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	มาตรา 1304 สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น (1) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า และที่ดินซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้งหรือกลับมาเป็นของแผ่นดินโดยประการอื่น ตามกฎหมายที่ดิน (2) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่าที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวงทะเลสาบ (3) ทรัพย์สินใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ เป็นต้นว่าป่าม และโรงทหาร สำนักราชการบ้านเมือง เรือรบ อาวุธยุทโธปกรณ์ มาตรา 1309 เกาะที่เกิดขึ้นในทะเลสาบ หรือในทางน้ำหรือในเขตน่านน้ำของประเทศก็ดี และท้องทางน้ำที่เขินขึ้นก็ดี เป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน มาตรา 1328 สหกริมทรัพย์มีค่าซึ่งซ่อนหรือฝังไว้นั้น ถ้ามีผู้เก็บได้โดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ ให้กรรมสิทธิ์ตกเป็นของแผ่นดิน ผู้เก็บได้ต้องส่งมอบทรัพย์นั้นแก่เจ้าพนักงานตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น แล้วมีสิทธิจะได้รับรางวัลหนึ่งในสามแห่งค่าทรัพย์นั้น
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	

การบังคับการตามกฎหมาย	
โทษ และบทบังคับ	

ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

การแสวงหาทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเล

พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. 2533

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- พระราชบัญญัตินี้มีความเป็นมาจากบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ฉบับลงนามวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522) และความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งได้ลงนามโดยรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซีย เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2533 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย - ตามความตกลงดังกล่าวมีข้อกำหนดด้วยว่า ทั้งสองประเทศจะต้องออกกฎหมายอนุวัติการก่อตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย โดยมีสาระสำคัญเหมือนกัน และประกาศใช้บังคับพร้อมกันด้วย “พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทยตามมาตรา 9 (นิยาม) “ทรัพยากรธรรมชาติ” หมายความว่า ทรัพยากรธรรมชาติใดๆ ที่ไม่มีชีวิต รวมทั้งแร่ น้ำมัน แร่ดิบ และโลหะใดๆ (นิยาม)
กระบวนการในกฎหมาย	- จัดตั้งองค์กรขึ้นหนึ่ง เรียกว่า “องค์การร่วมไทย-มาเลเซีย” เป็นนิติบุคคล และมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย (มาตรา 6) - องค์การร่วมมีอำนาจทำสัญญา ได้มา ซื้อ รับเอา ถือเอา

	ประโยชน์ซึ่งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ทุกรูปแบบ ยกเว้นการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และมีอำนาจ โอนสิทธิ มอบคืน ก่อให้เกิดภาระติดพัน จำนองมอบช่วง โอน หรือจำหน่าย โดยวิธีอื่นใด หรือจัดการเกี่ยวกับสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ใดๆ หรือผลประโยชน์ใดๆ ในทรัพย์สินดังกล่าว ซึ่งเป็นขององค์กรร่วม - โดยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้ องค์กรร่วมได้รับมอบอำนาจและเข้าถือเอาซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียว อำนาจ ความเป็นอิสระ และเอกสิทธิ์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปิโตรเลียม ในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา 8) - ให้องค์กรร่วมชำระค่าภาคหลวงแก่รัฐบาลทั้งสอง แต่ละฝ่ายในอัตราฝ่ายละร้อยละห้าของผลผลิตรวมของปิโตรเลียมตามวิธีการและเวลาที่กำหนดโดยกฎกระทรวง (มาตรา 9) - มาตรา 17 กำหนดว่า ไม่ว่าจะมีความหมายอื่นใดในบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรไว้อย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากองค์กรร่วมประกอบธุรกิจการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติใดๆ รวมทั้งปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่จะได้มีการทำสัญญาระหว่างองค์กรร่วมกับผู้นั้นเพื่อสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติดังกล่าว สัญญาตามวรรคหนึ่งจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสอง -ข้อพิพาทหรือข้อขัดแย้งใดๆ ซึ่งเกิดจากหรือเกี่ยวเนื่องกับสัญญาซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้โดยฉันทามติ ให้เสนอต่ออนุญาโตตุลาการ ซึ่งมีองค์คณะที่ประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการ 3 คน เพื่อชี้ขาด โดยคู่กรณีเป็นผู้ตั้งฝ่ายละหนึ่งคน และให้คู่ กรณีสรรพสามัคคีตั้งคนที่สาม หากคู่กรณีไม่อาจ
--	--

	ตกลงกันได้ในการเลือกอนุญาโตตุลาการคนที่สามภายใน ระยะเวลาที่กำหนดไว้ ให้เสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการ กฎหมายการค้าระหว่างประเทศของสหประชาชาติ (UNCITRAL) เพื่อตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม กระบวน พิจารณาของอนุญาโตตุลาการให้เป็นไปตามกฎของ คณะกรรมการดังกล่าว สถานที่พิจารณาของ อนุญาโตตุลาการให้อยู่ที่กรุงเทพมหานครหรือกรุง กัวลาลัมเปอร์ หรือสถานที่อื่นใดตามแต่คู่กรณีจะตกลงกัน
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงพลังงาน
การบังคับการตามกฎหมาย	ตามความตกลงระหว่างประเทศ
โทษ และบทบังคับ	โทษทางอาญา

ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

ปิโตรเลียม

พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	กำหนดสิทธิในการให้สัมปทานสำรวจและผลิตปิโตรเลียมและสิทธิอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปและตามสัญญากับต่างประเทศด้วย (นิยาม มาตรา 4)
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจให้สัมปทานการสำรวจและผลิตปิโตรเลียม และเพิกถอนสัมปทานดังกล่าว และสั่งให้ผู้รับสัมปทานเสียค่าภาคหลวง (มาตรา 22) - กำหนดวิธีการเก็บรักษาและขนส่งปิโตรเลียม (มาตรา 44 และมาตรา 45) กำหนดสิทธิการขายและจำหน่ายปิโตรเลียม (มาตรา 56 ถึงมาตรา 62) - กำหนดประโยชน์ สิทธิ และหน้าที่ของผู้รับสัมปทาน (มาตรา 63 ถึงมาตรา 81) และประโยชน์อื่น
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงพลังงาน (กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ)
การบังคับการตามกฎหมาย	ข้อตกลงของสัมปทาน และการบังคับทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืน

ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

ดิน ทะเล

ประมวลกฎหมายที่ดิน

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“ที่ดิน” หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลด้วย (มาตรา 1) มาตรา 2 ที่ดินซึ่งมิได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ให้ถือว่าเป็นของรัฐ
กระบวนการในกฎหมาย	มาตรา 8 บรรดาที่ดินทั้งหลายอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หรือเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินนั้น ถ้าไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ให้อธิบดีมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษา และดำเนินการคุ้มครองป้องกันได้ตามควรแก่กรณี อำนาจหน้าที่ดังว่านี้ รัฐมนตรีจะมอบหมายให้ทบวงการเมืองอื่นเป็นผู้ใช้ก็ได้ ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันหรือใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ หรือเป็นที่ดินที่ได้หวงห้ามหรือสงวนไว้ อาจถูกถอนสภาพหรือโอนไปเพื่อใช้ประโยชน์อย่างอื่นหรือนำไปจัดเพื่อประชาชนได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ (1) การถอนสภาพหรือโอนให้กระทำโดยพระราชบัญญัติ แต่ถ้าพลเมืองได้เลิกใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้น การถอนสภาพให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา (2) ที่ดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ หรือที่ดินที่ได้หวงห้ามหรือสงวนไว้ตามความต้องการของทบวงการเมืองใด ถ้าทบวงการเมืองนั้นเลิกใช้ หรือไม่ต้องการหวงห้ามหรือสงวนต่อไป เมื่อได้มีพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพแล้ว คณะรัฐมนตรีจะมอบหมายให้ทบวงการเมืองซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้ใช้

	หรือจัดหาประโยชน์ก็ได้ แต่ถ้าจะโอนต่อไปยังเอกชน ให้กระทำโดยพระราชบัญญัติ และถ้าจะนำไปจัดเพื่อประชาชน ตามประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา มาตรา 9 ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่ และการป่าไม้ ที่ดินของรัฐนั้นถ้ามิได้มีสิทธิครอบครอง หรือมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ห้ามมิให้บุคคลใดเข้าไปยึดถือ ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้างหรือเผาป่า ทำด้วยประการใด ให้เป็นการทำลาย หรือทำให้เสื่อมสภาพที่ดิน ที่หิน ที่กรวด หรือที่ทราย ในบริเวณที่รัฐมนตรีประกาศหวงห้ามในราชกิจจานุเบกษา หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเป็นอันตรายแก่ทรัพยากรในที่ดิน มาตรา 12 ที่ดินของรัฐซึ่งมิได้มีบุคคลใดมีสิทธิครอบครอง รัฐมนตรีมีอำนาจให้สัมปทาน ให้ หรือให้ใช้ในระยะเวลาอันจำกัด ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่บทบัญญัติในมาตรานี้ไม่กระทบ กระเทือนถึงกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่และการป่าไม้ การออกหนังสือแสดงสิทธิในที่ดิน (มาตรา 56 ถึงมาตรา 64) การรังวัดที่ดิน (มาตรา 65 ถึงมาตรา 70 ทวิ) การจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม (มาตรา 71 ถึงมาตรา 83) การกำหนดสิทธิในที่ดินสำหรับคนต่างด้าว (มาตรา 86 ถึงมาตรา 96 ตี)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงมหาดไทย (กรมที่ดิน)

การบังคับการตามกฎหมาย	กระบวนการทางปกครอง และการดำเนินคดีอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีโทษทางอาญา

ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

น้ำมันเชื้อเพลิง

พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2543

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดควบคุมผู้ค้าน้ำมันเป็น 3 ระดับ คือ ผู้ค้าน้ำมันรายใหญ่ ผู้ค้าน้ำมันรายย่อย และสถานีบริการน้ำมัน
กระบวนการในกฎหมาย	- น้ำมันเชื้อเพลิง หมายถึง ก๊าซปิโตรเลียมเหลว น้ำมันเบนซิน น้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเครื่องบิน น้ำมันก๊าด น้ำมันดีเซล น้ำมันเตา น้ำมันหล่อลื่นและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมอื่นที่ใช้หรืออาจใช้เป็นเชื้อเพลิงหรือเป็นสิ่งหล่อลื่น ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันดิบ หรือสิ่งอื่นที่ใช้หรืออาจใช้เป็นวัตถุดิบในการกลั่นหรือผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์ดังกล่าวข้างต้น และให้หมายความรวมถึงสิ่งอื่นที่ใช้หรืออาจใช้เป็นเชื้อเพลิงหรือเป็นสิ่งหล่อลื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดให้เป็นน้ำมันเชื้อเพลิงโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา - การขออนุญาต การออกใบอนุญาต และคุณสมบัติของผู้รับใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง - รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการดำเนินการค้าใด ๆ ตามที่เห็นสมควร ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของประเทศ การป้องกันและแก้ไขการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง รวมทั้งการกำหนดและควบคุมคุณภาพน้ำมันเชื้อเพลิง - รัฐมนตรีมีอำนาจในการประกาศกำหนดปริมาณน้ำมันเชื้อเพลิง หรือขนาดของถังเก็บน้ำมันเชื้อเพลิง - ในกรณีที่มีความจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือหรือประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ผู้ค้าน้ำมันแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณ

	น้ำมันเชื้อเพลิงเพิ่มเติมตามแบบและระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด - ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อการวางแผนการใช้ น้ำมันเชื้อเพลิงของประเทศและการติดตามสถานการณ์น้ำมันเชื้อเพลิงของโลก รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือหรือประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ผู้ค้าน้ำมันส่งแผนปฏิบัติการในรายละเอียดเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซื้อมา ก่อตั้ง ผลิต หรือจำหน่ายซึ่งน้ำมันเชื้อเพลิงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามแบบและระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงพลังงาน
การบังคับการตามกฎหมาย	- ความรับผิดชอบละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ - การเพิกถอนคำสั่งทางปกครองตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
โทษ และบทบังคับ	โทษจำคุกและปรับ ทรัพย์สิน การเปรียบเทียบปรับ

ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

แร่

พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- เร่งรัดและส่งเสริมการสำรวจแร่และการผลิตทรัพยากรธรณีอันมีค่าให้ได้ผลและอำนวยประโยชน์แก่ประเทศชาติได้ - ควบคุมการทำเหมืองผลิตแร่ไม่ให้เกินปริมาณที่ทางราชการอนุญาตให้ส่งออกนอกราชอาณาจักร กำหนดมาตรการที่จะควบคุมการเก็บรักษาแร่มิให้สูญหายหรือถูกลักลอบไปจำหน่ายยังต่างประเทศ - กำหนดมาตรการการลักลอบทำแร่และลักลอบส่งแร่ ออกนอกราชอาณาจักรที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่เศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก และวางมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการทำแร่และลักลอบส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร กำหนดการคืนค่าภาคหลวงแร่ และวิธีการในเรื่องของกลางและการจ่ายเงินสินบนและเงินรางวัลนำจับ - ควบคุมการทำเกลือด้วยวิธีการสูบน้ำเกลือใต้ดินมิให้มีการขุดเจาะน้ำเกลือใต้ดินเพิ่มมากขึ้นและวางมาตรการกำหนดให้การขุดเจาะน้ำเกลือใต้ดินและการทำเกลือจากน้ำเกลือใต้ดินต้องดำเนินการอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ และป้องกันมิให้มีผลกระทบทางสภาวะสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการขุดเจาะน้ำเกลือใต้ดิน
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดพื้นที่ใดที่มีแหล่งต้นน้ำหรือป่าน้ำซับซึม ที่ได้ทำการสำรวจแล้วปรากฏว่ามีแหล่งแร่อุดม

	สมบูรณ์ และมีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงให้เป็นเขตแหล่งแร่เพื่อ ออกประทานบัตรชั่วคราว หรือประทานบัตรได้เป็นอันดับ แรกก่อนการสงวนหวงห้าม หรือใช้ประโยชน์อย่างอื่นใน ที่ดินในพื้นที่นั้น แต่ทั้งนี้ให้คำนึงถึงผลกระทบกระเทือนต่อ คุณภาพสิ่งแวดล้อมด้วย - เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมการทำเหมืองการแต่ง แร่ การซื้อแร่ การขายแร่ หรือการมีแร่ไว้ในครอบครอง เพื่อ ประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบ ทำเหมืองหรือลักลอบส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร หรือเพื่อ ประโยชน์เกี่ยวกับความ มั่นคงในทางเศรษฐกิจ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของ คณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้ท้องที่หนึ่งท้องที่ใด รวมทั้งส่วนหนึ่งส่วนใดของ น่านน้ำไทย เป็นเขตควบคุมแร่ โดยจะกำหนดเป็นเขต ควบคุมแร่สำหรับแร่ชนิดหนึ่งชนิดใดหรือหลายชนิดก็ได้ และเมื่อหมดความจำเป็นที่จะต้องมีเขตควบคุมแร่ ให้ รัฐมนตรีประกาศยกเลิกในราชกิจจานุเบกษา - ห้ามมิให้ผู้ใดสำรวจแร่ในที่ใด ไม่ว่าที่ซึ่งสำรวจนั้นจะ เป็นสิทธิของบุคคลใดหรือไม่ เว้นแต่จะได้รับอนุญาต สำรวจแร่ อนุญาตผูกขาดสำรวจแร่ หรืออนุญาต พิเศษ - ห้ามมิให้ผู้ใดทำเหมืองในที่ใด ไม่ว่าที่ซึ่งทำเหมืองนั้นจะ เป็นสิทธิของบุคคลใดหรือไม่ เว้นแต่จะได้รับประทานบัตร ชั่วคราวหรือประทานบัตร - รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดเขตเหมืองแร่ให้แก่ผู้ขอประทาน บัตรสำหรับทำเหมืองได้ดินได้ไม่เกินรายละเอียดหนึ่งหมื่นไร่ และ สำหรับทำเหมืองในทะเลได้ไม่เกินรายละเอียดห้าหมื่นไร่ ซึ่งต้อง
--	---

	อยู่ภายใต้เงื่อนไข คือ ถ้าการขอประทานบัตรนั้นเป็นผลจากการสำรวจแร่ตามอาชญาบัตรพิเศษ ซึ่งผู้ขอประทานบัตรได้สำรวจตามเงื่อนไขของอาชญาบัตรพิเศษดังกล่าวจนพบแหล่งแร่ภายในพื้นที่ที่สำรวจ รัฐมนตรีต้องกำหนดเขตเหมืองแร่ตามแหล่งแร่ และจำนวนพื้นที่ตามที่ผู้ขอระบุไว้ในคำขอประทานบัตร และกรณีอื่นๆ ให้รัฐมนตรีกำหนดเขตเหมืองแร่ - เพื่อประโยชน์ในด้านความปลอดภัย ห้ามมิให้ออกประทานบัตรทำเหมืองหรือประทานบัตรทำเหมืองใต้ดินในลักษณะที่ทำให้มีเขตเหมืองแร่ซ้อนกันในระดับความลึกที่ต่างกันไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน - ห้ามมิให้ผู้ถือประทานบัตรทำเหมืองใกล้ทางหลวงหรือทางน้ำสาธารณะภายในระยะห้าสิบบเมตร เว้นแต่ประทานบัตรกำหนดไว้ให้ทำได้ หรือได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตนั้น - ห้ามมิให้ผู้ถือประทานบัตรปิดกั้น ทำลาย หรือกระทำให้เป็นการเสื่อมประโยชน์แก่ทางหลวงหรือทางน้ำสาธารณะ และห้ามมิให้ผู้ถือประทานบัตรทدنน้ำหรือชักน้ำจากทางน้ำสาธารณะ ไม่ว่าจะอยู่ภายในหรือภายนอกเขตเหมืองแร่ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตนั้น ซึ่งคำขอรับใบอนุญาตทدنน้ำหรือชักน้ำจากทางน้ำสาธารณะ ให้แสดงแผนที่และวิธีการที่จะทدنน้ำหรือชักน้ำโดยละเอียด - การทำเหมืองใต้ดินมีการกำหนดเงื่อนไขในประทานบัตรทำเหมืองใต้ดิน สิทธิมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย การ
--	--

	คุ้มครองสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ การจัดหาแร่รายย่อยและการร่อนแร่ - ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร ผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่ ผู้ครอบครองแร่อื่นที่ได้จากการแต่งแร่ หรือผู้ประกอบการโลหกรรม ต้องชำระค่าภาคหลวงแร่ ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ ดังต่อไปนี้ (1) ต้องชำระค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่ที่กำหนดไว้ในประทานบัตร รวมทั้งแร่อื่นที่เป็นผลพลอยได้จากการทำเหมือง ให้ครบถ้วนตามปริมาณแร่ก่อนที่จะขนแร่ออกจากเขตเหมืองแร่ (2) ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่ได้ซื้อแร่จากผู้รับใบอนุญาตร่อนแร่ ต้องชำระค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่ที่ซื้อในเดือนที่แล้วมาภายในวันที่ห้าของเดือนถัดจากเดือนที่ซื้อ (3) ในกรณีที่ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร หรือผู้รับใบอนุญาตซื้อแร่ ที่ซื้อแร่จากผู้รับใบอนุญาตร่อนแร่ ขนแร่ไปยังเขตแต่งแร่หรือเขตโลหกรรมของตนเองหรือเขตแต่งแร่ หรือเขตโลหกรรมของบุคคลอื่นซึ่งอธิบดีให้ความเห็นชอบแล้ว บุคคลดังกล่าวจะขอผิดการชำระค่าภาคหลวงแร่ไว้ก่อนจนกว่าจะแต่งแร่หรือประกอบการโลหกรรมนั้นแล้วเสร็จก็ได้ แต่ต้องวางเงินประกันหรือจัดให้ธนาคารซึ่งอธิบดีเห็นชอบเป็นผู้ค้ำประกันการชำระค่าภาคหลวงแร่ไว้ต่อเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่*ตามที่เจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่กำหนด (4) ในกรณีที่นำแร่มาแต่งและได้แร่อย่างอื่นด้วย ต้องชำระค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่ที่แต่งได้พร้อมกับการขออนุญาตมีแร่ไว้ในครอบครอง (5) ในกรณีที่ตะกอนมีแร่ชนิดอื่นที่ยังมิได้ชำระค่าภาคหลวงแร่มาก่อนเจือปนอยู่เกินปริมาณที่อธิบดีกำหนด ผู้ประกอบการโลหกรรมต้องชำระค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่ที่เจือปนตามปริมาณที่คำนวณได้ให้ครบถ้วนก่อนที่จะขนตะกอนนั้นออกจากเขตโลหกรรม ในกรณีที่มีการซื้อขายแร่ที่ตกเป็นของแผ่นดิน หากปรากฏ
--	---

	ว่าเรานั้นเป็นแร่ที่ยังมิได้ชำระค่าภาคหลวงแร่ ผู้ซื้อต้องชำระค่าภาคหลวงแร่ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่สำหรับแร่นั้นกล่าวพร้อมกับการขออนุญาตมีแร่ไว้ในครอบครอง
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงอุตสาหกรรม
การบังคับการตามกฎหมาย	- ผู้ถือประทานบัตรซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาถูกศาลพิพากษาให้ล้มละลาย ให้ประทานบัตรนั้นเป็นอันสิ้นอายุ - ผู้ถืออาชญาบัตร ประทานบัตร หรือใบอนุญาตอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตน ต่อความเสียหาย หรือความเดือดร้อนรำคาญใดอันเกิดขึ้นแก่บุคคล ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม และในกรณีที่เกิดความเสียหายขึ้นในเขตที่ได้รับอนุญาต ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าความเสียหายนั้นเกิดจากการกระทำของผู้ถืออาชญาบัตร หรือใบอนุญาตนั้น
โทษ และบทบังคับ	โทษจำคุกหรือปรับ หรือโทษจำและโทษปรับ และริบแร่ที่เกิดจากการกระทำความผิด

(4) การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา การกระทำ ทะเล

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	หลักทั่วไป (มาตรา 1 ถึงมาตรา 15) อำนาจพนักงานสอบสวนและศาล (มาตรา 16 ถึงมาตรา 27) การฟ้องคดีอาญา และการฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา (มาตรา 28 ถึงมาตรา 51) หมายเรียกและหมายอาญา (มาตรา 52 ถึงมาตรา 76) จับ ชั่งจำคุก และปล่อยชั่วคราว (มาตรา 77 ถึงมาตรา 119) สอบสวน (มาตรา 120 ถึงมาตรา 156) วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น (มาตรา 157 ถึงมาตรา 192) อุทธรณ์และฎีกา (มาตรา 193 ถึงมาตรา 225) พยานหลักฐาน (มาตรา 226 ถึงมาตรา 244/1) การบังคับตามคำพิพากษา (มาตรา 245 ถึงมาตรา 251) อภัยโทษ เปลี่ยนโทษหนักเป็นโทษเบา และลดโทษ (มาตรา 259 ถึงมาตรา 267)
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	ศาล พนักงานอัยการ และกระทรวงยุติธรรม
การบังคับการตามกฎหมาย	

โทษ และบทบังคับ	
-----------------	--

การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่ง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	เขตอำนาจศาล (มาตรา 2 มาตรา 10) มาตรา 3 เพื่อประโยชน์ในการเสนอคำฟ้อง (1) ในกรณีที่มูลคดีเกิดขึ้นในเรือไทยหรืออากาศยานไทยที่อยู่นอกราชอาณาจักร ให้ศาลแพ่งเป็นศาลที่มีเขตอำนาจ (2) ในกรณีที่จำเลยไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร (ก) ถ้าจำเลยเคยมีภูมิลำเนาอยู่ ณ ที่ใดในราชอาณาจักรภายในกำหนดสองปีก่อนวันที่มีการเสนอคำฟ้อง ให้ถือว่าที่นั้นเป็นภูมิลำเนาของจำเลย (ข) ถ้าจำเลยประกอบหรือเคยประกอบกิจการทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในราชอาณาจักรไม่ว่าโดยตนเองหรือตัวแทน หรือโดยมีบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นผู้ติดต่อในการประกอบกิจการนั้นในราชอาณาจักร ให้ถือว่าสถานที่ที่ใช้หรือเคยใช้ประกอบกิจการหรือติดต่อดังกล่าว หรือสถานที่อันเป็นถิ่นที่อยู่ของตัวแทนหรือของผู้ติดต่อในวันที่มีการเสนอคำฟ้อง หรือภายในกำหนดสองปีก่อนนั้น เป็นภูมิลำเนาของจำเลย อำนาจหน้าที่ของศาล (มาตรา 15 ถึงมาตรา 34) การนั่งพิจารณา (มาตรา 35 ถึงมาตรา 54) คู่ความ (มาตรา 55 ถึงมาตรา 83 อัญญัติ) พยานหลักฐาน (มาตรา 84 ถึงมาตรา 130) คำพิพากษาและคำสั่ง (มาตรา 131 ถึงมาตรา 148)
---	--

	วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น (มาตรา 170 ถึงมาตรา 270) อนุญาตตุลาการ (มาตรา 210 ถึงมาตรา 220) อุทธรณ์และฎีกา (มาตรา 223 ถึงมาตรา 252) การบังคับคดี (มาตรา 253 ถึงมาตรา 323)
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	ศาล และกระทรวงยุติธรรม (กรมบังคับคดี)
การบังคับการตามกฎหมาย	
โทษ และบทบังคับ	

(5) ทรัพยากรที่มีชีวิต

ประมง สิทธิการประมง

พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พุทธศักราช 2482

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“การประมง” หมายความว่า การจับสัตว์น้ำด้วยเครื่องมือหรือวิธีอย่างหนึ่งอย่างใดในที่แห่งหนึ่งแห่งใดในเขตการประมงไทย รวมทั้งการใช้เรือทำการจับสัตว์น้ำ หรือเป็นพาหนะไปทำการจับสัตว์น้ำด้วย (นิยาม) “เขตการประมงไทย” หมายความว่า เขตน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่นใด ซึ่งประเทศไทยใช้อยู่หรือมีสิทธิที่จะใช้ต่อไปในการจับสัตว์น้ำ โดยที่น่านน้ำเหล่านั้นปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่น หรือธรรมเนียมประเพณี หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสนธิสัญญา หรือด้วยประการใดๆ (นิยาม) - คุ่มครองการทำประมงในเขตประมงไทย
กระบวนการในกฎหมาย	- ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตสำหรับการประมงให้แก่คนต่างด้าวคนใดคนหนึ่ง หรือห้างหุ้นส่วนสามัญใดๆ เว้นแต่ผู้เป็นหุ้นส่วนทั้งหมดมีสัญชาติไทย หรือห้างหุ้นส่วนจำกัดใดๆ เว้นแต่ผู้เป็นหุ้นส่วนทั้งหมดซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันโดยไม่จำกัดจำนวน มีสัญชาติไทยและทุนของห้างหุ้นส่วนนั้นไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบ ต้องเป็นของบุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทยหรือบริษัทจำกัดใดๆ เว้นแต่กรรมการส่วนมากมีสัญชาติไทย และทุนของบริษัทนั้นไม่น้อยกว่าร้อยละเจ็ดสิบต้องเป็นของบุคคลธรรมดา ซึ่งมีสัญชาติไทย และบริษัทนั้นต้องไม่มีข้อบังคับอนุญาตให้ออกหุ้นผู้ถือ (มาตรา 5) - การอนุญาตให้คนต่างด้าวทำหน้าที่เป็นลูกเรือในเรือประมงได้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่าง

	ด้าว (มาตรา 5 ทวิ) - นอกจากจะมีความตกลงกับต่างประเทศเป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ใช้เรือเรือที่มีสัญชาติต่างประเทศ หรือเรือที่เป็นของคนต่างด้าว หรือของนิติบุคคลที่มีสัญชาติต่างประเทศ ทำการประมงในเขตการประมงไทย (มาตรา 7)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงแรงงาน
การบังคับการตามกฎหมาย	พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจค้นและยึดเรือที่กระทำความผิด
โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญา

ทรัพยากรที่มีชีวิต

สัตว์น้ำ ทะเล

พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	กำหนดที่จับสัตว์น้ำ ที่รักษาสัตว์น้ำ ควบคุมการเลี้ยงสัตว์น้ำ บางประเภท กำหนดเครื่องมือทำการประมง อาชญาบัตรการประมง
กระบวนการในกฎหมาย	รัฐมนตรีมีอำนาจควบคุมกิจการเกี่ยวกับการประมง เช่น - ออกประกาศกำหนดให้ผู้มีอาชีพในการประมง การค้าสินค้าสัตว์น้ำ ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ และอุตสาหกรรมสัตว์น้ำตามที่จะได้ระบุไว้ในท้องที่ใด ๆ มาจดทะเบียนได้ และให้ขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน - ออกประกาศกำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง เครื่องมือทำการประมงชนิดหนึ่งชนิดใดในท้องที่ใด ๆ จดทะเบียน - จำกัดพื้นที่การประมง
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมประมง)
การบังคับการตามกฎหมาย	มาตรการทางปกครอง มาตรการทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	โทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด

(6) การสาธารณสุข และการสงเคราะห์

โรคติดต่อ

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“โรคติดต่อ” หมายความว่า โรคซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 5 ให้เป็นโรคติดต่อ และให้หมายความรวมถึงโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา 6 วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อด้วย (นิยาม) - ควบคุมโรคติดต่อนำเข้า - จำกัดเสรีภาพในการเดินทาง
กระบวนการในกฎหมาย	ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่แยกกัก หรือกักกันผู้เป็นโรคติดต่อนำเข้า เพื่อเฝ้าสังเกต เฝ้าระวัง หรือเพื่อการรักษาได้ ให้อำนาจประกาศเขตโรคติดต่อ การตรวจและคุมยานพาหนะ และผู้เดินทาง ในท้องที่หรือเมืองท่า
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงสาธารณสุข
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจทางปกครอง และอำนาจการตรวจค้นและจำกัดเสรีภาพในการเดินทาง
โทษ และบทบังคับ	มีโทษทางอาญาลงโทษผู้ฝ่าฝืน (โทษปรับ และโทษจำคุก)

การสาธารณสุข และการสงเคราะห์

อาหาร

พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	การผลิต จำหน่าย นำเข้าอาหาร เพื่อควบคุมความปลอดภัยและสุขอนามัย การโฆษณา
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดอาหารควบคุม คุณภาพหรือมาตรฐานของอาหาร และกำหนดอาหารที่ห้ามผลิต นำเข้า หรือจำหน่าย - ใช้ระบบใบอนุญาตก่อนดำเนินการ
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา)
การบังคับการตามกฎหมาย	รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการอาหาร
โทษ และบทบังคับ	โทษปรับ จำคุก ปรับและจำคุก

การสาธารณสุข และการสงเคราะห์

สงเคราะห์หมันุยธรรม

พระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม พ.ศ. 2543

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- ให้การช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม แก่ผู้ใดถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายถึงสูญเสียชีวิตหรือสมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งไป หรือทุพพลภาพหรือป่วยเจ็บจนไม่สามารถใช้กำลังกายหรือความคิดประกอบอาชีพได้ตามปกติ เพราะเหตุผู้นั้นได้กระทำการช่วยเหลือราชการ ปฏิบัติงานของชาติตามที่ได้รับมอบหมายจากทางราชการ ปฏิบัติการตามหน้าที่หรือช่วยเหลือบุคคลอื่นตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด หรือปฏิบัติการตามหน้าที่มนุษยธรรมซึ่งพลเมืองดีพึงปฏิบัติ ในเมื่อการปฏิบัติการนั้นไม่ขัดกับคำสั่งโดยชอบของเจ้าพนักงาน
กระบวนการในกฎหมาย	- ให้เงินสงเคราะห์ เงินชดเชย หรือเงินช่วยเหลือในการดำรงชีพ แก่ทายาท บุตร หรือบิดามารดา
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงการคลัง
การบังคับการตามกฎหมาย	เป็นกฎหมายที่กำหนดหน้าที่ของรัฐในการให้การสงเคราะห์
โทษ และบทบังคับ	ไม่มี

(7) โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ที่จมอยู่ใต้ทะเล

โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ทะเล

พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	คุ้มครองโบราณสถาน โบราณวัตถุ และศิลปวัตถุ
กระบวนการในกฎหมาย	- อธิบดีมีอำนาจขึ้นทะเบียนโบราณสถาน และห้ามปลูกสร้างอาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารในบริเวณโบราณสถาน (มาตรา 7 และมาตรา 7 ทวิ) - เมื่ออธิบดีเห็นว่าโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุใดที่มีได้อยู่ในความครอบครองของกรมศิลปากร มีประโยชน์หรือคุณค่าในทางศิลปะ ประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดีเป็นพิเศษ อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาขึ้นทะเบียนโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุ - ถ้าอธิบดีเห็นว่าโบราณวัตถุใดไม่ว่าจะได้ขึ้นทะเบียนแล้วหรือไม่ หรือศิลปะวัตถุใดที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้ว สมควรสงวนไว้เป็นสมบัติของชาติ อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุนั้นเป็นโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ห้ามทำการค้า และหากเห็นสมควรเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ ให้อธิบดีมีอำนาจจัดซื้อโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุนั้นไว้ได้ (มาตรา 14) - โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งไว้ในราชอาณาจักรหรือในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ ไม่ว่าที่ที่ซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งจะอยู่ในกรรมสิทธิ์หรือความครอบครองของบุคคลใดหรือไม่ ให้ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ผู้เก็บได้ต้องส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานฝ่ายปกครอง

	หรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้ว มีสิทธิจะได้รับรางวัลไม่เกินหนึ่งในสามแห่งค่าของทรัพย์สินนั้น (มาตรา 24)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงวัฒนธรรม (กรมศิลปากร)
การบังคับการตามกฎหมาย	บังคับการตามกฎหมายอาญา และวิธีปฏิบัติราชการทาง ปกครอง
โทษ และบทบังคับ	มีบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด

(8) ความผิดทางทะเล

ปราบปรามการกระทำความผิดทางทะเล ทหารเรือ ตรวจ ค้น ขนของเถื่อน

พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ.

2490

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	เพื่อให้การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบนำเข้าและสินค้าอื่นบางอย่างออกทางทะเลได้ผลดียิ่งขึ้น
กระบวนการในกฎหมาย	คำว่า “เจ้าหน้าที่ทหารเรือ” ตามพระราชบัญญัตินี้ หมายความว่า นายทหารเรือประจำการชั้นสัญญาบัตรซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บังคับการเรือ ผู้บังคับหมู่เรือ ผู้บังคับหมวดเรือ ผู้บังคับกองเรือ รวมทั้งตำแหน่งอื่นที่ผู้บัญชาการทหารเรือได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เทียบเท่ากับตำแหน่งที่กล่าวแล้ว และนายทหารเรือประจำการชั้นสัญญาบัตรที่ผู้บัญชาการทหารเรือได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแต่งตั้งขึ้นโดยเฉพาะ (มาตรา 3) เมื่อปรากฏว่ามีการกระทำหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำเกี่ยวกับการนำเข้า หรือสินค้าอื่น หรือยาเสพติด ออกไปนอก หรือเข้ามาในราชอาณาจักร หรือการที่คนต่างด้าวเข้ามา หรือนำคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร โดยทางทะเล ทางลำน้ำซึ่งติดต่อกับต่างประเทศ หรือทางลำน้ำซึ่งออกไปสู่ทะเลได้ หรือทำการประมงทางทะเลอันเป็นความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการสำรวจและห้ามกักกันข้าว กฎหมายว่าด้วยการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่นๆ ในภาวะคับขัน กฎหมายว่าด้วยการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า กฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง หรือกฎหมายเกี่ยวกับการประมง ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจสืบสวนและสอบสวนได้ และมีอำนาจทำการหรือสั่งให้ทำการเฉพาะหน้าที่เท่าที่จำเป็น

	(มาตรา 4)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กองทัพอากาศ
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจในทางอาญาในการตรวจ ค้น และบังคับผู้ควบคุมเรือ และคนประจำเรือให้หรือหรือขนส่งสิ่งของในเรือเพื่อการตรวจค้น จับเรือ ยึดเรือที่จับไว้จนกว่าจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา หรือจนกว่าศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นในกรณีที่ฟ้องผู้ต้องหา จับและควบคุมผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ได้ไม่เกินเจ็ดวัน (มาตรา 4)
โทษ และบทบังคับ	ใช้อำนาจของ “พนักงานเจ้าหน้าที่” ตามประมวลกฎหมาย อาญา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญา

ความผิดทางทะเล

ตำรวจน้ำ เรือ ค้น ทะเล

พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พ.ศ.

2496

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	เพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ “ยานพาหนะ” หมายความว่า เรือซึ่งใช้เดินทางออกไปสู่หรือเข้ามาจากทะเล หรือระหว่างราชอาณาจักรกับดินแดนต่างประเทศ และหมายความรวมถึงอากาศยานที่ขึ้นลงบนพื้นน้ำด้วย (นิยาม มาตรา 3)
กระบวนการในกฎหมาย	- ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการค้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในยานพาหนะ ให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรในกองตำรวจน้ำ กรมตำรวจ ทำการค้นได้ทุกเวลาโดยไม่ต้องมีหมาย (มาตรา 4) - ในเมื่อมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าจะมีหรือได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นในยานพาหนะใด ให้นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรในกองตำรวจน้ำ กรมตำรวจ มีอำนาจสั่งห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งมิใช่เจ้าพนักงานที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับยานพาหนะขึ้นไป หรือนำเรือ แพ หรือพาหนะชนิดใดๆ เข้าเทียบยานพาหนะนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาต ในการสั่งห้ามจะต้องแจ้งให้ผู้ควบคุมยานพาหนะนั้นทราบด้วย (มาตรา 5)
หน่วยงานรับผิดชอบ	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
การบังคับการตามกฎหมาย	กฎหมายวิธีพิจารณา

โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญาการฝ่าฝืนคำสั่ง
-----------------	---------------------------------

ความผิดทางทะเล

ปิโตรเลียม สถานที่ผลิต ป้องกัน

พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2530

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“สถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล” หมายความว่า สิ่งติดตั้งเดี่ยวหรือมากกว่านั้น ที่สร้างขึ้นหรือติดตั้งอย่างชั่วคราวหรือถาวรในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทย เพื่อวัตถุประสงค์ในการผลิตหรืออำนวยความสะดวกในการผลิตปิโตรเลียมและหมายความรวมถึงเรือแท่นลอย หรือโครงสร้างอื่นใดที่อยู่ประจำและเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตหรืออำนวยความสะดวกในการผลิตปิโตรเลียมในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีปดังกล่าว (นิยาม) -กำหนดฐานความผิดอาญา กำหนดวิธีการสอบสวนเบื้องต้น และวิธีการป้องกันความปลอดภัย
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานมีอำนาจประกาศกำหนดหรือยกเลิกเขตที่ตั้งและเขตปลอดภัยของสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล และกำหนดหรือยกเลิกเขตโดยรวมทั้งอุปกรณ์ของท่อที่ใช้ในกระบวนการผลิตปิโตรเลียมซึ่งเชื่อมโยงกันระหว่างสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเลที่อยู่นอกเขตปลอดภัย สถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเลและเขตปลอดภัยให้ถือว่าอยู่ในราชอาณาจักร - การกระทำความผิดตามกฎหมายไทยที่เกิดขึ้นบนเหนือ หรือใต้สถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล หรือในเขตปลอดภัย ให้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร (มาตรา 6 วรรคหนึ่ง) -ให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

	ความอาญามีอำนาจสอบสวนคดีอาญาทั้งปวง (มาตรา 6 วรรคสาม) - ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น เพื่อป้องกันและระงับการกระทำที่เป็นการก่อวินาศกรรมสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล (มาตรา 7) และมีอำนาจสั่งและบังคับเรือ (มาตรา 13) และไล่ติดตามเรือต่างประเทศได้ (มาตรา ๑๔)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กองทัพเรือ
การบังคับการตามกฎหมาย	บังคับการทางอาญา และให้อำนาจทหารเรือมีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีโทษทางอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืน

ความผิดทางทะเล

ประมวลกฎหมายอาญา, การกระทำความผิด, ทะเล

ประมวลกฎหมายอาญา

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- การใช้กฎหมายอาญา (มาตรา 2) บุคคลจะได้รับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย - การใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณ (มาตรา 3) - การกระทำความผิดในเรือไทย (มาตรา 4) การกระทำความผิดในเรือไทยหรืออากาศยานไทย ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด ให้ถือว่ากระทำความผิดในราชอาณาจักร - การกระทำที่ผลเกิดขึ้นในราชอาณาจักร (มาตรา 5 มาตรา 6) - การกระทำนอกราชอาณาจักรที่ต้องรับโทษในราชอาณาจักร (มาตรา 7) ซึ่งได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ความผิดเกี่ยวกับเพศและความผิดฐานชิงทรัพย์ ความผิดฐานปล้นทรัพย์ ซึ่งได้กระทำให้ทะเลหลวง -การกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร และผู้กระทำความผิดเป็นคนไทย หรือคนต่างด้าว และมีการร้องขอ จะต้องได้รับโทษในราชอาณาจักรได้ (มาตรา 8) ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ความผิดเกี่ยวกับหนังสือเดินทาง ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 288 ถึงมาตรา 290 ความผิดต่อร่างกาย ตามที่
--	--

	บัญญัติไว้ในมาตรา 295 ถึงมาตรา 298 ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บหรือ ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดฐานลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 334 ถึงมาตรา 336 ความผิดฐานกรรโชก รีดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 337 ถึงมาตรา 340 ความผิดฐานฉ้อโกง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 341 ถึงมาตรา 344 มาตรา 346 และมาตรา 347 ความผิดฐานยกยอกตาม ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 352 ถึงมาตรา 354 ความผิดฐานรับของโจร ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 357 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 358 ถึงมาตรา 360 - โทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย (มาตรา 18 ถึงมาตรา 58) - ความรับผิดชอบในทางอาญา (มาตรา 59 ถึงมาตรา 94)
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงยุติธรรม
การบังคับการตามกฎหมาย	
โทษ และบทบังคับ	- ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร (มาตรา 107 ถึงมาตรา 135) - ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย (มาตรา 135/1 ถึงมาตรา 135/4) - ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน (มาตรา 209 ถึงมาตรา 239) - ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา 269/1 ถึงมาตรา 269/7) - ความผิดเกี่ยวกับหนังสือเดินทาง (มาตรา 269/8 ถึง

	มาตรา 269/15)
--	---------------

ความผิดทางทะเล

ปราบปรามโจรสลัด

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด “กระทำการอันเป็นโจรสลัด” หมายความว่า (ก) ยึด หรือเข้าควบคุมเรือลำใด โดยใช้กำลัง หรือโดยขู่เข็ญว่าจะกระทำอันตรายต่อเรือ หรือโดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดยขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายต่อบุคคลในเรือนั้น (ข) ทำลายเรือ ทำให้เกิดความเสียหายแก่เรือ หรือกระทำความเสียหายประการใด ๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่เรือ (ค) หน่วงเหนี่ยว กักขัง หรือกระทำความเสียหายประการใด ๆ ให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือ (ง) ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ซึ่งได้กระทำให้ทะเลหลวงหรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะไม่ว่าจะเป็นของประเทศใดโดยบุคคลในเรือเอกชนหรืออากาศยานเอกชนลำหนึ่งต่อเรือบุคคล หรือทรัพย์สินในเรืออีกลำหนึ่ง และได้กระทำให้ไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของผู้กระทำนั้น
กระบวนการในกฎหมาย	- ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด รวมทั้งมีอำนาจสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นโจรสลัด และให้ถือว่าการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นที่ทำไว้เป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวน

	ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา 5) - เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจตรวจสอบสิทธิในการชักธงของเรือ สอบถามและตรวจพิสูจน์สัญชาติและทะเบียนของอากาศยาน สั่งหรือบังคับให้เรือหรืออากาศยานหยุดหรือไปยังที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือลงยังสนามบินหรือที่ขึ้นลงชั่วคราวแห่งใดแห่งหนึ่ง ทั้งนี้ โดยให้กระทำโดยใช้อำนาจตามหน้าที่ที่ผู้บัญชาการทหารเรือประกาศกำหนด (มาตรา 6) - ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น หรือการสอบสวน เจ้าหน้าที่ทหารเรือหรือพนักงานสอบสวนมีอำนาจควบคุมเรือหรืออากาศยานที่ถูกควบคุมผ่านเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไม่ว่าจะเป็นของประเทศไทย หรือทะเลหลวงไปยังที่แห่งใดแห่งหนึ่งได้ โดยผู้ใดจะอ้างเหตุดังกล่าวมาร้องขอให้ปล่อยเรือหรืออากาศยานที่ถูกควบคุมนั้นไม่ได้ (มาตรา 8)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กองทัพเรือ
การบังคับการตามกฎหมาย	มาตรการทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด

ความผิดทางทะเล

ค้ำมนุษย์ ทะเล

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ - การค้ามนุษย์ ได้แก่ การกระทำที่ผู้ใดเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (1) เป็นธุระจัดหา ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว ฉ้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลบุคคลนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล หรือ (2) เป็นธุระจัดหา ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขังจัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็ก (มาตรา 6)
กระบวนการในกฎหมาย	- ประธานศาลฎีกามีอำนาจออกข้อบังคับ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา 5) - พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจค้นบุคคล ยานพาหนะ และสถานที่ (มาตรา 27) - มีมาตรการช่วยเหลือและคุ้มครองสวัสดิภาพ

	ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (มาตรา 33)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้กระบวนการทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด

(9) มาตรการทางภาษีและศุลกากร

ภาษีศุลกากร

พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2496

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	กำหนดภาษีศุลกากรแก่การนำเข้าและส่งออกของทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ
กระบวนการในกฎหมาย	- บรรดาค่าภาษีศุลกากรนั้น ให้เก็บตามบท พระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร และการเสียค่าภาษีให้เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในเวลา ออกใบขนสินค้าให้ (มาตรา 10) - ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่ ส่งออกเกิดขึ้นในเวลาที่ยื่นของออกสำเร็จ การคำนวณค่าภาษี ให้ถือตามสภาพของ ราคายของ และพิกัดอัตราศุลกากรที่ เป็นอยู่ในเวลาที่ออกใบขนสินค้าให้ (มาตรา 10 ตริ) - อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง (หมวด 4 ทวิ มาตรา 37 ทวิ ถึงมาตรา 37 เบญจ) ซึ่งการขนถ่ายสิ่งของ ใดๆ ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน และใน กรณีที่มีเหตุอันสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจับกุมและสอบสวนได้ - อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม (หมายถึง พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย- มาเลเซีย) มีคณะกรรมการศุลกากรร่วม ออกกฎกติกา การ ศุลกากรในพื้นที่ร่วมกัน และกำหนดให้ให้ศาลภาษีอากร กลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะ พิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา 37 ฉ ถึงมาตรา 37 ปัญจทศ)

หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร)
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้กระบวนการทางแพ่ง ทางอาญา วิธีพิจารณาความอาญา (อำนาจสอบสวน) และกระบวนการทางปกครอง
โทษ และบทบังคับ	โทษทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง

ประมวลรัษฎากร

ประมวลรัษฎากร

ประมวลรัษฎากร

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- นิยาม (มาตรา 2) “ประเทศไทย” หรือ “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไป และตามความตกลงกับต่างประเทศด้วย - มาตรา 3 สัตต เพื่อประโยชน์แห่งการจัดเก็บภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร การตรวจสอบและรับรองบัญชี จะกระทำได้ก็แต่โดยบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี - มาตรา 3 อัฐกำหนดเวลาการยื่นแบบแสดงรายการหรือแจ้งรายการต่าง ๆ ก็ดี กำหนดเวลาการอุทธรณ์ก็ดี หรือกำหนดเวลาการเสียภาษีอากรตามที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากรนี้ก็ดี ถ้าผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดเวลาดังกล่าวมิได้อยู่ในประเทศไทย หรือมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้ เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นเป็นการสมควรจะให้ขยายหรือให้เลื่อนกำหนดเวลาออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้ - มาตรา 4 ทวิ คนต่างด้าวผู้ใดจะเดินทางออกจากประเทศไทยต้องเสียภาษีอากรที่ค้างชำระและหรือที่จะต้องชำระ แม้จะยังไม่ถึงกำหนดชำระ หรือจัดหาประกันเงินภาษีอากรให้เสร็จสิ้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรนี้ก่อนออกเดินทาง - มาตรา 4 ตรี ให้คนต่างด้าวซึ่งจะเดินทางออกจากประเทศไทยยื่นคำร้องตามแบบที่อธิบดีกำหนด เพื่อขอรับใบผ่านภาษีอากรภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวันก่อนออก
---	--

	เดินทาง ไม่ว่ามีเงินภาษีอากรที่ต้องชำระหรือไม่ - มาตรา 12 ภาษีอากรซึ่งต้องเสียหรือนำส่งตามลักษณะนี้ เมื่อถึงกำหนดชำระแล้ว ถ้ามิได้เสียหรือนำส่ง ให้ถือเป็นภาษีอากรค้าง - ภาษีเงินได้ (มาตรา 38 ถึงมาตรา 76 ทวิ) - ภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา 77 ถึงมาตรา 90/5) - ภาษีธุรกิจเฉพาะ (มาตรา 91 ถึงมาตรา 91/21) - อากรแสตมป์ (มาตรา 103 ถึงมาตรา 123 ตริ) - นิยาม (มาตรา 2) “ประเทศไทย” หรือ “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทย ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไป และตามความตกลงกับต่างประเทศด้วย - มาตรา 3 สัตต เพื่อประโยชน์แห่งการจัดเก็บภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร การตรวจสอบและรับรองบัญชี จะกระทำได้ก็แต่โดยบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี - มาตรา 3 อัฐ กำหนดเวลาการยื่นแบบแสดงรายการหรือแจ้งรายการต่าง ๆ ก็ดี กำหนดเวลาการอุทธรณ์ก็ดี หรือกำหนดเวลาการเสียภาษีอากรตามที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากรนี้ก็ดี ถ้าผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกำหนดเวลาดังกล่าวมิได้อยู่ในประเทศไทย หรือมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลาได้ เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นเป็นการสมควรจะให้ขยายหรือให้เลื่อนกำหนดเวลาออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้ - มาตรา 4 ทวิ คนต่างด้าวผู้ใดจะเดินทางออกจากประเทศไทยต้องเสียภาษีอากรที่ค้างชำระและหรือที่จะต้องชำระ แม้จะยังไม่ถึงกำหนดชำระ หรือจัดหาประกันเงินภาษี
--	---

	อาการให้เสร็จสิ้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรนี้ก่อนออกเดินทาง - มาตรา 4 ตรี ให้คนต่างด้าวซึ่งจะเดินทางออกจากประเทศไทยยื่นคำร้องตามแบบที่อธิบดีกำหนด เพื่อขอรับใบผ่านภาษีอากรภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวันก่อนออกเดินทาง ไม่ว่ามีเงินภาษีอากรที่ต้องชำระหรือไม่ - มาตรา 12 ภาษีอากรซึ่งต้องเสียหรือนำส่งตามลักษณะนี้ เมื่อถึงกำหนดชำระแล้ว ถ้ามิได้เสียหรือนำส่ง ให้ถือเป็นภาษีอากรค้าง - ภาษีเงินได้ (มาตรา 38 ถึงมาตรา 76 ทวิ) - ภาษีมูลค่าเพิ่ม (มาตรา 77 ถึงมาตรา 90/5) - ภาษีธุรกิจเฉพาะ (มาตรา 91 ถึงมาตรา 91/21) - อากรแสตมป์ (มาตรา 103 ถึงมาตรา 123 ตรี)
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงการคลัง (กรมสรรพากร)
การบังคับการตามกฎหมาย	กระบวนการยุติธรรมทางอาญา และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง
โทษ และบทบังคับ	โทษปรับและโทษจำ

(10) เรือ

เรือ กักเรือ มาตรการบังคับเรือ ทะเล

พระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	1. วัตถุประสงค์ของกฎหมาย – เรือเดินทะเลที่ให้บริการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศประมาณกว่าร้อยละ ๙๐ เป็นเรือต่างชาติ ซึ่งเจ้าของเรือและผู้ดำเนินงานของเรือไม่มีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร เมื่อเกิดกรณีที่เจ้าของเรือหรือผู้ดำเนินงานต้องรับผิดชอบต่อบุคคลซึ่งอยู่ในราชอาณาจักร ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดชอบตามสัญญา ความรับผิดชอบเพื่อละเมิด หรือความรับผิดชอบโดยผลแห่งกฎหมาย บุคคลดังกล่าวก็ไม่สามารถดำเนินการให้เจ้าของเรือหรือผู้ดำเนินงานชำระหนี้หรือชดเชยค่าเสียหายให้แก่ตนได้ จึงควรมีกฎหมายว่าด้วยการกักเรือ ให้อำนาจศาลสั่งกักเรือที่เป็นของลูกหนี้ หรือลูกหนี้เป็นผู้ครอบครองเพื่อให้เพียงพอที่จะเป็นประกันการชำระหนี้อันมีมูลมาจากสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือนั้นได้ ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ในราชอาณาจักรไม่ให้เสียเปรียบเจ้าของเรือหรือผู้ดำเนินงานต่างชาติโดยไม่เป็นธรรม 2. เรือที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศ
กระบวนการในกฎหมาย	1. กำหนดสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือ อันเกิดจาก (ก) ความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุมาจากเรือหรือการดำเนินงานของเรือ (ข) การช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล (ค) สัญญาเกี่ยวกับการใช้ เช่า เช่าซื้อ หรือยืมเรือ การให้บริการบรรทุก หรือสัญญาอื่นทำนองเดียวกัน

	(ง) สัญญาเกี่ยวกับการรับขนของทางทะเลที่มี การออกไปตราส่ง (จ) การเฉลี่ยความเสียหายทั่วไป ในกรณีที่ เจ้าของเรือ ผู้ขนส่งและเจ้าของของที่บรรทุกมาในเรือ นั้น มี หน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เจ้าของทรัพย์สินที่สูญหาย หรือเสียหายจากการกระทำโดยเจตนาด้วยความจำเป็นตาม สมควรเพื่อความปลอดภัยร่วมกันของเรือและของที่บรรทุกมา ในเรือ นั้น หรือต้องชดใช้ค่าใช้จ่ายที่ได้เสียไปด้วยความจำเป็น เป็นกรณีพิเศษเพื่อประโยชน์ร่วมกันของทุกฝ่าย หรือเพื่อความ ปลอดภัยร่วมกันของเรือและของที่บรรทุกมาในเรือ นั้น ทั้งนี้ เมื่อมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือสัญญาระหว่างคู่กรณีกำหนด ความรับผิดชอบในเรื่องนี้ไว้ (ฉ) การให้บริการลากจูงเรือไม่ว่าโดยวิธีใด (ช) การให้บริการนำร่อง (ฌ) การจัดหาของหรือวัสดุใด ๆ เพื่อใช้ในการ ดำเนินงานของเรือ หรือการซ่อมบำรุงเรือ (ญ) การต่อ ซ่อม หรือจัดเครื่องปรักันท์ให้แก่ เรือ หรือค่าธรรมเนียมการใช้เรือ (ฎ) การให้บริการของท่าเรือ หรือค่าภาระหรือ ค่าบริการในการใช้ท่าเรือ (ฏ) ค่าจ้างขนของลงเรือหรือขึ้นจากเรือ (ฐ) ค่าจ้างนายเรือหรือคนประจำเรือ (ฑ) ค่าใช้จ่ายของเรือที่นายเรือ ผู้เช่าเรือ ตัวแทน หรือผู้ส่งของได้ทอดรองจ่ายไปแทนเจ้าของเรือหรือผู้ ครอบครองเรือ
--	---

	(ฅ) ข้อพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในตัวเรือ (ณ) ข้อพิพาทระหว่างเจ้าของรวมเกี่ยวกับการครอบครอง การใช้เรือ หรือรายได้จากเรือ (ด) การจำนองเรือ 2. ก่อนฟ้องคดีต่อศาล ไม่ว่าลูกหนี้จะมีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรหรือไม่ก็ตาม เจ้าหนี้ซึ่งมีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรอาจขอให้ศาลสั่งกักเรือลำหนึ่งลำใดที่เป็นของลูกหนี้หรือลูกหนี้เป็นผู้ครอบครอง เพื่อให้เพียงพอที่จะเป็นประกันการชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือนั้นได้ โดยทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลที่เรือซึ่งเจ้าหนี้ขอให้สั่งกักอยู่หรือจะเข้ามาอยู่ในเขตศาล 3. เจ้าหนี้อาจขอให้ศาลสั่งกักเรือที่ลูกหนี้เป็นผู้ครอบครองแต่มีได้เป็นของลูกหนี้ได้ ถ้าเหตุแห่งสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือเกิดจากเรือหรือธุรกิจของเรือนั้น และลูกหนี้เป็นผู้ครอบครองเรือนั้นทั้งในเวลาที่เกิดสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือ และในเวลาที่ยื่นขอให้ศาลสั่งกักเรือ 4. ในกรณีที่สิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับเรือเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในตัวเรือ การครอบครองเรือ การใช้เรือ หรือรายได้จากเรือ หรือข้อพิพาทเกี่ยวกับการจำนองเรือ เจ้าหนี้จะขอให้ศาลสั่งกักเรือลำอื่นที่เป็นของลูกหนี้หรือลูกหนี้เป็นผู้ครอบครองนอกจากเรือลำที่เกี่ยวกับข้อพิพาทนั้นมิได้ 5. เมื่อได้รับคำร้องขอให้กักเรือ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนฝ่ายเดียวเป็นการด่วน 6. ในการบังคับตามคำสั่งกักเรือ ให้ศาลออกหมายกักเรือส่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อดำเนินการต่อไปเป็นการด่วน และให้เจ้าพนักงานบังคับคดีนั้นดำเนินการตามหมายกัก
--	---

	เรือใต้หัวราชอาณาจักร
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า) กระทรวงยุติธรรม (กรมบังคับคดี)
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้กระบวนการทางแพ่ง ความรับผิดทางแพ่ง วิธีพิจารณาความแพ่ง
โทษ และบทบังคับ	บังคับทางแพ่ง

(11) สิ่งแวดล้อมทางทะเล

ทรัพยากรธรรมชาติ ท้องถิ่น เทศบาล

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ภายในเขตเทศบาลในการ คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม และบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญา ท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น (มาตรา 50)
กระบวนการในกฎหมาย	ตราข้อบัญญัติเทศบาล และร่วมดำเนินการกับองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในพื้นที่
หน่วยงานรับผิดชอบ	เทศบาลที่มีพื้นที่ทางทะเล
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจในทางปกครองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล) ในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของ ประชาชนในจังหวัด
โทษ และบทบังคับ	การฝ่าฝืนข้อบัญญัติเทศบาลมีโทษปรับ

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

ป่าสงวนแห่งชาติ ทะเล

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“ป่า” หมายความว่า ที่ดิน รวมตลอดถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามกฎหมาย
กระบวนการในกฎหมาย	- รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดเขตให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติเพื่อรักษาสภาพป่า ไม้ ของป่า หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น - ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือครอบครองทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถางเผาป่า ทำไม้ เก็บหาของป่า หรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เว้นแต่ทำไม้หรือเก็บหาของป่าตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ (มาตรา 14)
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมป่าไม้)
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้มาตรการทางกฎหมายอาญา และมาตรการบังคับทางปกครอง
โทษ และบทบังคับ	มีบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิด

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

อุทยานแห่งชาติ ทะเล

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่ดินแห่งใดที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมเพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน ก็ให้มีอำนาจกระทำได้โดยประกาศพระราชกฤษฎีกา และให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้นแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย บริเวณที่กำหนดนี้เรียกว่า “อุทยานแห่งชาติ” (มาตรา 6)
กระบวนกรในกฎหมาย	ออกคำสั่งห้ามตามมาตรา 16 เพื่อคุ้มครองอุทยานแห่งชาติ เช่น ห้ามยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงกันสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า ห้ามเก็บหาของป่า ห้ามนำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์ หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม(กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช)
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจทางปกครอง และการดำเนินคดีทางอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญาแก่ผู้กระทำผิด

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

พืช กักพืช ศัตรูพืช ทะเล

พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	1. เพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในการควบคุมและกักพืช ไม่ว่านำเข้าพืชศัตรูพืช 2. ห้ามผู้นำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้าม เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากอธิบดี และมีใบรับรองปลอดศัตรูพืชนั้น และในกรณีนำเข้านี้ อธิบดีจะอนุญาตได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทดลองหรือการวิจัยเท่านั้น 3. ห้ามผู้นำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งกักตุน เว้นแต่จะมีใบรับรองปลอดศัตรูพืชของเจ้าหน้าที่ของปร อื่นอันเป็นที่เชื่อถือได้สำหรับประเทศที่ไม่มีการออกใบรับรองปลอดศัตรูพืชกำกับมาด้วย
กระบวนการในกฎหมาย	1. เมื่อมีกรณีจำเป็นจะต้องป้องกันศัตรูพืชมิให้ระบาดเข้ามาในราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจหรือพาหะชนิดใดเป็นสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งกักตุน 2. รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดท่าเรือท่าอากาศยาน หรือสถานที่แห่งใดอันมีเขตกำหนดเป็นด่านตรวจพืชหรือเป็นสถานที่กักพืช 3. การนำเข้าหรือนำผ่านซึ่งสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งกักตุนนั้น จะต้องนำเข้าหรือนำผ่านทางด่านตรวจพืชเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจ และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและข้อกำหนด 4. ผู้ประสงค์จะขอใบรับรองซึ่งแสดงว่าพืชหรือผลผลิตของพืชที่จะส่งออกนอกราชอาณาจักรนั้น ตรวจ โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขและเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และจ่ายค่าพาหนะกำจัดศัตรูพืชและค่าบรรจุหีบห่อเท่าที่จำเป็นและใช้จ่ายไปจริง 5. พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจค้นคลังสินค้า ยานพาหนะ หีบห่อ ตลอดจนตัวบุคคลภายในเหตุอันควรสงสัยว่านำเข้าหรือนำผ่านซึ่งพืช สิ่งต้องห้ามหรือสิ่งกักตุน อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราช 6. เพื่อป้องกันศัตรูพืชมิให้ระบาดเข้ามาในราชอาณาจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจปฏิบัติ เช่น รมยา พ่นยา หรือใช้วิธีการอื่นใดตามที่เห็นจำเป็น โดยเจ้าของเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย หรือยึดหรือ 7. เมื่อมีศัตรูพืชชนิดที่อาจก่อความเสียหายร้ายแรงปรากฏขึ้นในท้องที่ใด หรือมีเหตุอันสมควร

	กำหนดท้องถิ่นเป็นเขตควบคุมศัตรูพืช
หน่วยงาน รับผิดชอบ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
การบังคับ การตาม กฎหมาย	ใช้อำนาจในทางปกครอง และใช้อำนาจตามกฎหมายอาญา
โทษ และ บทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญา

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

สัตว์ป่า สัตว์น้ำ ทะเล

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดและบุคคลที่เกี่ยวข้อง	“สัตว์ป่า” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าสัตว์บก สัตว์น้ำ สัตว์ปีก หรือแมลง
กระบวนการในกฎหมาย	กำหนดสัตว์ป่าสงวน และสัตว์ป่าคุ้มครอง การนำเข้า ส่งออก การผสมพันธุ์
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอธิบดี (กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรืออธิบดีกรมประมง เฉพาะที่เกี่ยวกับสัตว์น้ำ)
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจทางปกครอง และการดำเนินคดีอาญา
โทษ และบทบังคับ	มีโทษปรับทางอาญา

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

ทรัพยากรธรรมชาติ ท้องถิ่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด ทะเล

พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	-องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ภายในเขต จังหวัดในการคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และบำรุงรักษาสีลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น (มาตรา 45)
กระบวนการในกฎหมาย	ตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด และร่วมดำเนินการ กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในพื้นที่
หน่วยงานรับผิดชอบ	องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีพื้นที่ทางทะเล
การบังคับการตามกฎหมาย	ใช้อำนาจในทางปกครองขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนจังหวัด) ในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อ ประโยชน์ของประชาชนในจังหวัด
โทษ และบทบังคับ	การฝ่าฝืนข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีโทษปรับ

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

ทรัพยากรธรรมชาติ คัมครอง คุณภาพสิ่งแวดล้อม ทะเล

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	-กำหนดคุณภาพ และมาตรฐานสิ่งแวดล้อม สนับสนุน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม -มาตรา 6 กำหนดสิทธิหน้าที่ของบุคคลทางด้านการ รักษาสิ่งแวดล้อม ดังนี้ (1) การได้รับทราบข้อมูลและข่าวสารจากทาง ราชการในเรื่องเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม (2) การได้รับชดเชยค่าเสียหาย หรือค่าทดแทนจากรัฐ ในกรณีที่ได้รับความเสียหายจากภัยอันตรายที่เกิดจากการ แพร่กระจายของมลพิษหรือภาวะมลพิษ อันมีสาเหตุมาจาก กิจการหรือโครงการใดที่ริเริ่ม สนับสนุนหรือดำเนินการโดยส่วน ราชการหรือรัฐวิสาหกิจ (3) การร้องเรียนกล่าวโทษผู้กระทำผิดต่อเจ้า พนักงานในกรณีที่ได้พบเห็นการกระทำใดๆ อันเป็นการละเมิด หรือฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมมลพิษ หรือการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ (4) การให้ความร่วมมือและช่วยเหลือเจ้าพนักงานใน การปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม
กระบวนการในกฎหมาย	กำหนดมาตรฐานและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม การทำ รายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วน

	ท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
หน่วยงานรับผิดชอบ	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกรมการปกครอง กรมตำรวจ กรมการขนส่งทางบก กรมเจ้าท่า กรมโยธาธิการ และผังเมือง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กรม โรงงานอุตสาหกรรม กรมอนามัย กรมวิชาการเกษตร กรม ส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม สำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
การบังคับการตามกฎหมาย	การใช้อำนาจทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง ของ พนักงานเจ้าหน้าที่ และพนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
โทษ และบทบังคับ	โทษทางแพ่ง โทษทางอาญา และโทษทางปกครอง

สิ่งแวดล้อมทางทะเล

สิทธิชุมชน การรับฟังความคิดเห็น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

สิทธิหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด และบุคคลที่เกี่ยวข้อง	-มาตรา 66 บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษหรือฟื้นฟูจารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และของชาติและมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน -มาตรา 67 สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและ ชุมชนในการอนุรักษ บำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ และใน การคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพ ชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสม การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิด ผลกระทบต่อชุมชนอย่างรุนแรงทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ และสุขภาพ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและ สุขภาพของประชาชนในชุมชน และจัดให้มีกระบวนการรับฟัง ความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียก่อน รวมทั้งได้ให้ องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์การเอกชนด้าน สิ่งแวดล้อมและสุขภาพ และผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการ การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติหรือด้าน สุขภาพ ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว
---	---

	สิทธิของชุมชนที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัตินี้ ย่อมได้รับความคุ้มครอง
กระบวนการในกฎหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ	ทุกส่วนราชการ
การบังคับการตามกฎหมาย	ยังไม่มี
โทษ และบทบังคับ	ยังไม่มี

3.2 การจัดกลุ่มของบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ที่จำเป็นและไม่จำเป็นเกี่ยวกับการออกกฎหมายรองรับ

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982เป็นกฎหมายที่มุ่งประสงค์จะรวบรวม ประเด็นทุกประเด็นในกฎหมายทะเลเอาเข้ามาไว้ในเอกสารฉบับเดียวกันเพื่อความสะดวกต่อการนำมาใช้และต้องถือว่าเป็น Treaty Law เพราะกำหนดกฎเกณฑ์กติกากำหนดการใช้ทะเลในเขตต่างๆที่ปรากฏอยู่ในสังคมโลก อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982ได้แบ่ง ออกเป็น 15 ภาคด้วยกัน ซึ่งประกอบด้วย

ภาค 1 : บทนำ

ภาค 2 : ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง

ภาค 3 : ช่องแคบทั่วไปสำหรับการเดินเรือระหว่างประเทศ

ภาค 4 : รัฐหมู่เกาะ

ภาค 5 : เขตเศรษฐกิจจำเพาะ

ภาค 6 : ไหล่ทวีป

ภาค 7 : ทะเลหลวง

ภาค 8 : ระเบียบของเกาะ

ภาค 9 : ทะเลปิดหรือกึ่งปิด

ภาค 10 : สิทธิของรัฐไร้ฝั่งทะเลที่จะออกไปสู่และเข้ามาจากทะเลและเสรีภาพในการผ่าน

ภาค 11 : บริเวณพื้นน้ำ

ภาค 12 : การคุ้มครองและการรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล

ภาค 13 : การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเล

ภาค 14 : การพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล

ภาค 15 : การระงับข้อพิพาท

เมื่อจะทำการศึกษาการอนุวัติการอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 จำเป็นที่จะต้องทราบเสียก่อนว่าภาคใดบ้างที่ประเทศไทยจะเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องและ จำเป็นจะต้องออกกฎหมายภายในรองรับ บางภาคของอนุสัญญานับนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับ ประเทศไทยที่จะต้องออกกฎหมายรองรับเลยก็ได้ ประเทศไทยจะต้องมีกฎหมายภายในรองรับ ต่อเมื่อข้อบทกฎหมายทะเลได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของประเทศไทยในฐานะที่เป็นรัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง หรือรัฐเจ้าของท่า แต่ถ้าหากเป็นการใช้สิทธิของคนชาติไทยหรือเรือไทยในเขต ทางทะเลของรัฐอื่นหรือในทะเลหลวงเช่นนี้ ประเทศไทยก็ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับใน เรื่องพื้นที่ทางทะเลเพราะตนไม่ได้ใช้อำนาจอธิปไตยในบริเวณนั้น

ถ้าพิจารณาภาค 2 ของเขตทางทะเลที่เรียกว่า “ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง” กฎหมายได้กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจอธิปไตยเหนือทะเลอาณาเขต ห้วงอากาศและพื้นดินใต้ ท้องทะเลและพื้นดินของทะเลอาณาเขตซึ่งในเรื่องนี้กฎหมายไทยทุกฉบับสามารถใช้รองรับการ ใช้อำนาจอธิปไตยภายในทะเลอาณาเขตและน่านน้ำภายในได้อยู่แล้วจึงต้องถือว่าไม่มีความ จำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายภายในรองรับ ในส่วนของทะเลอาณาเขตได้มีการกำหนดทะเล อาณาเขตของไทยไว้แล้ว⁵²

ดังนั้นจึงต้องถือว่ากฎหมายภายในมีพอเพียงที่จะรองรับขอบเขตของทะเลอาณาเขต ตลอดจนหลักการผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขตของไทยก็มีกฎหมายรองรับอย่างพอเพียงอยู่ แล้ว

⁵² การกำหนดเขตความกว้างของทะเลอาณาเขตของไทยนั้น ปรากฏอยู่ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 83 ตอนที่ 92 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2509 โดยเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2509 ได้มีพระบรมราชโองการประกาศกำหนดเขตความ กว้างของทะเลอาณาเขตเป็น 12 NM. โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต มีข้อความใน ประกาศดังนี้ “มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า โดยที่ประเทศไทยได้ยึดถือตลอดมาว่า อำนาจ อธิปไตยของประเทศไทยขยายต่อไปจากอาณาเขตพื้นดิน และน่านน้ำภายในจนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่งซึ่ง เรียกว่า ทะเลอาณาเขต รวมตลอดถึงห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต พื้นที่ท้องทะเล และแผ่นดินใต้พื้นท้อง ทะเลของทะเลอาณาเขต โดยที่เห็นเป็นการสมควรกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตชายฝั่ง ฉะนั้นจึง กำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทยเป็นระยะสิบสองไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัด ความกว้างของทะเลอาณาเขต ประกาศมา ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙”

ในกรณีของเขตต่อเนื่อง รัฐสามารถขยายอำนาจอธิปไตยในเขตต่อเนื่องได้ 4 เรื่องคือ
ศุลกากร การคลัง การเข้าเมืองและสุขภาพ รัฐบาลฝั่งมีสิทธิที่จะดำเนินการควบคุมที่จำเป็น
เพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับในเรื่องทั้ง 4 เรื่องนี้ นักวิจัยเห็นว่าจำเป็นต้องมี
การออกกฎหมายรองรับและนักวิจัยได้พบว่ามีความหมายบางเรื่องโดยเฉพาะเรื่องสาธารณสุขซึ่ง
ไม่สามารถขยายไปถึง 24 ไมล์ทะเลได้

ภาค 3 ช่องแคบที่ใช้สำหรับเดินเรือระหว่างประเทศ ประเทศไทยมิได้เป็นรัฐที่ติดอยู่กับ
ช่องแคบ ประเทศไทยเป็นรัฐที่มีสิทธิจะผ่านช่องแคบซึ่งหมายความรวมถึงอากาศยาน เรือที่
เป็นคนชาติไทย ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นจะต้องออกกฎหมายรองรับในภาค 3 นี้

ภาค 4 รัฐหมู่เกาะ บทบัญญัติในภาคนี้มีได้เกี่ยวกับประเทศไทยเพราะประเทศไทยมิใช่
รัฐหมู่เกาะจึงไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายอนุวัติการ

ภาค 5 เรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายกำหนดให้รัฐมีสิทธิที่จะประกาศเขต
เศรษฐกิจจำเพาะได้ไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลโดยกฎหมายกำหนดสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง
เอาไว้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนและในขณะเดียวกันก็กำหนดสิทธิหน้าที่ของรัฐอื่นในเขต
เศรษฐกิจของรัฐชายฝั่งด้วย สิทธิของรัฐก็คือสิทธิในการสร้างเกาะเทียม สิ่งก่อสร้างในเขต
เศรษฐกิจจำเพาะ สิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิต ขณะเดียวกันก็มีหน้าที่ในการ
อนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตด้วย

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า รัฐชายฝั่งมีหน้าที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จาก
ทรัพยากรที่มีชีวิตและอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต หน้าที่ในการออกกฎหมายเกี่ยวกับ
กระบวนการในการขึ้นตรวจ ตรวจจับ จับกุมและดำเนินคดี หน้าที่ในการออกกฎหมายที่จะไม่
ลงโทษทางร่างกายเกี่ยวกับการละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการประมงในเขต
เศรษฐกิจจำเพาะ

สำหรับประเทศไทยจำเป็นต้องมีการออกกฎหมายอนุวัติการในเรื่องนี้และไม่มี
กฎหมายรองรับอย่างพอเพียง

ภาค 6 ไหลทวีป ประเทศไทยได้ประกาศไหลทวีปทางฝั่งอ่าวไทยเมื่อวันที่ ๑๘
พฤษภาคม ๒๕๑๖ โดยได้มีพระบรมราชโองการประกาศกำหนดเขตไหลทวีปด้านอ่าวไทยโดย
เป็นการอนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยไหลทวีป ค.ศ. ๑๙๕๘ ซึ่งประเทศ
ไทยได้ให้สัตยาบันไว้แล้วเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๑ และสำหรับการกำหนดเขตไหลทวีป

ของประเทศไทยทางด้านทะเลอันดามันนั้น ปรากฏว่าประเทศไทยได้มีการทำความตกลง กำหนดแบ่งเขตไหล่ทวีปกับประเทศเพื่อนบ้านต่าง ๆ อยู่ในรูปของความตกลงระหว่างประเทศ (International Agreement) เช่น ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดนีเซีย ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย ระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย และระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า เป็นต้น

ภาค 7 ทะเลหลวง ทะเลหลวงเป็นเขตทางทะเลที่ไม่มีรัฐใดในโลกสามารถที่จะใช้อำนาจ อธิปไตยในทะเลดังกล่าว กฎหมายได้กำหนดเสรีภาพแห่งทะเลหลวง รัฐทุกรัฐมีหน้าที่ออก กฎหมายเกี่ยวกับเรือที่ชักธงของตนในทะเลหลวง ในขณะเดียวกันรัฐก็มีหน้าที่จะออกกฎหมาย เพื่อสร้างความร่วมมือในการปราบปรามความผิดบางประเภทที่กฎหมายระบุ ในเรื่องนี้มีความ จำเป็นที่จะต้องออกกฎหมายรองรับบางเรื่อง

ภาค 8 ระบอบของเกาะเป็นกฎหมายที่กำหนดระบอบของเกาะซึ่งไม่เกี่ยวกับประเทศไทย

ภาค 9 ทะเลปิดหรือกึ่งปิดไม่เกี่ยวกับประเทศไทย

ภาค 10 สิทธิของรัฐ รัฐชายฝั่งที่จะออกไปสู่หรือเข้ามาจากทะเลและเสรีภาพในการผ่าน หน้าที่ของประเทศไทยมีแต่เพียงการยอมรับสิทธิของรัฐไร้ชายฝั่งที่จะผ่านดินแดนของตนภายใต้ เงื่อนไขที่กฎหมายระบุไว้ สำหรับประเทศไทยรัฐไร้ชายฝั่งที่ติดกับประเทศไทยคือ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว

ภาค 11 กำหนดหลักการที่ใช้กับบริเวณพื้นที่(พื้นดินใต้ทะเลหลวง)โดยถือหลักมรดก ร่วมกันของมนุษยชาติ สำหรับในเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายภายในรองรับสิทธิ เป็นแต่ การเข้าร่วมใช้ประโยชน์เท่านั้น จึงไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายภายในรองรับยกเว้นสถานะของ องค์การ

ภาค 12 การคุ้มครองและรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล รัฐต้องกำหนดมาตรการเพื่อ ป้องกันสิ่งแวดล้อม ควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล กำหนดความร่วมมือระดับ โลกและระดับภูมิภาค ตามอนุสัญญาฉบับนี้รัฐมีหน้าที่ออกกฎหมายและมาตรการเพื่อป้องกัน ลด ควบคุมมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล ไม่ว่าจะเป็นภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาทางบก ภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ ภาวะมลพิษจากอากาศ

ภาวะมลพิษจากเรือ ภาวะมลพิษจากหรือผ่านอากาศ รัฐมีหน้าที่ต้องบังคับใช้กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับภาวะมลพิษบริเวณต่างๆในฐานะรัฐเจ้าของธง ท่าเรือ รัฐชายฝั่ง

ภาค 14 การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล สารสำคัญของกฎหมายก็คือ การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ สร้างศูนย์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระดับชาติและระดับภูมิภาค สร้างความร่วมมือระหว่างองค์กรระหว่างประเทศ ในเรื่องนี้ไม่มีความจำเป็นจะต้องออกกฎหมายรองรับเพราะเป็นการสร้างความร่วมมือเป็นเรื่องที่จะต้องดำเนินการในการสร้างความร่วมมือและกำหนดนโยบายในเรื่องนี้

ภาค 15 การระงับข้อพิพาท ประเทศไทยต้องทำคำประกาศที่ตนจะไม่ยอมรับวิธีดำเนินการวิธีหนึ่งวิธีใดในการระงับข้อพิพาทในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในข้อ 28 เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับเพราะเป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายระบุ

เพื่อทำให้เกิดความกระจ่างชัด นักวิจัยจึงใคร่ขอแสดงตารางสรุปเกี่ยวกับความจำเป็นในการออกกฎหมายรองรับหรือไม่รองรับ

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
ตอนที่ 1 บทบัญญัติ ทั่วไป	- กำหนดให้รัฐมีอำนาจอธิปไตยเหนือทะเลอาณาเขต ห้วงอากาศ และพื้นดินใต้ท้องทะเล และได้ผิว ดินของทะเลอาณาเขต - รัฐชายฝั่งสามารถใช้อำนาจอธิปไตยได้เหนือทะเลอาณาเขตเหมือนกับใช้อำนาจอธิปไตยภายในดินแดน บนบก		
ตอนที่ 2 ขอบเขต ของ ทะเลอาณาเขต	- กล่าวถึงการกำหนดขอบเขตของอาณาเขต การกำหนดเส้นฐานตรง - รัฐมีสิทธิกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ - รัฐมีสิทธิที่จะกำหนดให้เรือหรืออากาศยานต้องขออนุญาตหากเข้ามาในน่านน้ำภายใน ยกเว้น 8.2 เกี่ยวกับสิทธิการผ่านโดยสุจริตในบริเวณที่กลายเป็นน่านน้ำภายใน หลังจากการกำหนดเส้นฐานตรง		ไม่จำเป็น ต้อง ออก กฎหมาย รองรับ

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง (ต่อ)	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
ตอนที่ 3 การผ่านโดย สุจริตในทะเลอาณา เขต <u>ส่วนเอ หลักเกณฑ์ที่ใช้ กับเรือทงปวง</u>	- เรือของรัฐทงปวงไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไรชายฝั่งยอมอุปโภคสิทธิการผ่านโดยสุจริต รัฐชายฝั่งเจ้าของทะเลอาณาเขตมีหน้าที่ต้องให้เรือทงปวงผ่านทะเลอาณาเขตของตนโดยสุจริตภายใต้ เงื่อนไขที่ว่า (ข้อ 19) 1) การผ่านเข้าไปในทะเลอาณาเขตต้องไม่เข้าไปในน่านน้ำภายในหรือแฉะจอด ณ ที่ออก หรือที่อำนาวยหรือ ท่าเรือนอกน่านน้ำภายในหรือการเดินทางไปสู่หรือออกมาจากน่านน้ำภายในหรือแฉะจอดเรือ ณ ที่จอดหรือ ที่อำนาวยความสะดวกของท่าเรือนั้น 2) การผ่านต้องดำเนินอย่างต่อเนื่อง รวดเร็ว ซึ่งการผ่านนี้รวมถึง การหยุดและการทอดสมอตามปกติหรือทำ โดยเหตุสุดวิสัยหรือทุกขภัย 3) การผ่านโดยสุจริตจะสุจริตตราบเท่าที่ไม่เสื่อมเสียต่อสันติภาพ ความสงบเรียบร้อย ความมั่นคงของรัฐ ชายฝั่งและจำต้องกระทำโดยสอดคล้องกับอนุสัญญาและกฎหมายระหว่างประเทศ		

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง (ต่อ)	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
<u>ส่วนนี้</u> <u>หลักเกณฑ์ที่ใช้</u> <u>กับเรือพาณิชย์และเรือ</u> <u>ของรัฐบาลที่ใช้เพื่อการ</u> <u>พาณิชย์</u>	- รัฐชายฝั่งเจ้าของทะเลมีสิทธิที่จะออกกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐชายฝั่งเกี่ยวกับการผ่านโดยสุจริต สามารถกำหนดช่องทางทะเลและแผนแบ่งแนวจราจรในทะเลอาณาเขต กำหนดให้เรือพลั้งนิวเคลียร์ต่างชาติและเรือบรรทุกสารนิวเคลียร์หรือสารที่มีลักษณะเป็นอันตรายหรือเป็นพิษต้องมีเอกสารและปฏิบัติตามมาตรการบังคับพิเศษตามความตกลงระหว่างประเทศ - รัฐชายฝั่งจะต้องไม่ใช้เขตอำนาจทางอาณาเหนือเรือต่างชาติที่ผ่านทะเลอาณาเขตและกำลังใช้สิทธิโดยสุจริต หรือจับกุมบุคคล หรือดำเนินการสืบสวนเกี่ยวกับอาชญากรรม ซึ่งกระทำในเรือ เว้นแต่ (เอ) ถ้าผลแห่งอาชญากรรมนั้นขยายไปถึงรัฐชายฝั่ง (บี) ถ้าอาชญากรรมนั้นเป็นประเภทที่รบกวนความสงบสุขของประเทศ		

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง (ต่อ)	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	หรือความสงบเรียบร้อยของทะเลอาณาเขต (ซี) ถ้านายเรือหรือตัวแทนทางทูต หรือพนักงานฝ่ายกงสุลของรัฐเจ้าของธงได้ร้องขอความช่วยเหลือเหลือจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือ (ดี) ถ้ามาตรการเช่นว่านั้นจำเป็นสำหรับการปราบปรามการลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท - รัฐชายฝั่งอาจใช้เขตอำนาจทางแพ่งต่อเรือต่างชาติได้เฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับหน้หรือความรับผิดชอบ เรือนั้นได้เข้ารับการกักขังเองในระหว่างหรือเพื่อความมุ่งประสงค์ของการเดินทางผ่านน้ำของ รัฐชายฝั่งแต่ถึงอย่างไรก็ตาม รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะใช้กฎหมายของตนที่จะกระทำการบังคับดี หรือ จับกุมเรือต่างชาติที่จอดในทะเลอาณาเขต หรือกำลังผ่านทะเลอาณาเขตหลังจากที่ได้ออกจาก น้ำน่านน้ำภายในแล้วเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการทางแพ่งใดๆ (ข้อ 28)		

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง (ต่อ)	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
ส่วนที่ หลักเกณฑ์ที่ใช้ กับเรือรบและเรืออื่นๆ ของรัฐบาลที่ไม่ได้ใช้เพื่อ การพาณิชย์	- กำหนดหลักเกณฑ์การผ่านโดยสุจริตของเรือรบและเรืออื่นๆของรัฐบาลที่ไม่ใช่เพื่อการพาณิชย์ กำหนดมาตรการที่เรือรบไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง กำหนดความรับผิดชอบของรัฐเจ้าของธงต่อความเสียหายที่เกิดจากเรือรบหรือเรือของรัฐบาลที่ไม่ใช่เพื่อการพาณิชย์ กำหนดให้ความคุ้มครองกันแก่เรือดังกล่าว - หน้าที่ของรัฐเจ้าของทะเลอาณาเขตที่จะต้องยอมรับว่าเรือรบและเรืออื่นของรัฐบาลที่ไม่ใช่เพื่อการพาณิชย์มีความคุ้มกัน เว้นแต่ที่กำหนดในส่วนของ และถ้าเรือรบหรือเรือของรัฐบาลไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่งนี้เกี่ยวกับการผ่านโดยสุจริต รัฐชายฝั่งอาจให้เรือรบนั้นออกจากทะเลอาณาเขตได้ทันที กรณีนี้อ้างความคุ้มกันไม่ได้เช่นเดียวกัน รัฐเจ้าของเรือจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากเรือรบหรือเรือของรัฐบาลเนื่องจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง กรณีนี้อ้างความคุ้มกันไม่ได้		

ภาค 2 ทะเลอาณาเขตและ เขตต่อเนื่อง (ต่อ)	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความ จำเป็นของการออก กฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
ตอนที่ 4 เขตต่อเนื่อง	- กำหนดให้รัฐขยายอำนาจอธิปไตยในเขตต่อเนื่องได้ใน 4 เรื่อง คือ ต่ลการ การคลัง การเข้าเมือง และการศุขาภิบาล - รัฐชายฝั่งมีสิทธิดำเนินการควบคุมที่จำเป็นเพื่อป้องกันการค้าฝืนกฎหมายและข้อบังคับในเรื่องทั้ง 4 เรื่อง ภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตนจึงทำให้รัฐสามารถขยายอำนาจอธิปไตยออกมาได้ในเขตต่อเนื่อง คือเขตที่วัดจากเส้นฐานไม่เกิน 24 ไมล์ทะเล	ต้องออก กฎหมาย รองรับ เพียง บางเรื่อง	

ภาค 3 ช่องแคบที่ใช้สำหรับ การเดินทางระหว่าง ประเทศ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- กำหนดสิทธิการเดินทางผ่าน หน้าที่ของเรือและอากาศยานระหว่างการเดินทางผ่าน การกำหนดช่องทางทะเลและแผนแบ่งแนวจราจรในช่องแคบที่ใช้สำหรับการเดินเรือระหว่างประเทศ กฎหมายและข้อบังคับของรัฐที่อยู่ติดกับช่องแคบเกี่ยวกับการเดินทางผ่าน - บทบัญญัติเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยในการออกกฎหมายอนุวัติการ		ไม่จำเป็นต้องออก กฎหมายรองรับ

ภาค 4 รัฐหมู่เกาะ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- กำหนดเส้นฐานหมู่เกาะ - การวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต เขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของรัฐหมู่เกาะ - สถานภาพของน่านน้ำหมู่เกาะ - สิทธิการผ่านโดยสุจริต - สิทธิการผ่านช่องทางทะเลหมู่เกาะ - กำหนดหน้าที่ของเรือและอากาศยานระหว่างการผ่านกิจกรรมวิจัยและสำรวจหน้าที่ยของรัฐหมู่เกาะและกฎหมายกับข้อบังคับของรัฐหมู่เกาะเกี่ยวกับการผ่านช่องทางทะเลหมู่เกาะ		ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ

ภาค 5 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	กำหนดความกว้างของเขตเศรษฐกิจจำเพาะและกำหนดสิทธิและเขตอำนาจ หน้าทีของรัฐชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ - สิทธิหน้าที่ของรัฐอื่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ - สิทธิของรัฐชายฝั่งในการสร้างเกาะเทียม สิ่งก่อสร้างเขตเศรษฐกิจจำเพาะ - หน้าทีของรัฐชายฝั่งในการอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิต - หน้าทีในการยอมรับของรัฐไร้ชายฝั่งในการแสวงหาส่วนเกินของทรัพยากรทรัพยากรมีชีวิต - หน้าทีในการยอมรับของรัฐที่เสียเปรียบทางภูมิศาสตร์ในการแสวงหาทรัพยากรที่มีชีวิตส่วนเกิน	ต้องออกกฎหมายรองรับ	

ภาค 5 เขตเศรษฐกิจจำเพาะ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สิทธิที่ออกกฎหมายภายในเพื่ออนุญาตการสิทธิวิธีปไดยที่อนุสัญญานี้รับรองคุ้มครองให้ - หน้าที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตและอนุวัชจัดการทรัพยากรที่มีชีวิต - หน้าที่จะจัดซื้อพิพาทเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ - หน้าที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการในการขึ้นเรือ จรวด จัป จัปคุม ดำเนินคดี และหน้าที่ในการออกกฎหมายที่จะไม่ลงโทษทางร่างกายเกี่ยวกับการละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการประมงในเขตนี้		

ภาค 6 ไหล่ทวีป	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- คำนิยามของไหล่ทวีป - สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีป - สถานภาพทางกฎหมายของน่านน้ำและห้วงอากาศเหนือไหล่ทวีป - การขุดเจาะระบบไหล่ทวีป - หน้าที่ในการตกลงกันเมื่อมีปัญหากำหนดขอบเขตของไหล่ทวีปตรงข้ามหรือประชิดกับ - รัฐมีสิทธิที่จะกำหนดเขตไหล่ทวีป - รัฐมีสิทธิที่จะแสวงหาประโยชน์จากไหล่ทวีปโดยการออกกฎหมายภายใน - กฎหมายกำหนดให้เสรีภาพแห่งทะเลหลวง	ต้องออกกฎหมายรองรับ	

ภาค 7 ทะเลหลวง	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สัญชาติของเรือเพื่อรัฐเจ้าของธงจะใช้อำนาจรัฐเหนือเรือ - หน้าที่ของรัฐเจ้าของธงในทะเลหลวง - เขตอำนาจรัฐเจ้าของธงในเรื่องการโดนกันทะเลหลวง - หน้าที่ของรัฐที่จะกำหนดให้เรือที่ชักธงของตนให้ความช่วยเหลือ - ห้ามขนส่งทาส - หน้าที่ร่วมมือกันในการปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด - รัฐมีหน้าที่ออกกฎหมายกำหนดหน้าที่ของเรือที่ชักธงของตน - หน้าที่ที่จะร่วมมือกันปราบปรามการลักลอบค้ายาเสพติด - การออกอากาศทางทะเลหลวงต้องได้รับอนุญาต - สิทธิการขึ้นตรวจเรือในทะเลหลวง	ต้องออกกฎหมายรองรับ	

ภาค 7 ทะเลหลวง	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สิทธิการไล่ตามติดพัน - การอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง - รัฐที่หน้ากึ่งออกกฎหมายเพื่อให้ความร่วมมือในการปราบปรามความผิดบางประเภทที่กฎหมายระบุ - กำหนดระบอบของเกาะ		

ภาค 8 ระบอบของเกาะ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- กำหนดระบอบของเกาะ - ไม่เกี่ยวกับประเทศไทย		ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ

ภาค 9 ทะเลเปิดหรือกึ่งปิด	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมายรองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สาระของกฎหมายไม่เกี่ยวกับประเทศไทย	ไม่ต้องออกกฎหมายรองรับ	

ภาค 10 สิทธิของรัฐไร้ฝั่งทะเล ที่จะออกไปสู่และเข้า มาจากทะเล และ เสรีภาพในการผ่าน เสรีภาพในการ	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สิทธิที่จะออกไปสู่และเข้ามาจากทะเลแลเสรีภาพในการผ่าน - รัฐต้องยอมรับสิทธิของรัฐไร้ชายฝั่งที่จะผ่านดินแดนของตนภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายระบุไว้		ไม่จำเป็นต้อง ออกกฎหมายรองรับ

ภาค 11 บริเวณพื้นที่	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- หลักการที่ใช้กับบริเวณพื้นที่โดยถือหลักการร่วมของมนุษยชาติ - "ไม่ต้องออกกฎหมายภายในรองรับสิทธิเพียงแต่เข้าร่วมในการใช้ประโยชน์เท่านั้น"		ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ

ภาค 12 การคุ้มครองและ การรักษาสิ่งแวดล้อม ทางทะเล	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- กำหนดมาตรการเพื่อป้องกัน ลดและควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล - กำหนดความร่วมมือระดับโลกและระดับภูมิภาค - รัฐมีหน้าที่ต้องออกกฎหมายและมาตรการเพื่อป้องกัน ลด ควบคุม มลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล ไม่ว่าจะเป็นภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาทางบก ภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายในเขตอำนาจแห่งชาติ ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท ภาวะมลพิษจากเรือ ภาวะมลพิษจากหรือผ่านอากาศ - รัฐมีหน้าที่ต้องบังคับใช้กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาวะมลพิษบริเวณต่างๆ ในฐานะรัฐเจ้าของธง รัฐเจ้าของท่าเรือรัฐชายฝั่ง	ต้องออกกฎหมายรองรับเพียงบางส่วน	

ภาค 13 การวิจัยวิทยาศาสตร์ ทางทะเล	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สิทธิของรัฐในการทำวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล แต่ไม่ก่อให้เกิดการอ้างสิทธิ - ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ - การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทางทะเลในทะเลอาณาเขต รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะวางกฎเกณฑ์ อนุญาตและทำวิจัยวิทยาศาสตร์ - การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและระบบไหล่ทวีป - รัฐมีสิทธิที่จะวางกฎเกณฑ์อนุญาต การทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในทะเลอาณาเขตและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป - รัฐมีสิทธิที่จะทำการวิจัยให้ข้อเสนอแนะแก่รัฐชายฝั่งและประกันสิทธิของรัฐชายฝั่ง	ต้องออกกฎหมายรองรับ	

ภาคที่14 การพัฒนาและการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี ทางทะเล	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- สร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ - สร้างศูนย์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระดับชาติและระดับภูมิภาค - สร้างความร่วมมือระหว่างองค์การระหว่างประเทศ		ไม่จำเป็นต้อง ออกกฎหมายรองรับ

ภาค 15 การระงับข้อพิพาท	สาระสำคัญของกฎหมาย	วิเคราะห์ความจำเป็นของการออกกฎหมาย รองรับ	
		จำเป็น	ไม่จำเป็น
	- กำหนดการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี - กำหนดวิธีการดำเนินการภาคบังคับ กำหนดทางเลือกเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการ - กำหนดเขตอำนาจศาลหรือคณะตุลาการ - มาตรการชั่วคราว - การปล่อยเรือและลูกเรือโดยพลัน - ข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการใช้วิธีการภาคบังคับ - รู้ต้องทำคำประกาศที่ตนไม่ยอมรับวิธีดำเนินการวิธีหนึ่งวิธีใดในการระงับข้อพิพาทในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในข้อ 298		ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ

3.3 การวิเคราะห์สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 กับการประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายใน

ในการวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 กับ การประเมินความพอเพียงของกฎหมายไทย นักวิจัยได้จัดกลุ่มของกฎหมายไทยดังได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 3.1 และจัดกลุ่มประเด็นต่างๆที่ปรากฏในอนุสัญญาเพื่อพิจารณาถึงความพอเพียงหรือไม่พอเพียงในแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ยังได้จำแนกสาระสำคัญของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 โดยพิจารณาแยกเป็นเขตทางทะเลต่างๆแทรกอยู่ในกลุ่มทั้ง 11 กลุ่ม เพื่อทำให้เกิดความชัดเจนนักวิจัยขอ นำเสนอตารางแสดงการวิเคราะห์สาระสำคัญของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลกับความพอเพียงในการมีกฎหมายรองรับดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1: การเดินเรือ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
1. การเดินเรือ - พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 - พระราชบัญญัติป้องกันเรือโดนกัน พ.ศ. 2522 - พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 - พระราชบัญญัติความรับผิดชอบแห่งและค่าเสียหายจากเรือโดนกัน พ.ศ. 2548 - พระราชบัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2534	ในทะเลอาณาเขต รัฐทุกรัฐจะต้องออกกฎหมายเพื่อรองรับสิทธิของเรือในการผ่านโดยสุจริต ในทะเลอาณาเขต ปรากฏในตอนที่ 3 การผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขตสู่ทะเล หลักเกณฑ์ที่ใช้กับเรือทั้งปวง โดยอนุสัญญากฎหมายทะเลได้วางกรอบของสิทธิการผ่านโดยสุจริต ความหมายของการผ่านโดยสุจริต, กฎ ข้อบังคับต่างๆ ของรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวข้องกับการผ่านโดยสุจริต, ช่องทางทะเลและแผนแบ่งแนวจราจรในทะเลอาณาเขต, หน้าที่และสิทธิของรัฐชายฝั่ง, ค่าภาระซึ่งอาจเรียกเก็บจากเรือต่างชาติได้ ในขณะที่เรือต่างชาติใช้สิทธิผ่านโดยสุจริต รัฐชายฝั่งไม่พึงใช้เขตอำนาจทางอาญาในเรือต่างชาติ และเขตอำนาจทางแพ่ง กับเรือต่างชาติยกเว้นแต่เข้าข่ายกเว้น	1. การเดินเรือในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายเพียงพอบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย ฯ พระราชบัญญัติป้องกันเรือโดนกัน ฯ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบแห่งและค่าเสียหายจากเรือโดนกัน ฯ	1. การดำเนินคดีกับเรือของรัฐอื่นในเขตทะเลอาณาเขต (ข้อ 27 ของอนุสัญญาฯ) ที่ให้รัฐชายฝั่งกระทำได้ แต่รัฐชายฝั่งต้องกำหนดวิธี ดำเนินการ เช่น ต้องแจ้งต่อตัวแทนทางการทูตก่อน ดำเนินการ หรือการจับกุมต้องกระทำโดยคำนึงถึงความสมควรถึงผลประโยชน์

การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	พอ	ไม่พอ
สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	พระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภัยอันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์ พ.ศ. 2521	หากเป็นเรือรบ และเรืออื่นของรัฐบาลที่มีได้ใช้เพื่อการพาณิชย์ ย่อมมีความคุ้มกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ หากเรือรบไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐบาลนี้ รัฐบาลนี้แจ้งเรือรบออกจากทะเลอาณาเขตโดยพลัน ถ้ามีความเสียหายเกิดขึ้น จากการกระทำของเรือรบหรือเรืออื่นของรัฐบาลที่มีได้ใช้เพื่อการพาณิชย์ รัฐเจ้าของธงต้องรับผิดชอบ ในเขตต่อเนื่อง รัฐบาลนี้ย่อมดำเนินการควบคุมเรือในเขตต่อเนื่องได้ เพื่อป้องกันการค้าฝิ่นกฎหมาย และข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง การสุขาภิบาล ตลอดจนการลงโทษการค้าฝิ่นกฎหมายได้ ในแหล่งทวีป การใช้สิทธิของรัฐบาลนี้ เจ้าของแหล่งทวีป จะต้องไม่ฝ่าฝืน หรือเป็นผลให้เกิดการแทรกสอดใดๆ อย่างปราศจากเหตุผลอันสมควรต่อการเดินเรือ สิทธิและเสรีภาพของรัฐอื่นที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายใต้ข้ออนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำบางอย่างในการขนส่งสินค้าขาออกทางเรือ พ.ศ. 2511 - พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 - พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พุทธศักราช 2496 - พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534	ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐซึ่งปวงย่อมอุปโภคเสรีภาพ ตามข้อ 87 หมายถึง เสรีภาพในทะเลหลวง ในเรื่องการเดินทางเรือ การบินผ่าน รวมทั้งการวางสายเคเบิล และท่อใต้ทะเล และการใช้ทะเลในทางอื่นที่ขอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับเสรีภาพเหล่านี้ ในขณะเดียวกันกฎหมายก็จะระบุว่า การใช้สิทธิและการปฏิบัติหน้าที่ของตนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐอื่นๆ จะต้องคำนึงตามควรถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ที่ออกโดยรัฐชายฝั่ง ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ และหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ หากเกิดการขัดแย้งเรื่องการกำหนดสิทธิและเขตอำนาจให้รัฐชายฝั่งกับรัฐอื่นหรือหลายรัฐพึงระงับข้อขัดแย้งบนมูลฐานแห่งความเที่ยงธรรม และโดยพิจารณาถึงสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง	ใช้อำนาจทางอาญากับเรือของรัฐอื่นได้ เช่น กรณีผลการกระทำผิดทางอาญา ขยายไปถึงรัฐชายฝั่งประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา 4 ถึงมาตรา 8) ก็ได้บัญญัติไว้แล้ว แต่อาจจะไม่ครอบคลุมถึงคดีที่เกี่ยวข้องยาเสพติดให้โทษ (ซึ่งจะต้องเพิ่มเป็นฐานความผิดในมาตรา 8)	การฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขภาพ และลงโทษการฝ่าฝืนที่ต่ำกว่านี้ได้(ซึ่งยกเว้นในเรื่องการศุลกากรที่พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2540 เพิ่มหมวด 4 ทวิ “ทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง”แล้ว) ในส่วนของการเดินเรือที่ฝ่าฝืน

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ พ.ศ. 2548 - ประมวลกฎหมายอาญา - ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา - พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและส่งเสริมสิ่งดี พ.ศ. 2537 - พระราชบัญญัติการท่าเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2494 - พระราชบัญญัติกำหนดเขตจังหวัดในอำเภอไทยตอนใน พ.ศ. 2502	ดังนั้น ในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เรือทั้งปวงต้องเคารพเขตปลอดภัยรอบเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และจะต้องปฏิบัติตามมาตรฐานระหว่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับเป็นการทั่วไป การเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งที่ใช้สิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อาจใช้มาตรการต่างๆ รวมถึงการขึ้นเรือ การตรวจ จับกุม และดำเนินคดี เพื่อระงับการปฏิบัติตามกฎหมาย เรือที่ถูกจับกุมและถูกเรือจะได้รับการปล่อยโดยพลัน เมื่อมีการวางเงินประกันหรือหลักประกันอื่นๆ , บทกำหนดโทษต้องไม่รวมโทษจำคุก, เมื่อมีการกักเรือหรือจับกุมเรือต่างชาติ รัฐชายฝั่งจะต้องแจ้งให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยพลัน ถึงมาตรการที่ใช้ดำเนินไปในทะเลหลวง รัฐทั้งปวงมีเสรีภาพในการเดินเรือ, ในการบินผ่าน โดยมีสิทธิชักธงของตนในทะเลหลวง		กฎหมายการคลัง การเข้าเมือง และการสุขภาพ จึงสมควรพิจารณาว่า ในกฎหมายกลุ่มเหล่านี้จะมีบัญญัติได้ที่จะใช้บังคับต่อการเดินเรือบ้าง 3. การเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งตามอนุสัญญา มีเรื่องเกี่ยวกับ มาตรการใน

กลุ่มกฎหมาย	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายใต้บทบัญญัติของ	
	พอ	ไม่พอ
สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 - พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497 - พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติต่ออากาศยานที่กระทำความผิดกฎหมาย พ.ศ. 2519 - พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ. 2521	รัฐทุกรัฐจะต้องมีการกำหนดการให้สัญชาติแก่เรือของตน เพื่อแสดงความเชื่อมโยงอย่างแท้จริง สัญชาติแสดงออกโดยการชักธงของรัฐ, ให้เดินเรือโดยชักธงของรัฐเพียงรัฐเดียว เรือมีอาจเปลี่ยนธงของตนในระหว่างการเดินทางหรือในขณะที่แวะยังเมืองท่า เว้นแต่กรณีการโอนกรรมสิทธิ์ เรือซึ่งออกทะเลโดยชักธงของรัฐสองรัฐหรือกว่านั้น ตามความสะดวกมีอาจอ้างสัญชาติหนึ่ง สัญชาติใด ต่อรัฐอื่นได้ และอาจถือเสมือนหนึ่งเป็นเรือไร้สัญชาติ หน้าที่ของรัฐเจ้าของธง (ปรากฏในข้อ 94) รัฐต้องใช้เขตอำนาจและดำเนินการควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพในการบริหาร เทคนิค และสังคมเหนือเรือที่ชักธงของตน รัฐต้องมีทะเบียนเรือ, ใช้เขตอำนาจเหนือเรือที่ชักธงของตนเหนือนายเรือ เจ้าหน้าที่ และลูกเรือนั้น	การขึ้นเรือ การตรวจจับกุม การปล่อย การวางหลักประกัน การดำเนินคดี และการกักเรือ กฎหมายในส่วนนี้ยังมีความชัดเจนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐชายฝั่งจะมีอำนาจในการเดินเรือกรณีใดสมควรพิจารณาว่าจะมีฐานความผิดใดเกิดขึ้นต่อการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้บ้างหรือไม่ และถ้ามีต้องแก้ไขประมวล

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	รัฐต้องใช้มาตรการสำหรับเรือเท่าที่จำเป็นเพื่อประกันความปลอดภัยในทะเล โดยดำเนินการให้สอดคล้องกับข้อบังคับ วิธีการดำเนินการและวิธีปฏิบัติระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป หากมีภัยพิบัติทางทะเล หรืออยู่ระหว่างการเดินเรือในทะเลหลวงทุกสายที่ชักธงของตน และก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต หรือบาดเจ็บของคนชาติอื่น ต้องไต่สวนโดยหรือต่อหน้าบุคคล หรือคณะบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เรือรบมีความคุ้มกันในทะเลหลวง, เรือซึ่งรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของ แต่ดำเนินงานของรัฐบาลซึ่งมิใช่การพาณิชย์ ย่อมมีความคุ้มกันจากเขตอำนาจของรัฐอื่นที่มีใช้ใช้รัฐเจ้าของธง เขตอำนาจทางอาญาในเรื่องการโดนกันหรือปฏิบัติการอื่นใดของการเดินเรือ		กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือกฎหมายอื่น เช่นกฎหมายให้อำนาจทหารเรือหรือกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดทางอาศให้อำนาจจับกุม ดำเนินคดีเพื่อให้สอดคล้องกัน

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	กรณีที่มีการโดนกันหรืออุปบัติการอื่นใด ของการเดินเรือเกี่ยวกับเรือในทะเลหลวง และพัวพันเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาหรือทางวินัยของนายเรือหรือบุคคลอื่นใดที่ประจำการในเรือ ดำเนินคดีอาญาหรือวินัยกับบุคคลนั้นมีอาจกระทำได้ เว้นแต่จะกระทำต่อหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการหรือฝ่ายปกครองของรัฐเจ้าของธง หรือของรัฐซึ่งรัฐต้องกำหนดให้นายเรือของเรือที่ชักธงของตน มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลที่ตกอยู่ในทางอันตราย		

กลุ่มที่ 2 การศึกษาวิจัยทางทะเล

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
2. การศึกษาวิจัยทางทะเล - พระราชบัญญัติพันธุ์พืช 2518 - พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช 2542 - พระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย พ.ศ. 2542	รัฐพึงปวงมีสิทธิในการทำวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล โดยคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น ตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ <u>ในทะเลอาณาเขต</u> รัฐชายฝั่งมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะวางกฎเกณฑ์ อนุญาต และทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในอาณาเขตของตน การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตนี้จะทำให้ด้วยความยินยอมอย่างชัดแจ้งของรัฐชายฝั่ง และภายใต้เงื่อนไขที่รัฐชายฝั่งกำหนดเท่านั้น <u>ในไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ</u> รัฐชายฝั่ง มีสิทธิทำางกฎเกณฑ์ อนุญาตและการวิจัย	ภายในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายที่จะสนับสนุน ส่งเสริมหรือกำกัับดูแลการวิจัย รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิจาก การวิจัย อย่างพอเพียง ตามรายชื่อกฎหมายในกลุ่มกฎหมายที่แสดงไว้หรือหากเห็นควรมีองค์การใหม่ขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะก็สามารถตรากฎหมายขึ้นใหม่ได้	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 - พระราชบัญญัติสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข พ.ศ. 2535 - พระราชบัญญัติสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 - พระราชบัญญัติสภาวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2502	วิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตดังกล่าว การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป จะกระทำต่อไปเมื่อได้รับความยินยอมจากรัฐชายฝั่ง ในสภากาการณ์ปกติ ให้รัฐชายฝั่งให้ความยินยอมแก่โครงการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลของรัฐอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือบนไหล่ทวีปของตน ซึ่งจะดำเนินการตามอนุสัญญานี้เพียงเฉพาะเพื่อความมุ่งประสงค์ทางสันติ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางทะเล เพื่อคุณภาพประโยชน์ของมนุษยชาติทั้งปวง เพื่อการนี้ ให้รัฐชายฝั่งกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการที่ประกันว่ารัฐจะให้ความยินยอมโดยไม่ชักช้าหรือไม่ปฏิเสธโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร	ภายในประเทศได้ โดยผ่านกระบวนการนิติบัญญัติ 2. สำหรับการศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ให้รัฐอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศอาจขอทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทาง	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติกองทุนสนับสนุนการวิจัย พ.ศ. 2535 - พระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534 - พระราชบัญญัติพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พ.ศ. 2534 - พระราชบัญญัติองค์การเลขาธิการ พ.ศ. 2509	ข้อ246 อย่างไรก็ตาม โดยการใช้ดุลพินิจของตน รัฐชายฝั่งอาจไม่อนุญาตการดำเนินโครงการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลของอีกรัฐหนึ่งหรือขององค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือบนไหล่ทวีปของรัฐชายฝั่ง หากโครงการนั้น a. มีความเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับการสำรวจและการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ แม้ว่ามีชีวิตหรือไม่มีชีวิต b. เกี่ยวพันกับการขุดเจาะบนไหล่ทวีป การใช้วัตถุระเบิด หรือการนำสารอันตรายเข้ามาสู่สิ่งแวดล้อมทางทะเล c. เกี่ยวพันกับการก่อสร้าง การปฏิบัติงานของ หรือการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างที่กล่าวถึงในข้อ 60 และ 80	ทะเลก็ได้ เมื่อได้รับความยินยอมจากรัฐชายฝั่ง สำหรับการอนุญาตดังกล่าวนี้ ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายใหม่ เพราะรัฐบาลอาจใช้กลไกส่งการในทางบริหารที่จะให้หน่วยงานใด หน่วยงานหนึ่งหรือหลายหน่วยงาน	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542 (เฉพาะองค์การมหาชนตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งฯที่ทำหน้าที่ทางด้านการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์) - พระราชบัญญัติคุ้มครองการค้าในทางของศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พ.ศ. 2514	d. มีข้อเสนอแนะที่ได้รับแจ้งตามข้อ 248 เกี่ยวกับลักษณะ และวัตถุประสงค์ของโครงการซึ่งไม่ถูกต้อง หรือหากรัฐหรือองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจที่ทำการวิจัยยังมีข้อมูลพื้นฐานอยู่กับรัฐชายฝั่งจากโครงการวิจัยครั้งก่อน รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะให้รัฐและองค์การระหว่างประเทศที่ประสงค์จะดำเนินการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีป ส่วนรายละเอียดของโครงการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลไม่น้อยกว่า 6 เดือนก่อนวันที่โครงการจะเริ่มขึ้น	รับผิดชอบดูแลควบคุมการศึกษาวิจัยในแต่ละด้านได้ เว้นแต่ว่ารัฐบาลเห็นสมควรที่จะให้มีหน่วยงานใหม่ขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะในเรื่องนี้	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การชำนัญพิเศษเฉพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. 2536 - พระราชบัญญัติคุ้มครองการประมงภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ ครั้งที่ 13 ในประเทศไทย พ.ศ. 2547	รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะเรียกร้องให้รัฐและองค์การระหว่างประเทศ ที่ทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขบางประการตามข้อ 249 รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะระงับกิจกรรมวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลใดๆ ที่กำลังดำเนินอยู่ภายใต้เขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือบนไหล่ทวีปของตนไว้ชั่วคราว ในเรื่องสิ่งติดตั้งหรืออุปกรณ์วิจัยวิทยาศาสตร์ในสิ่งแวดล้อมทางทะเล รัฐชายฝั่งสามารถกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล ในเรื่องสิ่งแวดล้อมทางทะเล ซึ่งการวิจัยดังกล่าวอาจมีการติดตั้ง การใช้สิ่งติดตั้งหรืออุปกรณ์วิจัยวิทยาศาสตร์		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	รัฐชายฝั่งอาจกำหนดเขตปลอดภัยที่มีความกว้างพอสมควรไม่เกินระยะ 500 เมตร รอบสิ่งติดตั้งวิจัยวิทยาศาสตร์ตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญานี้ ให้รัฐพึงระวังประกันว่าเรือของตนเคารพเขตปลอดภัยเช่นนั้น รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะไม่ให้การติดตั้งและการใช้ติดตั้งหรืออุปกรณ์วิจัยวิทยาศาสตร์ไม่ว่าแบบใดเป็นอุปสรรคต่อเส้นทางเดินเรือระหว่างประเทศ รัฐชายฝั่งอาจกำหนดให้สิ่งติดตั้งหรืออุปกรณ์ต้องติดเครื่องหมายแสดงลักษณะระบุรัฐที่จดทะเบียนหรือองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของและต้องมีสัญญาณเตือนภัยอย่างเหมาะสมตามที่ได้ตกลงกันระหว่างประเทศเพื่อประกัน		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	ความปลอดภัยในทะเลและความปลอดภัยในการเดินอากาศ โดยพิจารณาถึงหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดขึ้นโดยองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ หากมีความเสียหายเกิดขึ้น รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะเรียกร้องให้รัฐและองค์การระหว่างประเทศ มีความรับผิดชอบและต้องชดเชยค่าเสียหายอันเป็นผลจากการกระทำของตน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาค 14 คือ การพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล ไม่น่าจะมีประเด็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรเพราะส่วนใหญ่เป็นเรื่องหลักการค้าการลงทุนเสริม การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล ซึ่งเนื้อความของภาค 14 นี้กล่าวถึงวัตถุประสงค์และมาตรการที่จะบรรลุดุฎประสงค์พื้นฐานซึ่งส่วนใหญ่แล้ว เน้นหนักเรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศ นักวิจัยเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องหน่วยงานที่		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	เกี่ยวข้องต้องกำหนดนโยบายภายใน และการปฏิบัติทำให้สอดคล้อง- ในเรื่องนี้ โดยไม่มีความจำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับการพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีทางทะเล		

กลุ่มที่ 3 ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
3. ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต • ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ • พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ. 2533 • พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 • พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514	โดยปกติแล้ว ในทะเลอาณาเขต รัฐมีอำนาจอธิปไตยในการแสวงหาและสำรวจทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว แต่ในไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รวมทั้งพื้นที่ (area) จะต้องพิจารณาคุณสมบัติและหน้าที่ของรัฐ <u>ในไหล่ทวีป</u> รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยเหนือไหล่ทวีป เพื่อสำรวจและแสวงหาประโยชน์ สิทธินี้เป็นสิทธิเฉพาะของรัฐชายฝั่ง รัฐอื่นจะกระทำการได้ไม่ได้หากปราศจากความยินยอมชัดแจ้ง แต่การใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งเหนือไหล่ทวีปต้องไม่กระทบกระเทือน อย่างปราศจากเหตุผลอันสมควรต่อการเดินเรือ หรือมีผลเป็นการแทรกสอดใดๆและต่อสิทธิและเสรีภาพอื่นใดของรัฐ ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา รัฐชายฝั่งต้องยอมรับสิทธิของรัฐอื่นในการวางสายเคเบิลและท่อ	- กิจการปิโตรเลียมอันเกี่ยวกับการสำรวจ ผลิต เก็บรักษา ขนส่ง ขายหรือจำหน่ายปิโตรเลียม พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ได้กำหนดนิยาม “ราชอาณาจักร” ให้หมายความรวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศ ไทยตามหลักกฎหมาย	1. การสำรวจแร่และทำเหมือง และการคุ้มครองและรักษาสินสิ่งแวดล้อมทางทะเล ในไหล่ทวีปและในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รวมทั้งพื้นที่ (area) กฎหมายภายในนี้ได้แก่ พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 และ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ยังมีความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมายในไหล่ทวีปและเขต

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 - พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2540 - ประมวลกฎหมายที่ดิน - พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 - พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดิบ พ.ศ. 2514	ใต้ทะเลบนไหล่ทวีปในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์อันรู้แก่ใจ จัดการ ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตเหนือพื้นดินท้องทะเล และในพื้นดินท้องทะเลกับดินใต้ผิวดินของพื้นดินท้องทะเลนั้น รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมอื่นๆ เพื่อการแสวงหาประโยชน์ ละการสำรวจทางเศรษฐกิจ เช่นการผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำและลม รัฐชายฝั่งมีสิทธิ สร้างและใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างต่างๆ รัฐชายฝั่งมีสิทธิทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล	ระหว่างประเทศที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและตามสัญญาที่ต่างประเทศด้วย	เศรษฐกิจจำเพาะจึงควรแก้ไขให้ชัดเจน 2. การสำรวจหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางด้านการผลิตพลังงานจากน้ำและลม ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมาย เพาะจะเป็นอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐอยู่แล้ว 3. การสร้างเกาะเทียม สิ่งปลูกสร้างอื่นทางเศรษฐกิจ เป็นประเด็นในอนาคต หากประเทศไทย

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	รัฐชายฝั่งมีสิทธิคุ้มครองและรักษาสีน้ำเงินและสิ่งแวดล้อมทางทะเล รัฐชายฝั่ง ต้องยอมรับให้รัฐอื่นอุปโภคเสรีภาพในการเดินเรือ การบินผ่าน การวางเคเบิล และท่อใต้ทะเล และการใช้ทะเลในทางอื่นที่ชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศ เกี่ยวกับเสรีภาพเหล่านี้ อาทิเช่น ที่เกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติการของเรือ อากาศยานและสายเคเบิลกับท่อใต้ทะเล รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะให้รัฐอื่นๆ ดำเนินถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่ง และจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ที่ออกโดยรัฐชายฝั่ง ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ และหลักเกณฑ์อื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐชายฝั่งมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะก่อสร้าง ตลอดจนอนุญาตและวางระเบียบ การก่อสร้างและปฏิบัติงานของ และการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างเพื่อความมุ่งประสงค์อื่น ๆ ทางเศรษฐกิจ สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างซึ่งอาจ		มีศักยภาพในการดำเนินการดังกล่าวแล้ว ต้องมีกฎหมายบังคับ การในเรื่องความปลอดภัย การลดลง การอนามัย และการเข้าเมือง

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	รบทวนการใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจแต่ผู้เดียวเหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้าง เช่นว่า รวมทั้งเขตอำนาจเกี่ยวกับกฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ ที่ว่าด้วยบุคลากร การคลัง อนามัย ความปลอดภัย และการเข้าเมือง รัฐชายฝั่ง เป็นผู้พิจารณากำหนดความกว้างของเขตปลอดภัย โดยคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศที่ใช้อยู่ การกำหนดเขตดังกล่าวจะต้องมีความสัมพันธ์ อย่างสมเหตุสมผลกับสภาพและการใช้งานของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างและจะต้องไม่กว้างเกินกว่าระยะ 500 เมตรรอบสิ่งเหล่านั้น		

กลุ่มที่ 4 กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
4. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย • ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา • ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง • พระธรรมนูญศาลฯ • กฎหมายจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาของศาล	เมื่อมีกฎหมายก็ต้องมีการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย (law enforcement) เนื่องจากเขตทางทะเลมีหลายเขตอันได้แก่น่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต เขตต่อเนื่อง ไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และทะเลหลวง ในน่านน้ำภายในและทะเลอาณาเขต รัฐมีอำนาจอธิปไตยเต็มที่ที่จะออกกฎหมาย บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีเขตอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดี ประเทศไทยได้มีกฎหมายรองรับสิทธิและหน้าที่ต่างๆ ในเขตนี้อย่างเต็มที่อยู่แล้ว ในเขตต่อเนื่องรัฐชายฝั่งสามารถขยายอำนาจอธิปไตยของตนออกไปใน 4 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการศุลกาภิบาล ซึ่งรัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะออกกฎหมายเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายตลอดจนการลงโทษการฝ่าฝืนซึ่งได้กระทำในเขตต่อเนื่อง	กฎหมายภายในเกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎหมายภายในให้เป็นการปฏิบัติตามการให้เป็นไปตามกฎหมายในทะเลอาณาเขตมีอยู่อย่างครบถ้วน	แต่สำหรับการขยายอำนาจอธิปไตยในเขตต่อเนื่อง ในเรื่องการคลัง การเข้าเมือง และการศุลกาภิบาล (ยกเว้นการศุลกากร) ได้มีพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2540 เพิ่มหมวด 4 ทวิอำนาจทางศุลกากรในเขต

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
พระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พุทธศักราช 2498	ในเขตแหลมทวีป รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในการสำรวจและแสวงประโยชน์ ถ้ามีการออกกฎหมายภายในหรือรับสิทธิดังกล่าวการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจก็ย่อมกระทำได้อยู่แล้ว และในขณะที่เดียวกันหากมีการกระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้น ก็สามารถที่จะนำเอาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ตลอดจนกฎหมายเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีอื่น มาใช้ได้เลย เพราะเป็นการบังคับใช้กฎหมายในเขตทางทะเลที่รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตย แต่ต้องมีกฎหมายสารະບັບญัตติกำหนดเขตอำนาจรัฐเหนือแหลมทวีป ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยแสวงหาประโยชน์ สํารวจ อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ในน้ำเหนือพื้นดินท้องทะเลและในพื้นดินท้องทะเล กับดินใต้ผิวดินของพื้นดินท้องทะเลนั้น รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจตามบทบัญญัติที่		ต่อเนื่อง ครอบคลุมแล้ว) ยังไม่มีความชัดเจนในกลไกการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายในเขตต่อเนื่อง สำหรับวิธีการแก้ไขกฎหมายนั้น คณะผู้วิจัยเสนอว่าควรแก้ไขมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำ ความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 (ซึ่งมาตรานี้ถูกแก้ไขครั้ง

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	เกี่ยวข้องกับอนุสัญญานี้เกี่ยวกับ ข้อ 56 (b): 1. การสร้างและการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างต่างๆ 2. การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล 3. การคุ้มครองและการรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล และรัฐชายฝั่งมีสิทธิเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดินตามภาค 6 (ให้ลหุวิป) กฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องจะมีเรื่องสำคัญๆ เกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต ทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตและการใช้ประโยชน์อื่นๆ รวมทั้งการคุ้มครองรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายจำเป็นจะต้องมีกฎหมายสารบัญญัติออกมาเพื่อรองรับสิทธิและกำหนดหน้าที่ซึ่งขึ้นอยู่กับกลุ่มของกฎหมายในว่าเป็นกลุ่มกฎหมายใด หากมีกฎหมายสารบัญญัติกำหนด		หลังสุดเมื่อปี พ.ศ. 2534 เมื่อมีปัญหาลักลอบขนส่งยาเสพติดและลักลอบการกำประมง จึงขยายขอบอำนาจของทหารเรือเพิ่มขึ้น) ซึ่งก็อาจขยายอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายของทหารเรือใน ทำนองเดียวกันทางด้านการคลัง การเข้าเมือง และการสุขาภิบาลได้เช่นกัน แต่ผู้นี้ต้องพิจารณาตกลงกันก่อนว่ากฎหมายภายในทางด้านการคลัง การเข้าเมือง และการ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	ไว้ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องเขตอำนาจรัฐการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นฝ่ายบริหารก็สามารถกระทำได้ในขณะเดียวกันศาลก็มีเขตอำนาจพิจารณาคดี หากมีกฎหมายภายในรองรับสิทธิอธิปไตยในบริเวณดังกล่าว แต่การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยฝ่ายบริหารนั้นเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะมีรายละเอียดเกิดขึ้นในการปฏิบัติการในเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยอนุสัญญากฎหมายทะเล จะกำหนดไว้เป็นพิเศษถ้าประสงค์จะกำหนดหน้าที่ในเรื่องใดเกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย สำหรับทรัพยากรที่มีชีวิตข้อ 73 ได้กำหนดวิธีการบังคับใช้กฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่งไว้ได้ต่อไป		สุภาพบาล คือกฎหมายได้บ้าง ส่วนการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะตามข้อ 73 ตามที่อนุสัญญาให้กระทำได้ เช่น การขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุม ดำเนินคดี เรายังไม่มีกฎหมายในส่วนนี้ จึงอาจจะต้องแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และพระธรรมนูญศาลฯ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	1. ในการใช้สิทธิอธิปไตยของตนเพื่อสำรวจ แสวงประโยชน์ อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งอาจใช้มาตรการต่างๆ รวมทั้งการขึ้นเรือ ตรวจสอบ จับกุม และดำเนินคดี เท่าที่จำเป็น เพื่อประกันการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่ตนได้วางไว้โดยสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ 2. เรือที่ถูกจับกุมและปล่อย จะได้รับการปล่อยโดยพลันเมื่อมี-- -- การวางเงินประกันหรือหลักประกันอื่นๆ ที่สมเหตุผล 3. บทกำหนดโทษของรัฐชายฝั่งสำหรับการละเมิดกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะต้องไม่รวมถึงโทษจำคุก ถ้ามิได้มีการตกลงระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องไว้เป็นอย่างอื่นหรือการลงโทษทางร่างกายในรูปอื่นใด		ในส่วนการดำเนินคดีความผิดที่เกิดขึ้นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และทะเลหลวง ซึ่งต้องคำนึงถึงความร่วมมือระหว่างรัฐในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดด้วย สำหรับสิทธิการไล่ตามติดพันตามข้อ 111 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือบนไหล่ทวีป ก็ต้องมี การตรากฎหมายที่ชัดเจนเช่นกัน

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	4. ในกรณีที่มีการจับกุมหรือกักเรือต่างชาติ รัฐชายฝั่งจะแจ้งผ่านช่องทางที่เหมาะสมให้รัฐเจ้าของธงทราบโดยพลัน เกี่ยวกับมาตรการที่ได้ดำเนินไปและการลงโทษที่ได้ลงไปหลังจากนั้น ในส่วนเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลเป็นประเด็นที่มีรายละเอียดมากเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายจึงขอพิจารณาการบังคับใช้กฎหมายในการคุ้มครองการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล การบังคับใช้กฎหมายในทะเลหลวง โดยหลักการแล้วทะเลหลวงเปิดให้เสรีทั้งปวงผลก็คือ รัฐทั้งปวงมีเสรีภาพแห่งทะเลหลวง อาทิเช่น เสรีภาพในการเดินเรือ เสรีภาพในการบินผ่าน เสรีภาพที่จะวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล ภายใต้บังคับแห่งภาค 6 เสรีภาพที่จะสร้างเกาะเทียม และสิ่งติดตั้งอื่น ๆ ที่กระทำใ้ได้ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ ภายใต้บังคับแห่งภาค 6 เสรีภาพในการประมง ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในตอนที่ 2 เสรีภาพในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ภายใต้บังคับ		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	แห่งภาค 6 และ 13 การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายขึ้นอยู่กับการกำหนดเขตอำนาจของรัฐและบุคคลที่จะดำเนินการจัดการกับผู้กระทำความผิดกฎหมายในทะเลหลวง ดังนั้นการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายในทะเลหลวงจึงขึ้นอยู่กับบุคคลที่กฎหมายประสงค์จะควบคุม เช่น เรือจะถูกควบคุมโดยกฎหมายภายในของรัฐเจ้าของธง ถ้ากฎหมายประสงค์จะควบคุมการกระทำความผิดในทะเลหลวงก็จะระบุนความผิดและเขตอำนาจทางอาญา เช่น เขตอำนาจทางอาญาในเรื่องของการโดนกันเรือปฏิบัติการอื่นใดของการเดินเรือ การห้ามการขนส่งทาง การปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด การลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษ หรือสารที่มีฤทธิ์ต่อจิตประสาท อนุสัญญากฎหมายทะเลฯ ได้กำหนดให้รัฐทั้งหลายต้องร่วมมือกันต่อการกระทำความผิดดังกล่าว โดยรัฐอาจจะใช้เรือหรืออากาศยาน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรือรบหรืออากาศยานทหารหรือเรือหรืออากาศยานอื่นซึ่งมีเครื่องหมายชัดเจนและบ่งชี้ว่าใช้ในงานของ		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	รัฐบาลและได้รับมอบอำนาจเพื่อการนั้น ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ทะเลหลวงไม่มีรัฐได้ใช้อำนาจอธิปไตยเหนือบริเวณดังกล่าวได้ ดังนั้นกฎหมายจึงได้กำหนดวิธีในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายได้ หากมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการมาตรการเพื่อปราบปรามการกระทำความผิด โดยได้กำหนดสิทธิในการขึ้นตรวจในข้อ 110 และสิทธิในการไล่ตามติดพันตามข้อ 111 หากมีเหตุอันสมควรที่จะสงสัยว่า เรือใดกระทำการอันเป็นโจรสลัด กระทำการค้าทาส กระทำการออกอากาศ โดยไม่ได้รับอนุญาตเรือปราศจากสัญชาติหรือแม้ว่าจะชักธงต่างชาติหรือไม่ยอมแสดงธงของตน เรือนี้ตามความเป็นจริงมีสัญชาติเดียวกับเรือรบ หากมีข้อสงสัยในการดังกล่าวข้างต้นเรือรบอาจดำเนินการพิสูจน์ยืนยันสิทธิในการชักธงของเรือนี้ เพื่อวัตถุประสงค์นี้เรือรบอาจส่งเรือเล็กในบังคับบัญชาของนายทหารไปยังเรือที่ต้องสงสัยนั้น หากยังมีความสงสัยอยู่หลังจากได้		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ตรวจสอบเอกสารแล้วก็อาจดำเนินการตรวจสอบเรือลำนั้นต่อไปได้ ซึ่งต้องกระทำด้วยความระมัดระวังอย่างดีที่ หากปรากฏว่าข้อสงสัยเหล่านั้นไม่มีมูลและหากเรือซึ่งถูกค้นตรวจนั้นมิได้มีพฤติกรรมอันเป็นสาเหตุแห่งข้อสงสัยเรือนั้นจะได้รับการชดเชยสำหรับความสูญเสียหรือความเสียหายที่อาจได้รับ สิทธิการไล่ตามติดพันตามข้อ 111 เป็นกระบวนการในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายของฝ่ายบริหาร สิทธิการไล่ตามติดพันเรือต่างชาติอาจกระทำได้เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐชายฝั่งมีเหตุผลที่เชื่อได้ว่า เรือนั้นได้ละเมิดกฎหมายและข้อบังคับของรัฐนั้น สิทธิการไล่ตามติดพันนี้ใช้บังคับโดยอนุโลมกับการละเมิดในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือบนไหล่ทวีป หรือเขต ปลดก้นบนไหล่ทวีป รวมทั้งสิ่งติดตั้งบนไหล่ทวีป สิทธิการไล่ ตามติดพันสิ้นสุดลงทันทีเมื่อเรือที่ถูกไล่เข้าไปในทะเลอาณาเขตของตนหรือของรัฐที่สาม		

กลุ่มที่ 5 กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
5. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต - พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 - พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พุทธศักราช 2482 - พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490	สำหรับทรัพยากรที่มีชีวิต อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 กำหนดลักษณะสำคัญเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิตเป็นสองลักษณะ คือ การใช้ทรัพยากรที่มีชีวิตเพื่อประโยชน์สูงสุด กับการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตให้มีการเจริญพันธุ์อย่างต่อเนื่อง ในทะเลอาณาเขต รัฐต้องมีกฎหมายในออกมายังบังคับใช้เกี่ยวกับการใช้และการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตซึ่งเป็นไปตามนโยบายของรัฐและความตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ที่รัฐเข้าร่วมเป็นภาคี ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญากฎหมายทะเลได้กำหนดรับสิทธิของรัฐชายฝั่งในการสำรวจ การแสวงหาประโยชน์ อนุรักษ์จัดการทรัพยากรที่มีชีวิต	พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.2490 เป็น กฎหมายที่เพียงพอต่อการใช้สิทธิและหน้าที่ตามสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญา แต่อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้กำลังปรับปรุงร่างกฎหมายการประมงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และคาดว่าจะได้นำสิทธิประโยชน์	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ในการอนุรักษทรัพยากรที่มีชีวิต หลักสำคัญก็คือ รัฐชายฝั่งจะพิจารณาปริมาณทรัพยากรที่มีชีวิต ที่จะพึงอนุญาตให้จับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนโดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด การอนุรักษทรัพยากรที่มีชีวิตมุ่งประสงค์ที่จะทำให้เกิดการฟื้นฟูประชากรชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถเอื้ออำนวยผลผลิตได้สูงสุดตลอดไป	ตามอนุสัญญายามาพิจารณาแล้วด้วยนอกจากนี้แล้วควรจะต้องพิจารณาพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ว่ามีกลไกที่สอดคล้องกับกฎหมายการประมงที่จะแก้ไขหมิ่นด้วยหรือไม่	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ส่วนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิต รัฐชายฝั่งจะต้องส่งเสริมให้เกิดการใช้ประโยชน์ได้อย่างสูงสุดจากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยรัฐชายฝั่งจะต้องพิจารณากำหนดขีดความสามารถของตน ในการจับทรัพยากรที่มีชีวิตของตนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หากรัฐชายฝั่งไม่มีขีดความสามารถที่จะจับตามปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ทั้งหมด รัฐชายฝั่งจะให้รัฐอื่นเข้าแสวงประโยชน์จากส่วนเกินของปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับ รัฐชายฝั่งที่อนุญาตให้คนชาติของรัฐอื่นเข้าทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะต้องปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายใน และข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	กรณีมวลสัตว์น้ำที่มีภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งทั้ง 2 ฝ่าย หรือมากกว่าหรือทั้งภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและในบริเวณที่เลยและประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (ข้อ 63) กรณีนี้อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 มีบทบัญญัติที่กว้างขวางมากและในปัจจุบันได้มีอนุสัญญาเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและชนิดพันธุ์ที่ย้ายถิ่นอยู่เสมอจึงยังไม่จำเป็นที่จะต้องอนุวัติการส่วนนี้ สำหรับข้อ 66 มวลสัตว์น้ำที่ว่ายจากทะเลขึ้นมาในฤดูวางไข่กับข้อ 67 ชนิดพันธุ์ที่ว่ายจากทะเลลงไปในฤดูวางไข่ นักวิจัยไม่แน่ใจว่ามีสัตว์นำประเภทนี้ในประเทศไทยหรือไม่ ถ้าไม่มี ก็ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ในส่วนการบังคับใช้กฎหมาย และข้อบังคับของรัฐชายฝั่งอาจใช้มาตรการต่างๆ รวมทั้งการขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุม และดำเนินคดีเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการปฏิบัติตามกฎหมายทะเลและข้อบังคับที่รัฐชายฝั่งได้กำหนดขึ้น แต่ต้องไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการจำคุกหรือทางร่างกายในรูปอื่นใด เรือที่ถูกจับกุมและลูกเรือจะได้รับการปล่อยโดยพลันเมื่อมีการวางเงินประกันและหลักประกันอื่นๆ ที่สมเหตุสมผล ในทะเลหลวงได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ทะเลหลวงไม่มีรัฐได้ใช้อำนาจอธิปไตยเหนือทะเลดังกล่าวได้ รัฐเจ้าของธงและรัฐอื่นๆ เข้ามามีบทบาทสำคัญที่จะให้คนชาติของตนหรือเรือของตนทำการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	การอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวงก็อาศัยหลักกฎหมายที่สำคัญ 2 ประการ คือ การใช้ทรัพยากรสัตว์น้ำและการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำโดยกำหนดปริมาณที่พึงอนุญาตให้จับได้ และกำหนดมาตรการฟื้นฟูประชากรชนิดพันธุ์ที่ถูกจับให้อยู่ในระดับที่สามารถอำนวยผลผลิตได้สูงสุดต่อไป เป็นที่น่าสนใจว่าการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรในทะเลหลวงรัฐจะออกมาตรการบังคับเรือหรือคนชาติของตนที่ทำการประมงในทะเลหลวง ในขณะเดียวกันก็ต้องเข้าเป็นสมาชิกเกี่ยวกับการทำประมงในชนิดพันธุ์สัตว์น้ำบางประเภทในทะเลหลวงหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ต่อกับทะเลหลวง		

กลุ่มที่ 6 การสาธารณสุข

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
6. การสาธารณสุข - พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 - พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 - พระราชบัญญัติยา พ.ศ. 2510 - พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522	ตามอนุสัญญากฎหมายทะเล การใช้อำนาจรัฐเหนือการสาธารณสุขเป็นอำนาจของรัฐที่จะใช้ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องในทะเลอาณาเขต รัฐมีอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มที่ที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขต่าง ๆ ในเขตต่อเนื่อง รัฐมีอำนาจอธิปไตยที่จะดำเนินการควบคุมเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับสาธารณสุขภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน ตามอนุสัญญากฎหมายทะเล การใช้อำนาจรัฐเหนือการสาธารณสุขเป็นอำนาจของรัฐที่จะใช้ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่องในทะเลอาณาเขต รัฐมีอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มที่ที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขต่าง ๆ ในเขตต่อเนื่อง รัฐมีอำนาจอธิปไตยที่จะดำเนินการควบคุมเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับสาธารณสุขภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน	ในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายใช้อย่างเพียงพอ หรือหากในอนาคตมีปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันและดำเนินการทางด้านสาธารณสุขของประเทศ ก็สามารถออกกฎหมายภายในเพิ่มเติมได้	กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขมีขอบเขตกว้างขวางมาก และกฎหมายภายในที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขก็มีความเหมาะสม (ตามที่ปรากฏรายชื่อในบัญชีกลุ่มกฎหมายทางตารางซ้ายสุด) ซึ่งในการแก้ไขกฎหมายเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามอนุสัญญา นั้น มีได้หมายความว่า

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
● พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507 ● พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ พ.ศ. 2525 ● พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 ● พระราชบัญญัติโรคระบาด สัตว์ พ.ศ. 2499 ● พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456			ต้องแก้ไขกฎหมายทุกฉบับ แต่ควรนำมาบทเฉพาะกฎหมายหลักเท่านั้น กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข การควบคุมโรคระบาด ยาเสพติดให้โทษ สุขอนามัย เป็นต้น และในการบังคับใช้กฎหมายอาจให้อำนาจทหารเรือเป็นเจ้าหน้าที่ในการบังคับการ กฎหมายในเขตต่อเนื่องตามข้อ อนุสัญญาให้อำนาจไว้ได้

กลุ่มกฎหมาย	สาระของกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พ.ศ. 2544 - พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2551 - พระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ พ.ศ. 2535 - พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545			

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอหุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอหุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
● พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ● พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ● พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 ● พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535			

กลุ่มกฎหมาย	สาระของกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2525 - พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. 2528 - พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. 2537 - พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม พ.ศ. 2537 - พระราชบัญญัติวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ พ.ศ. 2547			

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอหุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอหุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
● พระราชบัญญัติวิชาชีพ กายภาพบำบัด พ.ศ. 2547 ● พระราชบัญญัติ สถานพยาบาล พ.ศ. 2541 ● พระราชบัญญัติสุขภาพ แห่งชาติ พ.ศ. 2550 ● พระราชบัญญัติส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550 ● พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551			

กลุ่มกฎหมาย	สาระของกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
● พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2545 ● พระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม พ.ศ. 2543			

กลุ่มที่ 7 กฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุทางทะเล

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
7. กลุ่มกฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ใต้ทะเล พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504	โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ไม่ถือว่าเป็นทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตจึงได้มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 ได้กล่าวไว้ในข้อ 303 วัตถุประสงค์และทางประวัติศาสตร์ที่ค้นพบในทะเลโดยกำหนดให้รัฐทั้งหลายมีหน้าที่คุ้มครองวัตถุซึ่งมีลักษณะทางโบราณคดีและทางประวัติศาสตร์ที่พบในทะเล รัฐทั้งหลายมีหน้าที่ควบคุมการค้าวัตถุเช่นนั้น โดยรัฐชายฝั่งอาจสันนิษฐานว่า การเคลื่อนย้ายวัตถุออกจากพื้นดินท้องทะเลโดยที่ไม่ได้รับความเห็นชอบของตนจะมีการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับที่กล่าวถึงภายในอาณาเขตหรือทะเลอาณาเขตของตน	กรณีโบราณวัตถุ หรือศิลปวัตถุมีมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติให้	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
		โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งไว้ในราชอาณาจักรหรือในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยปกติ การขนส่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ไม่ว่าที่ซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งจะอยู่ในกรรมสิทธิ์หรือความครอบครองของบุคคลใดหรือไม่ให้	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
		ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ผู้เก็บได้ ต้องส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ และมีสิทธิจะได้รับรางวัลไม่เกินหนึ่งในสามแห่งค่าของทรัพย์สินนั้น	

กลุ่มที่ 8 ความผิดทางทะเล

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
8. ความผิดทางทะเล • ประมวลกฎหมายอาญา • ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา • พระธรรมนูญศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 หรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลชั้นัญการพิเศษ	สำหรับกลุ่มนี้จะต้องพิจารณาเป็น 2 ประเด็น คือ ฐานความผิดต่างๆ ที่ได้กระทำในทะเลซึ่งย่อมแปรไปตามเขตทางทะเลต่างๆ ส่วนอีกประเด็นหนึ่ง คือ เจ้าหน้าที่ที่จะบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย รวมถึงกระบวนการต่างๆที่จะต้องดำเนินการ ในทะเลอาณาเขต รัฐได้กำหนดฐานความผิดต่างๆ ซึ่งปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายเฉพาะต่างๆ อยู่แล้ว การฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมีเจ้าที่ดำเนินการจับกุมตามที่เหมาะสม กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนด เช่นเดียวกันกับในเขตต่อเนื่องเมื่อรัฐมีอำนาจอธิปไตยใน 4 เรื่อง คือ สุขาภิบาล การคลัง การเข้าเมือง และศุลกากร หากมีความผิดเกิดขึ้นในทั้ง 4 เรื่องนี้เจ้าหน้าที่จะต้องดำเนินการตาม	ในทะเลอาณาเขต มีกฎหมายบังคับการและวิธีพิจารณาความได้ครบถ้วน	ต้องมีความชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจจับกุมและการสอบสวน และเขตอำนาจศาล (jurisdiction) ในการบังคับการตีการกระทำ ความผิดที่เกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีป รวมทั้งทะเลหลวงในบางกรณี

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พ.ศ. 2496 - พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 - พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534	กฎหมายโดยอาศัยวิธีพิจารณาความอาญาประกอบกับฐานความผิดต่างๆที่ปรากฏในเรื่องทั้ง 4 เรื่องดังกล่าวข้างต้น ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมีอำนาจที่จะออกกฎหมายที่เกี่ยวกับการสำรวจและการแสวงหาประโยชน์ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต นอกจากนี้รัฐชายฝั่งยังมีเขตอำนาจเกี่ยวกับการสร้างและการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างต่างๆ รัฐชายฝั่งมีอำนาจในการทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล การควบคุมและรักษาสิ่งแวดล้อม รัฐชายฝั่งยังมีอำนาจที่จะออกกฎหมายในเรื่องต่างๆได้ หากมีการฝ่าฝืนก็เท่ากับมีการฝ่าฝืนกฎหมาย เจ้าหน้าที่ของรัฐก็สามารถที่จะดำเนินการจับกุมได้ แต่ทั้งนี้กระบวนการในการดำเนินการจับกุมและสืบค้นว่ามีกระบวนการทำผิดหรือไม่จะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติในอนุสัญญานี้ เพราะการใช้สิทธิอธิปไตยบางเรื่อง การดำเนินการจับกุม การกระทำความผิดจะต้องอนุวัติการตามข้อบทของอนุสัญญา	(เช่น การห้ามการขนส่งทาส การลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษหรือสารเกี่ยวกับฤทธิ์ต่อจิตประสาท การออกอากาศจากทะเลหลวงโดยไม่ได้รับอนุญาต การทำให้เกิดการแตกหักของสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล การฝ่าฝืนอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวงเป็น	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พุทธศักราช 2496 - พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2530 - พระราชบัญญัติความรับผิดชอบแพ่งและค่าเสียหายจากเรือโด่งกัน พ.ศ. 2548	กฎหมายทะเล ที่เห็นได้ชัดที่สุดได้แก่ ความผิดที่เกิดขึ้นในการฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองและรักษาสีงแวดล้อมในทะเล ภาวะมลพิษที่อนุสัญญานี้ได้ระบุแหล่งที่มาอยู่ด้วยกัน 6 แหล่งคือ 1. ภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาทางบก 2. ภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ 3. ภาวะมลพิษจากกิจกรรมในบริเวณพื้นที่ 4. ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท 5. ภาวะมลพิษจากเรือ 6. ภาวะมลพิษจากหรือผ่านบรรยากาศ	อำนาจของศาลไทยที่จะลงโทษ ได้หรือไม่ ตามมาตรา 8 แห่งประมวลกฎหมายอาญา)	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 - พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 - พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 - พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519	รัฐชายฝั่งสามารถกำหนดฐานความผิดต่างๆที่อยู่ภายในเขตอำนาจของตนได้แต่เนื่องจากเป็นการกระทำความผิดในเขตเศรษฐกิจจำเพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดกฎหมายด้านภาวะมลพิษต่างๆ อนุสัญญากฎหมายทะเลได้บัญญัติเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายเอาไว้ในแต่ละส่วนที่เกี่ยวกับภาวะมลพิษ ดังนั้น หากมีการฝ่าฝืนกฎหมายในที่รัฐออกมาใช้บังคับภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีปก็ถือว่าเป็นการกระทำ ความผิดทางทะเลซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถเข้าไปจับกุม ดำเนินการและศาลก็มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษา ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐจะมีสิทธิอธิปไตยในเรื่องทรัพยากร ที่มีชีวิต ทรัพยากรไม่มีชีวิต การบริหารจัดการเพื่อประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ การสร้างและการใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างต่างๆ ตลอดจนถึงการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล หากมีการออกกฎหมายภายใน และขยาย		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดเกี่ยวกับสถานที่ ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2530 - พระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการกระทำอัน เป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534 - พระราชบัญญัติการ เดินอากาศ พ.ศ. 2497 - พระราชบัญญัติว่าด้วยการ ปฏิบัติต่ออากาศยานที่ กระทำผิดกฎหมาย พ.ศ. 251	เขตอำนาจไปยังเขตทางทะเลดังกล่าว การฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับในเรื่องดังกล่าวข้างต้นถือได้ว่าเป็นความผิดทางทะเลซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐสามารถดำเนินการจับกุมและดำเนินคดีได้ ในขณะที่เดียวกัน ศาลก็จะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาและตั้งอำนาจศาลถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเขตอำนาจรัฐ หากรัฐมีเขตอำนาจไปถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ศาลก็ย่อมมีเขตอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะเท่ากับสิทธิอธิปไตยที่รัฐมีภายใต้อนุสัญญากฎหมายทะเล ในทะเลหลวง เนื่องจากทะเลหลวงเป็นดินแดนทางทะเลที่ไม่มีรัฐใดสามารถอ้างอำนาจอธิปไตยเหนือบริเวณดังกล่าวได้ หากมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น กฎหมายจำเป็นจะต้องระบุความผิดและอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการปราบปรามการกระทำความผิดตลอดจนบัญญัติเรื่องเขตอำนาจทางอาญาในบางกรณี เช่น เรือโดนกัน ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น การเข้าไปปราบปรามผู้กระทำความผิด จึงต้องอาศัยเรือรบหรือเรือของรัฐบาลตลอดจนอากาศยาน อนุสัญญากฎหมายทะเลจึงได้บัญญัติเรื่องสิทธิการขึ้นตรวจและสิทธิการไล่ตามติด		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดบางประการต่อการ เดินอากาศ พ.ศ. 2521 - ประมวลกฎหมายอาญา	พันธะเอาไว้ด้วย ดังนั้นก็อาจจะพิจารณาเรื่องฐานความผิดเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและกระบวนการในการขึ้นตรวจและการไล่ตามติดพัน ฐานความผิดของการกระทำในทะเลหลวง - การห้ามการขนส่งทาง - การปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด - การลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษหรือสารเกี่ยวกับฤทธิ์ต่อจิตประสาท - การออกอากาศจากทะเลหลวงโดยไม่ได้รับอนุญาต - การทำให้เกิดการแตกหักของสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล - การฝ่าฝืนนอร์มส์และจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลหลวง		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
	- การฝ่าฝืนกฎหมายที่กระทำในทะเลหลวง แต่เป็นการกระทำภายในเรือหรืออากาศยานที่อยู่ในบริเวณทะเลหลวงให้อยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐเจ้าของธง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้แก่ เรือรบหรือเรือของรัฐบาล ส่วนสิทธิในการขึ้นตรวจและการไล่ตามติดพันย่อมเป็นสิทธิของเรือรบหรือเรือของรัฐบาล		

กลุ่มที่ 9 มาตรการทางภาษีและศุลกากร

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
9.มาตรการทางภาษีและศุลกากร ● ประมวลรัษฎากร ● พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ● พระราชกำหนดพิกัตอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530 ● พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาความคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528	ในทะเลอาณาเขต รัฐมีอำนาจอธิปไตยบริเวณที่จะออกกฎหมายบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายและพิจารณาพิพากษาคดีในเรื่องภาษีและศุลกากร ในเขตต่อเนื่องรัฐชายฝั่งสามารถขยายเขตอำนาจอธิปไตยออกไปได้ 4 เรื่อง ซึ่งมาตรการทางภาษีและศุลกากรเป็น 2 เรื่อง ใน 4 เรื่องนั้น รัฐจึงสามารถที่จะขยายการบังคับใช้กฎหมายออกไปในเขตต่อเนื่องได้ ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐบาลหนึ่งมีเขตอำนาจแต่ผู้เดียวเหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างเช่นว่า รวมทั้งเขตอำนาจเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ที่ว่าด้วย ศุลกากร อนามัยความปลอดภัยและการเข้าเมือง	ในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายเพียงพอ และสามารถบังคับใช้ได้อย่างสมบูรณ์	1. ในเขตต่อเนื่องและเขตเศรษฐกิจจำเพาะกฎหมายไทยยังมีความชัดเจน ยกเว้นพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2496 ได้มีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2540 กำหนด "อำนาจศุลกากรในเขตต่อเนื่อง" (หมวด 4 ทวิ มาตรา 37 ทวิ ถึง

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
พระราชบัญญัติประมง พ.ศ. 2490	สำหรับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญากฎหมายทะเลไม่ได้บัญญัติมาตรการทางภาษีและศุลกากรเอาไว้ แต่ถ้าคนชาติของรัฐอื่นเข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายระบุว่ารัฐชายฝั่งสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในรูปอื่นในการออกไปอนุญาตให้แก่ชาวประมง และอุปกรณ์		มาตรา 37 เบญจ) นอกจากนี้ยังมี บทบัญญัติ “อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนา ร่วม” (ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การร่วมไทย มาเลเซีย) ให้ คณะกรรมการศุลกากร ร่วม ออกกฎกติกาการศุลกากรในพื้นที่ร่วมกัน และกำหนดให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่พัฒนาร่วม

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายเกี่ยวกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
			(มาตรา 37 จนถึงมาตรา 37 ปลายทศ) 2. มาตรการทางภาษีและศุลกากรเหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้างเป็นประเด็นการที่จะต้องมีการกฎหมายในอนาคตถ้าประเทศไทยมีสิ่งก่อสร้างดังกล่าว 3. การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะในกรณีคนชาติของรัฐอื่นเข้ามาทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของหุ้สัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
			สามารถกฎหมายเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในรูปแบบอื่นในการออกใบอนุญาตได้

กลุ่มที่ 10 เรือ

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญา	
		พอ	ไม่พอ
10. เรือ - ประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา 4 ผู้ใดกระทำความผิดในราชอาณาจักรต้องรับโทษตามกฎหมาย การกระทำความผิดในเรือไทยหรืออากาศยานไทย ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด ให้ถือว่ากระทำความผิดในราชอาณาจักร) - พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481	สิ่งที่จะต้องให้ความสนใจ ก็คือ หากเป็นเรือไทยได้แล่นเข้าไปสู่เขตทางทะเลต่างๆ กฎหมายไทยควรที่จะกำกับ คควบคุมเรือที่ชักธงไทยในฐานะที่เป็นคนชาติของรัฐโดยมีสัญชาติเป็นเครื่องเชื่อมโยง 1. ในทะเลอาณาเขต หากเรือไทยใช้สิทธิผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณาเขตของรัฐอื่นเรือไทยก็ต้องเคารพต่อการหลักการของการผ่านโดยสุจริต และจะต้องผ่านช่องทางทะเลและแผนแบ่งเขตจราจรในทะเลอาณาเขต กล่าวโดยสรุปก็คือ เรือไทยจะต้องเคารพกฎหมายภายในของรัฐชายฝั่งขณะที่ใช้สิทธิผ่านโดยสุจริต โดยกฎหมายภายในของรัฐชายฝั่งเช่นว่านี้จะต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของกฎหมายทะเลที่ปรากฏในมาตรา 18,19,20,21,22,23	กฎหมายไทยมีบัญญัติไว้พอทั้งการกระทำความผิดเกี่ยวกับเรือ และการผ่านโดยสุจริต และการช่วยเหลือเพื่อการช่วยเหลือทางมนุษยธรรม	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติการช่วยเหลือภัยทางทะเล พ.ศ. 2550 - พระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534 - พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497 - พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติต่ออากาศยานที่กระทำผิดกฎหมาย พ.ศ. 2519	ในขณะเดียวกัน หากเป็นเรือรบหรือเรืออื่นของรัฐบาลที่มีได้ใช้เพื่อการพาณิชย์ก็สามารถที่จะมีความคุ้มกันได้และควรปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง หากไม่ปฏิบัติตามรัฐชายฝั่งอาจสั่งให้เรือรบออกจากทะเลอาณาเขตโดยทันที 2. ในเขตต่อเนื่อง เรือไทยที่มีใช้เรือรบหรือเรืออื่นของรัฐบาลที่มีได้ใช้เพื่อการพาณิชย์จะต้องแจ้งการพดกกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาล		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
พระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดบางประการต่อการ เดินอากาศ พ.ศ. 2521	3. ในช่องแคบระหว่างประเทศที่ใช้สำหรับการเดินเรือ หากเรือไทยหรืออากาศยานไทยใช้สิทธิทางเดินผ่านช่องแคบ จะต้องใช้สิทธิการเดินผ่านและต้องมีหน้าที่ระหว่างการเดินทางตามข้อ 39, 41, 42 เป็นที่น่าสังเกตว่า สิทธิการเดินผ่านนั้นใช้กับช่องแคบที่ใช้ กับการเดินเรือระหว่างประเทศ ระหว่างส่วนหนึ่งของทะเลหลวง หรือ เขตเศรษฐกิจจำเพาะ กับอีกส่วนหนึ่งของทะเลหลวงหรือเขตเศรษฐกิจ จำเพาะ แต่หากเรือไทย ผ่านช่องแคบที่ใช้สำหรับการเดินเรือระหว่าง ประเทศ ก็ตกอยู่ภายใต้ระบอบการผ่านโดยสุจริตตามกฎหมายภาค 2 ตอนที่ 3 สำหรับรัฐหมู่เกาะ หากเรือไทยผ่านรัฐหมู่เกาะก็ต้องใช้สิทธิ การผ่านโดยสุจริตตามข้อ 52, 53 สิทธิการผ่านช่องทางทะเลหมู่เกาะ		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	4. ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เรือไทยสามารถอุปโภคเสรีภาพในการเดินเรือและการบินผ่าน รวมทั้งการวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเล แต่ถ้าเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต รัฐชายฝั่งอาจมีมาตรการกำหนดมาตรการในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตของตัวเอง ซึ่งรวมถึงเรือและอุปกรณ์การประมงด้วย หากเป็นกรณีนี้ที่รัฐนั้นโดยผ่านทางคนชาติของตนเข้ามาทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งอาจกำหนดขนาด จำนวนเรือประมง เครื่องมือประมงให้รวมทั้งระบุข้อสันเทศที่ต้องการจากเรือประมง รวมทั้งสิทธิการจับและกิจกรรมและรายงานเกี่ยวกับตำแหน่งที่อยู่ของเรือประมง การจัดให้มีผู้สังเกตการณ์หรือผู้รับการฝึกอบรมเรือเช่นว่านั้นโดยรัฐชายฝั่ง และการนำสิ่งที่เรือประมงดังกล่าวจับได้ทั้งหมดหรือบางส่วนขึ้นทำของรัฐบาลฝั่ง รวมทั้งข้อกำหนดสำหรับการฝึกอบรมบุคลากร		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการประมงรวมทั้งการเพิ่มสมรรถภาพของ รัฐชายฝั่งในการวิจัยการประมง เรือไทยหากถูกจับกุมเพราะละเมิดกฎหมาย เกี่ยวกับ ทรัพยากรในเกาะเศรษฐกิจทั้งเรือและลูกเรือที่ถูกจับจะต้องได้รับการ ปลดปล่อยโดยพลันเมื่อมีการวางเงินประกันหรือหลักประกันอื่นใด ที่ สมเหตุสมผล บทลงโทษของรัฐชายฝั่งในเรื่องการละเมิดกฎหมายใน เขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะต้องไม่มีบทลงโทษจำคุก หรือการลงโทษทาง ร่างกายในรูปอื่นใด และถ้าหากเรือไทยถูกจับกุมหรือกักเรือ รัฐชายฝั่ง ที่ดำเนินการจับกุมจะต้องแจ้งผ่านช่องทางที่เหมาะสมให้รัฐเจ้าของธง ทราบโดยพลันเกี่ยวกับมาตรการที่ได้ดำเนินไปและการลงโทษที่ได้ลง ไป 5. ในทะเลหลวง อนุสัญญากฎหมายทะเลได้วางหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงไว้ใน ข้อ 94 และได้กำหนดหน้าที่ที่จะให้ความช่วยเหลือเอาไว้ในข้อ 98		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ข้อ 94 หน้า 1 ของรัฐเจ้าของธง 1. รัฐทุกรัฐจะต้องใช้เขตอำนาจและดำเนินการควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพในเรือของการบริหาร เทคนิค และสังคมเหนือเรือที่ชักธงของตน 2. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐทุกรัฐจะต้อง (เอ) มีทะเบียนเรือซึ่งระบุชื่อและรายละเอียดของเรือที่ชักธงของตน ยกเว้นเรือซึ่งอยู่นอกข้อบังคับระหว่างประเทศที่ยอมรับกันโดยทั่วไปเนื่องจากมีขนาดเล็ก และ (บี) ใช้เขตอำนาจภายใต้กฎหมายภายในบังคับแก่เรือแต่ละลำซึ่งชักธงของตน และนายเรือ เจ้าหน้าที่ และลูกเรือของเรือนั้น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร เทคนิคและสังคมเกี่ยวกับเรือนั้น		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	3. รัฐทุกรัฐจะใช้มาตรการสำหรับเรือซึ่งชักธงของตนเช่นที่จำเป็นเพื่อประกันความปลอดภัยในทะเลในด้านต่างๆ อาทิเช่น (เอ) การต่อเรือ อุปกรณ์ และสภาพพร้อมออกทะเลของเรือ (บี) การจัดบุคลากรประจำเรือ สภาพแรงงาน และการฝึกอบรมลูกเรือ โดยคำนึงถึงตราสารระหว่างประเทศที่ใช้บังคับอยู่ (ซี) การใช้สัญญาณ การบำรุงรักษาเครื่องมือสื่อสาร และการป้องกันการโดนกัน 4. มาตรการดังกล่าวให้รวมถึงสิ่งที่จำเป็นเพื่อประกันว่า (เอ) ก่อนการจอดทะเบียนและหลังจากนั้นในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสม เรือแต่ละลำจะต้องได้รับการตรวจโดยผู้ตรวจที่มีคุณสมบัติและบนเรือให้มีแผนที่ สิ่งพิมพ์เกี่ยวกับทะเล และอุปกรณ์และเครื่องมือในการเดินเรือเท่าที่เหมาะสมเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือของเรือ		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	(บี) เรือแต่ละลำอยู่ในความรับผิดชอบของนายเรือและเจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการเดินเรือทะเล การเดินเรือ การสื่อสารและวิศวกรรมนาวิ และลูกเรือ มีคุณสมบัติและจำนวนที่เหมาะสมสำหรับประเภท ขนาด เครื่องจักรกล และอุปกรณ์ของเรือนั้น (ซี) นายเรือ เจ้าหน้าที่ และในขอบเขตที่เหมาะสม ลูกเรือ มีความรอบรู้และต้องปฏิบัติตามข้อบังคับระหว่างประเทศที่ใช้บังคับอยู่เกี่ยวกับความปลอดภัยแห่งชีวิตในทะเล การป้องกันการโศกนาฏกรรม การป้องกัน การลด และการควบคุมภาวะมลพิษทางทะเล และการบำรุงรักษาเครื่องมือสื่อสารทางวิทยุ 5. ในการใช้มาตรการตามวรรค 3 และ 4 รัฐแต่ละรัฐจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับข้อบังคับ วิธีดำเนินการและวิธีปฏิบัติระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และจะต้องดำเนินการขั้นตอนใดๆ ที่จำเป็นเพื่อให้มีการปฏิบัติตาม		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	6. รัฐซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าไม่ได้มีการใช้เขตอำนาจและดำเนินการควบคุมอันสมควรในส่วนที่เกี่ยวกับเรือลำใดอาจรายงานข้อเท็จจริงให้แก่รัฐเจ้าของธง เมื่อได้รับรายงานเช่นนั้นว่า รัฐเจ้าของธงจะต้องทำการสืบสวนเรื่องราวและหากเป็นกรณีสมควร จะต้องดำเนินการที่จำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์ 7. รัฐแต่ละรัฐจะจัดให้มีการได้สวนโดยหรือต่อหน้าบุคคล หรือคณะบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับปฏิบัติทางทะเลหรือปฏิบัติการของการเดินเรือในทะเลหลวงทุกรายที่เกี่ยวข้องซึ่งชักธงของตนและก่อให้เกิดการสูญเสียชีวิตหรือการบาดเจ็บสาหัสแก่คนชาติของรัฐอื่น หรือเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่เรือหรือสิ่งติดตั้งต่าง ๆ ของรัฐอื่น หรือต่อสิ่งแวดล้อมทางทะเล รัฐเจ้าของธงและรัฐอื่นนั้น จะต้องร่วมมือกันในการดำเนินการได้สวนใดๆ ที่กระทำโดยรัฐอื่นนั้นเกี่ยวกับภัยพิบัติทางทะเลหรืออุบัติเหตุของการเดินเรือใดๆ เช่นว่า		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ข้อ 98 หน้าที่ที่จะให้ความช่วยเหลือ 1. ให้รัฐทุกรัฐกำหนดให้นายเรือของเรือซึ่งชักธงของตน เท่าที่นายเรือสามารถกระทำได้โดยไม่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อเรือ ลูกเรือ หรือผู้โดยสาร (เอ) ให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลใดซึ่งพบในทะเลขณะตกอยู่ในอันตรายต่อชีวิต (บี) รับเดินทางไปโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ เพื่อช่วยชีวิตบุคคลที่ตกอยู่ในทุกข์ภัย ถ้าได้รับแจ้งถึงความต้องการความช่วยเหลือของบุคคลเหล่านั้น เท่าที่การกระทำเช่นนั้นจะพึงคาดหวังจากนายเรือได้อย่างสมเหตุผล (ซี) ให้ความช่วยเหลือภายหลังการโศกนาฏกรรมแก่เรืออีกลำหนึ่งแก่ลูกเรือและผู้โดยสารของเรือนั้น และหากทำได้ ให้แจ้งให้เรือลำนั้น		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ทราบชื่อเรือ เมืองทำที่จดทะเบียนเรือของตน และเมืองทำที่ใกล้ที่สุดซึ่งเรือของตนจะแวะ 1. รัฐชายฝั่งทุกรัฐจะส่งเสริมการจัดตั้ง การดำเนินการ และการสร้างไว้ซึ่งบริการการค้นหาและช่วยชีวิตที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในและเหนือทะเล และเมื่อมีสถานการณ์จำเป็นจะร่วมมือกับรัฐเพื่อนบ้านโดยการทำข้อตกลงระดับภูมิภาคร่วมกันเพื่อความมุ่งประสงค์นี้		

กลุ่มที่ 11 สิ่งแวดล้อมทางทะเล

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
11.สิ่งแวดล้อมทางทะเล - พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 - พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระราชบัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2534 - พระราชบัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2535	อนุสัญญากฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดเรื่องการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลเอาไว้ในภาค 12 โดยหลักทั่วไปแล้วรัฐคู่ภาคีจะต้องดำเนินการเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล และรัฐสมาชิกจะต้องร่วมมือซึ่งกันและกันไม่ว่าในระดับโลกหรือภูมิภาค รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินทางสิ่งแวดล้อม อนุสัญญากฎหมายทะเล ได้กำหนดกรอบกว้างๆ เกี่ยวกับแหล่งที่ก่อให้เกิดภาวะมลพิษและการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อควบคุมป้องกัน และลดภาวะมลพิษจากแหล่งต่างๆ	1. ในทะเลอาณาเขต หรือภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาบนบก หรือภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ กฎหมายที่จะ นำมาบังคับใช้คือพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของกฎหมายสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
- พระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภัยอันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547 - พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507 - ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันและขจัดมลพิษทางน้ำเนืองจากน้ำมัน พ.ศ. 2547	ภาวะมลพิษมีแหล่งที่มา 6 แหล่งด้วยกัน คือ 1. ภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาทางบก 2. ภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ 3. ภาวะมลพิษจากกิจกรรมในบริเวณพื้นที่ 4. ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท 5. ภาวะมลพิษจากเรือ 6. ภาวะมลพิษจากหรือผ่านบรรยากาศ	2. พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทยฯ ขยายขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายลงไปในน่านน้ำที่เป็น <u>เขตต่อเนื่อง</u> ด้วย ได้แก่ การเท ทั้ง หรือทำ ด้วยประการใด ๆ ให้ หิน กรวด หวาย ดิน โคลน อับเฉา สิ่งของ หรือสิ่งปฏิภูมใด ๆ ในทางสัญจรอันจะเป็นเหตุให้เกิดการ	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	จากการพิจารณาแหล่งมลพิษดังกล่าวจะเห็นว่า ภาวะมลพิษที่เกิดขึ้นจากแหล่งที่มาบนบกจะต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งอย่างแน่นอน ภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติจะต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจภายในของรัฐซึ่งกิจกรรมในส่วนนี้จะเกิดขึ้นในไหล่ทวีป และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ภาวะมลพิษจากกิจกรรมบริเวณพื้นที่ย่อมอยู่นอกเขตอำนาจรัฐ ส่วนภาวะมลพิษจากการทิ้งเท และภาวะมลพิษจากเรือจะเกิดขึ้นได้ในทุกเขตทางทะเลเช่นเดียวกันการมลพิษจากหรือผ่านบรรยากาศ เพื่อป้องกัน ลด หรือขจัดภาวะมลพิษในแหล่งที่มาจาก รัฐสามารถที่จะใช้อำนาจของรัฐในทะเลอาณาเขต ไหล่ทวีป และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และแม้แต่ในทะเลหลวงรัฐก็สามารถใช้อำนาจผ่านทางเรือที่ชักธงของตน ดังนั้นนักวิจัยจะศึกษาเฉพาะภาวะมลพิษที่อยู่ในภายใต้เขตอำนาจของตนเท่านั้น	ดินเขิน และน้ำมัน และเคมีภัณฑ์หรือปล่อยให้น้ำมัน ปิโตรเลียมหรือ น้ำมันที่ปนกับน้ำรั่วไหลอันอาจจะเป็นเหตุให้เกิดเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิตหรือต่อสิ่งแวดล้อมหรือเป็นอันตรายต่อการเดินเรือ หรือด้วยประการใด (นิยาม “น้ำมันไทย”)	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ภาคที่ 12 ตอนที่ 6 กล่าวถึงการบังคับใช้กฎหมาย ถ้าเป็นการบังคับใช้กฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาบนบก รัฐก็สามารถที่จะออกกฎหมายและข้อบังคับ และดำเนินการอื่นๆ ภายในดินแดนของตนได้อยู่แล้ว เมื่อเรือที่กระทำความผิดอยู่ภายในท่าเรือ หรือ ณ ท่าจอดเรือ นอกฝั่งของรัฐโดยสมัครใจ รัฐอาจทำการสืบสวนและเมื่อมีหลักฐานยืนยันอาจดำเนินคดีได้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการปล่อยทิ้งของเรือนอกน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต หรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ แต่จะไปดำเนินคดีในส่วนที่เกี่ยวกับการละเมิดปล่อยทิ้งภายในน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต หรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับการร้องขอจากรัฐนั้น รัฐเจ้าของธงหรือรัฐซึ่งได้รับความเสียหายในฐานะที่ตนเป็นรัฐเจ้าของท่า เมื่อได้ทำการสืบสวนจะส่งบันทึกการสืบสวนไปยังรัฐเจ้าของธงหรือรัฐชายฝั่ง	3. ส่วนการเรียก ความเสียหายที่เกิดจากเรือนี้ก็มีพระราชา บัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2534 และพระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภัยอันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547 มาใช้ได้ด้วย	

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ในส่วนที่เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายโดยรัฐชายฝั่ง เมื่อเรือซึ่งทำการละเมิดเกิดขึ้นภายในทะเลอาณาเขต และเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน และเรื่อนั้นมาอยู่ภายในท่าเรือ หรือ ณ ท่าจอดเรือนอกฝั่งของรัฐโดยสมัครใจ รัฐชายฝั่งอาจดำเนินคดีได้ และหากมีหลักฐานแน่ชัดและเชื่อว่าเรือที่เดินทางอยู่ในทะเลอาณาเขตเป็นเรือที่ละเมิดกฎหมาย รัฐชายฝั่งอาจดำเนินการตรวจสอบหรือเกี่ยวกับการละเมิดนั้น โดยไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อการการใช้สิทธิผ่านโดยสุจริตและเมื่อมีหลักฐานเพียงพอก็อาจดำเนินคดีได้ ถ้ามีเหตุแจ้งชัดทำให้เชื่อว่าเรือที่เดินทางอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือทะเลอาณาเขตของรัฐหนึ่งได้ทำการละเมิดในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐอาจกำหนดให้เรื่อนั้น ให้ข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปพรรณของเรือและท่าเรือที่จอดทะเบียน ท่าเรือที่ได้แวะครั้งสุดท้ายและที่จะแวะต่อไป และข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ต้องการเพื่อชี้ว่าได้มีการละเมิดเกิดขึ้นหรือไม่ให้รัฐออกกฎหมายและข้อบังคับและดำเนินการอื่น		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	เพื่อให้เรือที่ชักธงของตนปฏิบัติตามคำร้องขอของสหประชาชาติได้กล่าวมาข้างต้น ในกรณีที่มีเหตุอันแจ้งชัดทำให้เชื่อได้ว่าเรือที่เดินทางอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือทะเลอาณาเขตของรัฐหนึ่ง ๆ ได้ทำการละเมิดตามที่กล่าวถึง ซึ่งเป็นผลให้มีการปล่อยทิ้งอย่างมากมายก่อให้เกิดหรือเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดภาวะมลพิษร้ายแรงต่อสิ่งแวดล้อมทางทะเล รัฐนั้นอาจดำเนินการตรวจสอบเรือเกี่ยวกับการละเมิดนั้น หากเรือได้ปฏิเสธที่จะให้ข้อสนเทศหรือหากข้อสนเทศที่เรือนั้นให้มาไม่ตรงอย่างที่ปรากฏตามสถานการณ์ที่เป็นจริงอย่างชัดเจน และหากพบการกระทำที่ผิดกฎหมายนี้ การตรวจตราเช่นนี้มีความชอบธรรม		

กลุ่มกฎหมาย	สาระของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982	การประเมินความพอเพียงของกฎหมายในกับอนุสัญญาฯ	
		พอ	ไม่พอ
	ในกรณีที่มีหลักฐานที่เป็นจริงแจ้งชัดว่าเรือที่เดินทางอยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือทะเลอาณาเขตของรัฐหนึ่ง ได้ทำการละเมิดในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งเป็นผลให้มีการปล่อยทิ้งอันก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงหรือเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่แนวชายฝั่ง หรือผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องของรัฐชายฝั่ง หรือแก่ทรัพยากรของทะเลอาณาเขตหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐนั้นอาจดำเนินคดีรวมถึงการกักเรือ ตามกฎหมายของตน ถ้ามีหลักฐานเพียงพอ เมื่อได้มีข้อกำหนดวิธีดำเนินการที่เหมาะสม ไม่ว่าจะผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ หรือตามที่ได้ตกลงกันโดยวิธีอื่นซึ่งโดยวิธีการนั้นได้มีการประกันว่าจะมีการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับการทำสัญญาประกัน หรือหลักทรัพย์ทางการเงินที่เหมาะสมอื่นๆ รัฐชายฝั่งหากถูกผูกพันโดยวิธีดำเนินการเช่นนั้น จะต้องอนุญาตให้เรือนั้นเดินทางต่อไปได้		

ผลสรุปการวิเคราะห์กฎหมายตาม 3.3

การประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายใน สรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการเดินเรือ

ในทะเลอาณาเขต กฎหมายภายในใช้ได้เพียงพอ หรือหากจะต้องบัญญัติขึ้นเพิ่มเติมเนื่องจากมีพันธะความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ อีก หรือเพื่อป้องกันความปลอดภัยอื่นใดตามนโยบายของรัฐบาลก็ตาม รัฐบาลก็สามารถตรากฎหมายได้โดยผ่านกระบวนการนิติบัญญัติภายใน ส่วนการดำเนินคดีกับเรือของรัฐอื่นในทะเลอาณาเขตซึ่งอนุสัญญาให้อำนาจไว้บางประการนั้น ข้อ 27 ของอนุสัญญา กำหนดให้รัฐชายฝั่งกระทำได้อีกเมื่อต้องแจ้งต่อตัวแทนทางการทูตก่อนดำเนินการ หรือการจับกุมต้องกระทำโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของการเดินเรือ ขณะนี้เงื่อนไขดังกล่าวยังไม่ปรากฏในกฎหมายหรือข้อบังคับใดๆ ผู้วิจัยเห็นว่าไม่จำเป็นต้องกำหนดเป็นกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเสมอไป เพราะเป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ จึงอาจกระทำเป็นการสั่งการหรือวางแนวทางปฏิบัติของกรมเจ้าท่าหรือทหารเรือหรือกระทรวงการต่างประเทศก็ได้

สำหรับการเดินเรือในเขตต่อเนื่อง เนื่องจากข้อ 33 ของอนุสัญญา ให้รัฐชายฝั่งดำเนินการควบคุมเรือเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาล จึงสมควรทบทวนกฎหมายกลุ่มดังกล่าวนี้ว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาล จะขยายใช้บังคับในเขตต่อเนื่องในเรื่องใดบ้างหรือไม่ (ซึ่งกฎหมายศุลกากรได้ขยายความหมายของ “ทางศุลกากร” ออกไปถึงเขตต่อเนื่องด้วยแล้ว)

ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญา กล่าวถึงมาตรการในการขึ้นเรือ การตรวจจับกุม การปล่อย การวางหลักประกัน การดำเนินคดี และการกักเรือ กฎหมายไทยยังไม่มีมาตรการจนถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในส่วนเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ และเนื่องจากเป็นการล่วงเข้าไปกระทบสิทธิในการเดินเรือ จึงสมควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือในการให้อำนาจเจ้าหน้าที่จับกุมและดำเนินคดีว่าในการกระทำความผิดอย่างใดสมควรให้อำนาจดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่

2. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางทะเล

รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะวางกฎเกณฑ์ อนุญาตและทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล ในทะเลอาณาเขต และสำหรับในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ให้รัฐอื่นหรือ องค์การระหว่างประเทศอาจขอทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลก็ได้ เมื่อได้รับความยินยอมจากรัฐชายฝั่ง สำหรับการอนุญาตดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องมีกฎหมายภายในมารองรับหรือไม่ เห็นว่า ไม่จำเป็น เพราะรัฐบาลอาจใช้กลไกสั่งการในทางบริหารที่จะให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งหรือ หลายหน่วยงานรับผิดชอบดูแลควบคุมการศึกษาค้นคว้าในแต่ละด้านได้ เว้นแต่ว่ารัฐบาลเห็นสมควร ที่จะให้มีหน่วยงานใหม่ขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะในเรื่องนี้ก็ตรากฎหมายจัดตั้งองค์กรนั้นขึ้นมา

3. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

กรณีกิจการปิโตรเลียมได้มีพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 นิยาม “ราชอาณาจักร” ให้หมายความรวมถึงเขตไหล่ทวีปแล้ว ส่วนการสำรวจแร่และทำเหมือง และการ คัดกรองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายอัน ได้แก่ พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ยังไม่มีความชัดเจนที่จะขยายเข้าไปบังคับใช้ในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือไม่เพียงใด ส่วนการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางด้านการผลิตพลังงานจากน้ำและลม ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมาย เพราะส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ที่จะกระทำได้อยู่แล้ว และสำหรับการสร้างเกาะเทียม และสิ่งปลูกสร้างอื่นทางเศรษฐกิจ ยังไม่ต้อง มีกฎหมายเช่นกัน เพราะยังไม่มีกรณีดังกล่าวนี้เกิดขึ้น

4. การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ต้องพิจารณากลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการคลัง ศุลกากร การเข้าเมือง การ สาธารณสุข ว่าจะมีฐานความผิดใดที่จะขยายไปในเขตต่อเนื่องหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาหลักการ บังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกัน

5. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต

ในทะเลอาณาเขตของรัฐมีอำนาจออกกฎหมายมาบังคับใช้เกี่ยวกับการใช้และการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต ส่วนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ยอมรับสิทธิของรัฐชายฝั่งในการสำรวจ การแสวงหาประโยชน์ และการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และที่จะปรับปรุงขึ้นใหม่ จะเพียงพอต่อการใช้สิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่รัฐชายฝั่งอนุญาตให้คนของชาติอื่นเข้าทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ คนชาติอื่นจะต้องปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐชายฝั่ง คณะผู้วิจัยเสนอว่าจะต้องมีการทบทวนกฎหมายในส่วนนี้ด้วยเพื่อให้แน่ชัดว่ามีมาตรการดังกล่าวนี้ รวมทั้งทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุม และการดำเนินคดีซึ่งอนุสัญญาฯ กำหนดว่าต้องกระทำเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการปฏิบัติตามกฎหมายทะเลและกฎหมายของรัฐชายฝั่ง อีกทั้งต้องไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการจำคุกหรือการลงโทษต่อร่างกาย รวมทั้งเรือที่ถูกจับและลูกเรือจะได้รับการปล่อยโดยพลันเมื่อมีการวางเงินประกันและหลักประกัน

6. กลุ่มกฎหมายการสาธารณสุข

ในทะเลอาณาเขตของรัฐมีอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มที่ที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับสาธารณสุข ส่วนในเขตต่อเนื่องรัฐมีอำนาจอธิปไตยที่จะดำเนินการควบคุมเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับสาธารณสุข ในการแก้ไขกฎหมายในกลุ่มนี้ ไม่ใช่จะต้องแก้ไขกฎหมายทุกฉบับ แต่จะต้องพิจารณาว่ากฎหมายสาธารณสุขในเรื่องใดที่รัฐประสงค์จะควบคุม เช่น การควบคุมโรคระบาด ยาเสพติดให้โทษ หรือสุxonามัย ส่วนการบังคับใช้กฎหมายนั้น อาจให้อำนาจทหารเรือเป็นเจ้าหน้าที่บังคับการตามกฎหมายนั้นๆ ก็ได้

7. กฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุที่จมอยู่ใต้ทะเล

พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้ขยายความคุ้มครองลงไปในพื้นที่เศรษฐกิจจำเพาะแล้ว

8. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางทะเล

ในทะเลอาณาเขต เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป และทะเลหลวง ต้องมีกฎหมายที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจจับกุมและสอบสวน และอำนาจศาล ในกรณีมีการกระทำความผิดกฎหมายเกิดขึ้น เช่น การห้ามการขนส่งทางทะเล การลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท การออกอากาศจากทะเลหลวงโดยไม่ได้รับอนุญาต การทำให้เกิดการแตกหักของสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล การฝ่าฝืนการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง เป็นต้น

9. กลุ่มกฎหมายมาตรการทางภาษีและศุลกากร

ในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายพอและใช้ได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนในเขตต่อเนื่อง อนุสัญญา ให้รัฐชายฝั่งสามารถขยายเขตอำนาจอธิปไตยในเรื่องภาษีและศุลกากรออกไปได้ ซึ่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2540 ได้กำหนดอำนาจศุลกากรในเขตต่อเนื่อง (มาตรา 37 ทวิ ถึงมาตรา 37 เบญจ) ไว้แล้ว ส่วนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญา ไม่ได้บัญญัติมาตรการทางภาษีและศุลกากรไว้ แต่ถ้าคนชาติของรัฐอื่นเข้ามาทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในการออกใบอนุญาตแก่ชาวประมงและอุปกรณ์ได้ ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายในส่วนนี้

10. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับเรือ

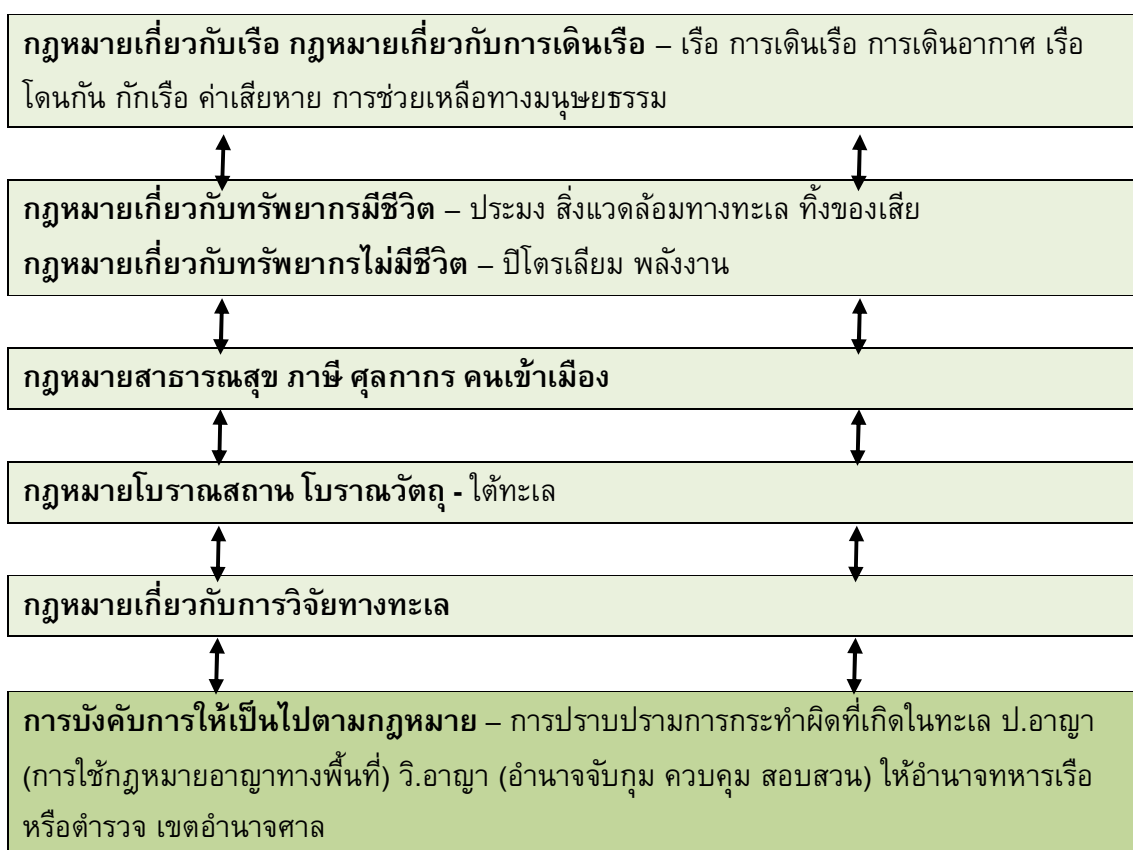
กฎหมายไทยมีบัญญัติไว้พอทั้งการกระทำความผิดเกี่ยวกับเรือ การผ่านโดยสุจริต และการช่วยเหลือเพื่อประโยชน์ทางมนุษยธรรม

11. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางทะเล

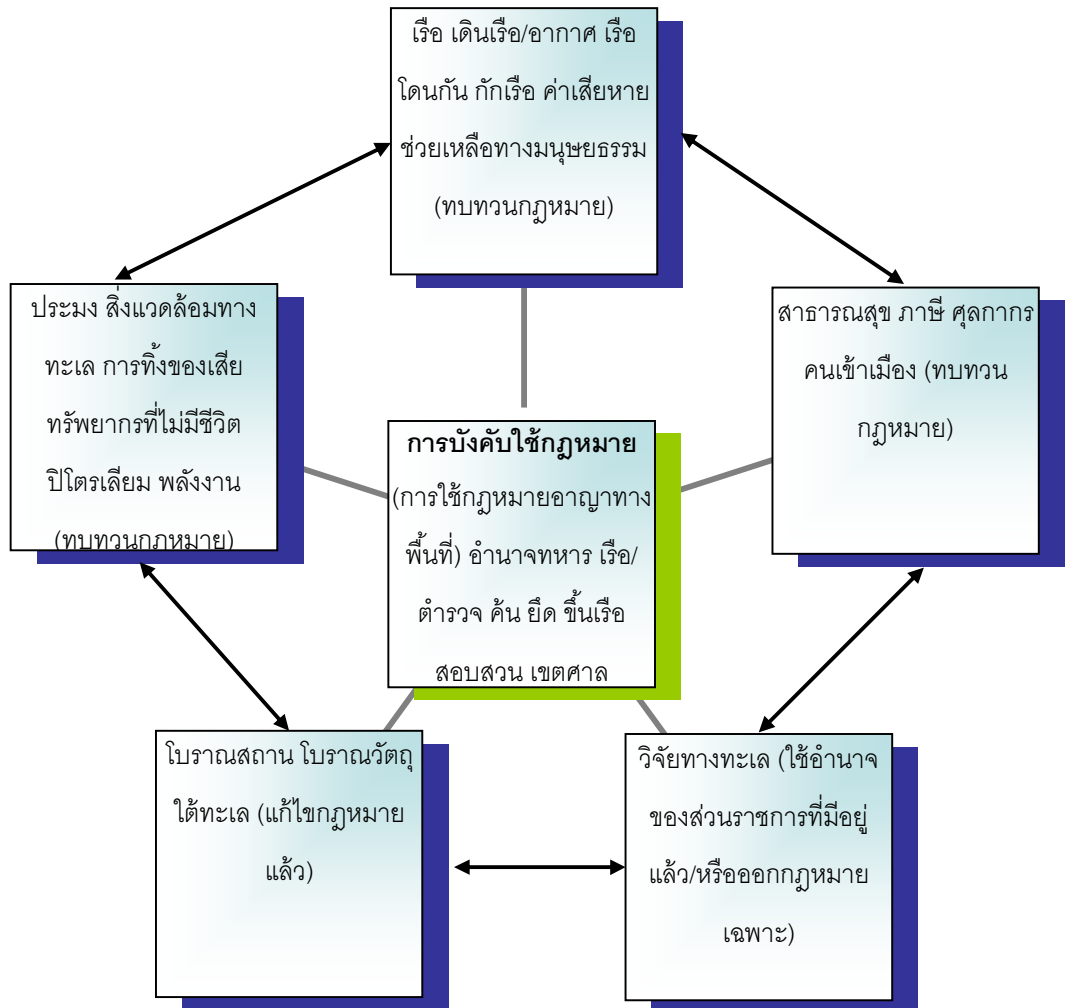
ภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาบนบกและภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ที่อาจจะต้องทบทวนหรือปรับปรุงให้มีความชัดเจน รวมทั้งทบทวนพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช 2456 และพระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534 ในเรื่องเกี่ยวกับการทิ้งของและการเรียกร้องค่าเสียหายจากการทำให้เกิดภาวะมลพิษทางทะเล

สรุปกฎหมายเกี่ยวกับการรองรับสิทธิหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ

แผนภูมินี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มกฎหมาย แต่เนื่องจากกฎหมายบางกลุ่มมีความใกล้เคียงกันและพิจารณารวมกันได้ ดังนั้นจากการวิเคราะห์กลุ่มกฎหมายจำนวน 11 กลุ่ม ผู้วิจัยได้รวมกันเหลือเพียง 6 กลุ่ม (หรือกล่อง - Box) โดยเริ่มจากกฎหมายเกี่ยวกับเรือและการเดินเรือ ฯลฯ และด้านล่างสุด เป็นกลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับ “การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย” ซึ่งถือว่าเป็น “ฐาน” ของกลุ่มกฎหมายด้านบนทั้งหมด โดยแม้ว่าจะแก้ไขกลุ่มกฎหมายข้างบนแล้วก็ตาม แต่กลุ่มที่เป็นฐานที่จะต้องพิจารณาแก้ไขไปพร้อมกัน ก็คือ การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ความสัมพันธ์ของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

กลุ่มกฎหมาย	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
กฎหมายเกี่ยวกับเรือ การเดินเรือ การเดินอากาศ	กระทรวงคมนาคม/กระทรวงการต่างประเทศ
กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรมีชีวิต	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม/ กระทรวงการต่างประเทศ
กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรไม่มีชีวิต	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงพลังงาน/กระทรวงการต่างประเทศ
กฎหมายสาธารณสุข ภาษี ศุลกากร คนเข้าเมือง	กระทรวงสาธารณสุข/กระทรวงการคลัง/ กระทรวงมหาดไทย/สำนักงานตำรวจแห่งชาติ/ กระทรวงการต่างประเทศ
กฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ - ใต้ทะเล	กระทรวงวัฒนธรรม (กรมศิลปากร) /กระทรวงการต่างประเทศ
กฎหมายเกี่ยวกับการวิจัยทางทะเล	ฯลฯ
การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย	ศาล/อัยการ/ตำรวจ/ทหารเรือ/กระทรวงยุติธรรม/กระทรวงการต่างประเทศ

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. อนุสัญญาฯ 1982 เป็นอนุสัญญาซึ่งพยายามเอาประเด็นทุกเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายทะเลมารวมไว้ในเอกสารฉบับเดียวซึ่งจะมีทั้งประเด็นเก่าและประเด็นใหม่ ประเด็นเก่าหมายความว่าประเด็นกฎหมายทะเลที่ได้มีมาก่อนอนุสัญญา 1982 เช่น ประเด็นที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากรุงเจนีวา 1958 ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 4 ฉบับ ส่วนประเด็นใหม่หมายความว่าประเด็นที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยในกฎหมายทะเล เช่น ประเด็นเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือเป็นประเด็นที่มีมาก่อนแล้วแต่ได้นำมาจัดหมวดหมู่ให้เป็นระเบียบเสียใหม่ เช่น ประเด็นเรื่องคุ้มครองและรักษาสัตว์แวดล้อมทางทะเล ดังนั้น ถ้าเป็นประเด็นใหม่ อนุสัญญาฯ 1982 จะกำหนดกรอบกว้างๆ เอาไว้ส่วนรายละเอียดอาจจะมีข้อตกลงต่างๆ ซึ่งปรากฏอยู่ก่อน อนุสัญญาฯ 1982 เพื่อเป็นการขยายหลักการและแนวปฏิบัติ กล่าวคือ ทำให้กรอบทางกฎหมายกว้างๆ ตามอนุสัญญาฯ 1982 ได้มีเนื้อหารายละเอียดที่สามารถที่จะปฏิบัติได้นั่นเอง
2. จากการศึกษพบว่า การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าวด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 มีประโยชน์ต่อประเทศไทยหรือมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย อันที่จริงการที่กล่าวว่าเป็นข้อเสียอาจไม่ถูกต้องเสียทีเดียวเพราะโดยสภาพแล้วไม่ใช่ข้อเสียหากแต่เป็นภาระของภาคีที่จะต้องรับผิดชอบมากกว่าและเมื่อคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เข้าเป็นภาคี อีกทั้งเมื่อไทยได้ร่วมลงนามในอนุสัญญาฯ ตั้งแต่ต้นก็ย่อมประจักษ์ชัดแล้วว่ารัฐบาลในอดีตในช่วงปี ค.ศ. 1982 เรื่อยมาได้เล็งเห็นประโยชน์กับความจำเป็นของไทยที่จะต้องเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ดังนั้น จึงควรสรุปได้ในขั้นนี้ว่า การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าวด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 มีผลดีมากกว่าผลเสีย

สำหรับวิธีการเข้าเป็นภาคีนั้นคงต้องมีการออกกฎหมายรองรับแต่การดำเนินการนั้นอาจจะเป็นในรูปของการออกกฎหมายใหม่หรือแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่ก็ได้ อย่างไรก็ตาม โดยที่การดำเนินการดังกล่าวย่อมต้องอาศัยเวลานานมากและแม้กระทรวงใดจะยกร่างกฎหมายใหม่แล้วเสร็จหรือแก้ไขกฎหมายที่จำเป็นแล้ว แต่หากกระทรวงอื่นที่เกี่ยวข้องยังมีได้ดำเนินการในส่วนของตน การออกกฎหมายรองรับย่อมถือว่ายังไม่แล้วเสร็จ ด้วยเหตุนี้จึงควรพิจารณาใช้ข้อ 310 ของอนุสัญญาฯ ที่เปิดช่องให้ประเทศใดที่ยังไม่สามารถออกกฎหมายรองรับได้ สามารถที่จะทำคำแถลงยอมรับพันธกรณีทั้งปวงในอนุสัญญาฯ แต่ขอแจ้งให้ภาคีอื่นทราบว่า จะดำเนินการออกกฎหมายรองรับต่อไปซึ่งหากเป็นเช่นนั้น

ไทยย่อมสามารถจัดทำสัตยาบันสารเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ ได้ทันที ในขณะที่คณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทยได้มีมติเห็นชอบกับแนวทางนี้ให้อ้างข้อบทดังกล่าว

อันที่จริงจะทำความเข้าใจให้ตรงกันด้วยว่าในระหว่างการดำเนินการเข้าเป็นภาคีนี้ ส่วนราชการต่าง ๆ สามารถพิจารณาออกกฎหมายหรือแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เพื่อให้สอดคล้องกับข้อบทของอนุสัญญา ฯ ได้ทันที เนื่องจากการทำเช่นนี้ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนากฎหมาย ซึ่งก็มีการดำเนินการเช่นว่าอยู่เนือง ๆ อาทิ การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายแรงงานของไทยทั้ง ๆ ที่ไทยมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศหลายฉบับที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นเลย สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะการพัฒนากฎหมายภายในนั้นสามารถพิจารณาได้จากพัฒนาการของกฎหมายระหว่างประเทศหรือกฎหมายต่างประเทศของประเทศอื่นเพื่อนำมาเป็นแบบอย่างหรือแนวทางในการยกร่างกฎหมายของไทย

อย่างไรก็ดี เป็นที่ชัดเจนว่าการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ฯ จะต้องออกหรือแก้ไขกฎหมาย การให้สัตยาบันจึงเป็นการให้ความยินยอมที่จะผูกพันตามสนธิสัญญาอันเข้าข่ายมาตรา 190 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจึงต้องดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดโดยเคร่งครัด

3. เนื่องจากอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 เป็นโจทย์การวิจัยเรื่องผลดี ผลเสียของการเข้าร่วมในอนุสัญญาฉบับนี้ตลอดจนวิธีการที่จะภาคยานุวัติ การให้สัตยาบัน จำเป็นต้องมีการเตรียมการออกกฎหมายรองรับซึ่งมีแนวทางในการออกกฎหมายอนุวัติการว่าจะแก้ไขกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้อง ข้องแต่ละฉบับ นักวิจัยพบว่า การแก้ไขกฎหมายภายในแต่ละฉบับสามารถแก้ไขในบางประเด็นได้อยู่แล้ว ประเด็นที่ควรทำการแก้ไขคือ การขยายเขตอำนาจรัฐออกไปในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญซึ่งไม่ปรากฏในกฎหมายไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันก็จะทำให้เกิดการแก้ไขที่และสะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งเป็นประเด็นนี้นักวิจัยเห็นว่าเป็นประเด็นที่จะต้องทำในเบื้องต้นเพื่อรองรับอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982
4. แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า การดำเนินการแก้ไขกฎหมายภายในเพื่อรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาจะหยุดอยู่เพียงเท่านั้น หลังจากที่ได้มีการออกกฎหมายอนุวัติการเฉพาะเรื่องที่สำคัญที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 จะต้องมีการจัดกลุ่มกฎหมายที่

เกี่ยวข้องกับกฎหมายทะเล และจัดกลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายทะเลเพื่อศึกษาถึงสิทธิหน้าที่กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติการต่างๆ ที่เป็นการเติมเต็มอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 ซึ่งถือเป็น Framework Agreement เท่านั้น

4.กลุ่มของกฎหมายไทยได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากฎหมายทะเลอยู่บ้างแล้วจึงง่ายต่อการที่จะทราบว่าข้อความในอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 วรรคใด ตอนใด ควรจะอยู่ในกฎหมายภายในเรื่องอะไร

ข้อสรุปและข้อเสนอแนะของกฎหมายภายในที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมหรือทบทวนอย่างไร นั้น ผู้วิจัยเสนอดังนี้

1. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการเดินเรือ

ทบทวนกฎหมายดังต่อไปนี้

การเดินเรือ

- พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธ ศักราช 2456
- พระราชบัญญัติป้องกันเรือโดนกัน พ.ศ. 2522
- พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481
- พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์นาวี พ.ศ. 2521
- พระราชบัญญัติการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ พ.ศ. 2548
- พระราชบัญญัติสภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2537
- พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2494
- พระราชบัญญัติกำหนดเขตจังหวัดในอ่าวไทยตอนใน พ.ศ. 2502

การช่วยเหลือกุภัยและการเรียกค่าเสียหาย

- พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางแพ่งและค่าเสียหายจากเรือโดนกัน พ.ศ. 2548

- พระราชบัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2534
- พระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภัยอันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547
- พระราชบัญญัติการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล พ.ศ. 2550

การบังคับการตามกฎหมาย

- พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำบางอย่างในการขนส่งสินค้าขาออกทางเรือ พ.ศ. 2511
- พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490
- พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พุทธศักราช 2496
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534
- ประมวลกฎหมายอาญา (การใช้กฎหมายอาญาทางพื้นที่)
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติต่ออากาศยานที่กระทำผิดกฎหมาย พ.ศ. 2519
- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศพ.ศ. 2521

2. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางทะเล

ผู้วิจัย เห็นว่า ไม่จำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย เพราะรัฐบาลอาจใช้กลไกสั่งการในทางบริหารที่จะให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งหรือหลายหน่วยงานรับผิดชอบดูแลควบคุม

การศึกษาวิจัยในแต่ละด้านได้ ดำเนินการได้ เว้นแต่ว่ารัฐบาลเห็นสมควรที่จะให้มีหน่วยงานใหม่ ขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะในเรื่องนี้ ก็ตรากฎหมายจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรนั้นขึ้นมา

3. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

ทบทวนกฎหมายดังต่อไปนี้

- พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535
- พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2540
- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

หมายเหตุ : กรณีกิจการปิโตรเลียมได้มีพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 นิยาม “ราชอาณาจักร” ให้หมายความรวมถึงเขตไหล่ทวีปแล้ว ส่วนการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางด้านการผลิตพลังงานจากน้ำและลมไม่จำเป็นต้องมีกฎหมาย เพราะส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะกระทำได้อยู่แล้ว และสำหรับการสร้างเกาะเทียม และสิ่งปลูกสร้างอื่นทางเศรษฐกิจ ยังไม่ต้องมีกฎหมายเช่นกัน เพราะยังไม่มีกรณีดังกล่าวนี้เกิดขึ้น

4. การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ทบทวนกฎหมายดังต่อไปนี้

- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
- พระธรรมนูญศาลยุติธรรม ฯ
- กฎหมายจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาของศาล
- พระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พุทธศักราช 2498

5. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต

- พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490
- พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พุทธศักราช 2482
- พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490

หมายเหตุ : ในกรณีที่รัฐชายฝั่งอนุญาตให้คนของชาติอื่นเข้าทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ คนชาติอื่นจะต้องปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐชายฝั่ง คณะผู้วิจัยเสนอว่าจะต้องมีการทบทวนกฎหมายในส่วนนี้ด้วยเพื่อให้แน่ชัดว่ามีมาตรการดังกล่าวนี้ และทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุม การดำเนินคดี การลงโทษการปล่อยลูกเรือ และการวางเงินประกันและหลักประกัน

6. กลุ่มกฎหมายการสาธารณสุข

กฎหมายในกลุ่มนี้ ไม่ใช่จะต้องแก้ไขกฎหมายทุกฉบับ แต่จะต้องพิจารณาก่อนว่ากฎหมายสาธารณสุขในเรื่องใดที่รัฐประสงค์จะขยายการควบคุมในเขตพื้นที่ทางทะเล เช่น การควบคุมโรคระบาด ยาเสพติดให้โทษ หรือสุขนามัย ส่วนการบังคับใช้กฎหมายนั้น อาจเพิ่มอำนาจให้อำนาจทหารเรือเป็นเจ้าหน้าที่บังคับการตามกฎหมายนั้นๆ

7. กฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุที่จมอยู่ใต้ทะเล

พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้ขยายความคุ้มครองลงไปในพื้นที่เศรษฐกิจจำเพาะแล้ว

8. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางทะเล

กฎหมายที่จะต้องทบทวนเป็นกฎหมายให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่และเขตอำนาจศาล นอกจากนี้ควรทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการห้ามการขนส่งทาส การลักลอบค้ายาเสพติด

ติดให้โทษหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท การออกอากาศจากทะเลหลวงโดยไม่ได้รับอนุญาต การทำให้เกิดการแตกหักของสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล การฝ่าฝืนการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวงดังนี้

- ประมวลกฎหมายอาญา (การใช้กฎหมายอาญาทางพื้นที่)
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- พระธรรมนูญศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 หรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลชั้นัญการพิเศษ
- พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พ.ศ. 2496
- พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534
- พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พุทธศักราช 2496
- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2530
- พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางแพ่งและค่าเสียหายจากเรือโดนกัน พ.ศ. 2548
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519

- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับสถานที่ผลิตปิโตรเลียมในทะเล พ.ศ. 2530
- พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534
- พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติต่ออากาศยานที่กระทำผิดกฎหมาย พ.ศ. 2519
- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ.

2521

9. กลุ่มกฎหมายมาตรการทางภาษีและศุลกากร

- ประมวลรัษฎากร
- พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469
- พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530
- พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาความคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528
- พระราชบัญญัติประมง พ.ศ. 2490

หมายเหตุ : พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2540 ได้กำหนดอำนาจศุลกากรในเขตต่อเนื่อง (มาตรา 37 ทวิ ถึงมาตรา 37 เบญจ) ไว้แล้ว ส่วนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ไม่ได้บัญญัติมาตรการทางภาษีและศุลกากรไว้ แต่ถ้าคนชาติของรัฐอื่นเข้ามาทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐบาลฝั่งสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในการออกใบอนุญาตแก่ชาวประมงและอุปกรณ์ได้ ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายในส่วนนี้

10. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับเรือ

บทวนกฎหมายดังต่อไปนี้

- ประมวลกฎหมายอาญา (การใช้กฎหมายอาญาทางพื้นที่)
- พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481
- พระราชบัญญัติการช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล พ.ศ. 2550
- พระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534
- พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497
- พระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติต่ออากาศยานที่กระทำผิดกฎหมาย พ.ศ. 2519
- พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ.

2521

11. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางทะเล

ทบทวนกฎหมายดังต่อไปนี้

- พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.
- 2535
- พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456
 - พระราชบัญญัติการกักเรือ พ.ศ. 2534
 - พระราชบัญญัติการเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปจากภัยอันตรายในการเดินเรือ พ.ศ. 2547
 - พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. 2507
 - ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันและขจัดมลพิษทางน้ำเนื่องจากน้ำมัน พ.ศ. 2547

5. ในการวิเคราะห์อนุสัญญากฎหมายทะเล บางเรื่องเป็นเรื่องที่จะต้องออกกฎหมายรองรับ บางเรื่องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง บางเรื่องเป็น เรื่องของการดำเนินการที่ไม่เกี่ยวกับการอนุวัติการ บางเรื่องเป็นเรื่องในประเทศไทยไม่ได้

มีความเกี่ยวพันอยู่ด้วยเลย เช่น รัฐหมู่เกาะ การอนุวัติการอนุสัญญากฎหมายทะเลจึงเจาะจงแต่เฉพาะเรื่องในประเทศไทยมีเขตทางทะเล และจะต้องออกกฎหมายรองรับสิทธิและหน้าที่เขตทางทะเลนั้น หรือเป็นเรื่องที่ประเทศไทยจะต้องออกกฎหมายควบคุมกำกับดูแลเรื่องที่ชักธงไทย

หากเป็นกรณีในประเทศไทยใช้สิทธิที่อนุสัญญานี้ได้กำหนดขึ้นในเขตทางทะเลต่าง ๆ ก็ไม่จำเป็นจะต้องออกกฎหมายภายในรองรับ หากมีการขัดสิทธิของประเทศไทย เรือไทย อากาศยานไทยก็จะต้องมีการเจรจาเพื่อให้ได้สิทธิตามที่กฎหมายระบุไว้ หรือมิฉะนั้นก็จะต้องหาหนทางรองรับข้อพิพาทโดยสันติวิธีตามที่ปรากฏในอนุสัญญากฎหมายทะเล

6. การอนุวัติการอนุสัญญาฯ 1982 ไม่ได้มีการอนุญาตให้ทำข้อสงวนสิทธิตามที่ปรากฏในข้อ 309 เว้นแต่จะมีข้ออื่นๆ ของอนุสัญญานี้อนุญาตอย่างชัดแจ้งซึ่งประเทศไทย อาจทำคำแถลงและคำประกาศ โดยข้อ 310 ไม่ห้ามรัฐขณะลงนาม ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติที่จะทำคำประกาศและคำแถลง ที่จะทำให้อกฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ คำประกาศและคำแถลงเช่นว่านั้น จะต้องไม่มีความหมายให้ตัดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขทางกฎหมายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ นั้นเท่ากับว่าหากมีการเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญานี้แล้ว ประเทศไทยก็ควรจะทำคำประกาศเกี่ยวกับการอนุวัติการเพื่อดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป
7. นักวิจัยได้ทำการวิเคราะห์ว่าข้อบทใดในอนุสัญญาฯ 1982 ต้องมีการอนุวัติการ ข้อบทใดไม่จำเป็นต้องมีการอนุวัติการ แต่จะต้องดำเนินการ ข้อบทใดไม่จำเป็นต้องอนุวัติการ เพราะไม่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยแต่อย่างใด

ส่วนนักวิจัยที่ศึกษากฎหมายภายในได้จัดกลุ่มของกฎหมายและได้ศึกษาเนื้อหาสาระของกฎหมายว่ามีความเพียงพอหรือไม่ในการรองรับสิทธิและหน้าที่ หากไม่เพียงพอจะแก้ไขในกฎหมายฉบับใด แต่ในขณะนี้นักวิจัยค้นพบว่าการแก้ไขเพื่อยุติเขตอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป สถานะของเรือไทยในทะเลหลวงก็น่าจะเป็นการเพียงพอเพราะเขตอำนาจรัฐมีความหมายกว้างซึ่งหมายความว่าความถึงการออกกฎหมายและข้อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายและการพิจารณาคดี

เขตทางทะเล	การออกกฎหมายรองรับ
1.ทะเลอาณาเขต	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
2.เขตต่อเนื่อง	ต้องออกกฎหมายรองรับเพียงบางเรื่อง
3. ช่องแคบที่ใช้ในการเดินเรือระหว่างประเทศ	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
4.รัฐหมู่เกาะ	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
5.เขตเศรษฐกิจจำเพาะ	ต้องออกกฎหมายรองรับ
6.ไหล่ทวีป	ต้องออกกฎหมายรองรับ
7.ทะเลหลวง	ต้องออกกฎหมายรองรับ
8.ระบอบของเกาะ	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
9.บริเวณพื้นที่	ต้องออกกฎหมายรองรับ
10. การคุ้มครองและรักษาสีงแวดล้อมทางทะเล	ต้องออกกฎหมายรองรับเพียงบางเรื่อง
11.บริเวณที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็ง	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
12.การวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล	ต้องออกกฎหมายรองรับ
13.การพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ
14.การระงับข้อพิพาท	ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ

8. เพื่อกฎหมายรองรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เนื่องจากมาตรา 310 ได้กำหนดว่า “ไม่ห้ามรัฐ ขณะลงนาม ให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติ อนุสัญญานี้ ที่จะทำคำประกาศหรือคำแถลงไม่ว่าจะใช้คำหรือเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม โดยมุ่ง นอกจากประการอื่นแล้ว ที่จะทำให้กฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับ บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ โดยมีเงื่อนไขว่า คำประกาศและคำแถลงเช่นนั้นจะต้องไม่มีความหมายให้ตัดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขผลทางกฎหมายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ที่ ใช้บังคับกับรัฐนั้น” ดังนั้นการแก้ไขกฎหมายควรทำออกเป็นสองขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก เป็นการแก้ไขกฎหมายภายในกลุ่มต่างๆ โดยเป็นการแก้ไขเบื้องต้นเพื่อให้สอดคล้องกับสิทธิ หน้าที่ตามอนุสัญญานี้ ส่วนการแก้ไขในขั้นตอนต่อไปเป็นการแก้ไขในแต่ละกลุ่ม ของกฎหมายอย่างละเอียดและเป็นระบบโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติและข้อจำกัด ทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นและโยงใยมายังอนุสัญญานี้ดังกล่าวในฐานะที่ เป็นกฎหมายแม่บท

มาตรา	กฎหมายรองรับ		หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการฯ ครั้งที่	หมายเหตุ
	ต้องออก กฎหมาย	ไม่ต้อง ออก			
1-22		x		1/2538 (1 ก.พ. 38)	
23		x		2/2538 (22 ก.พ. 38)	เป็นการให้สิทธิแก่รัฐชายฝั่งและเคยมีประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้ อนุสัญญาฯ ค.ศ. 1958 แล้ว
24-28		x		2/2538 (22 ก.พ. 38)	
29	x		กระทรวงกลาโหม	2/2538 (22 ก.พ. 38)	
30-32		x		2/2538 (22 ก.พ. 38)	
33	x		กระทรวงการคลัง กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทย และ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	3/2538 (8 มี.ค. 38) และ 4/2538 (15 มี.ค. 38)	ต้องออกกฎหมายเกี่ยวกับเขตติดต่อเฉพาะในเรื่องการคลัง เนื่องจากสวนสุข และตรวจคนเข้าเมือง เพื่อให้มีความชัดเจน
34-54		x		5/2538 (22 มี.ค. 38)	
55-58	x		กรมประมง กรมทรัพยากรธรณี และกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ	1/2540 (15 ก.ค. 40)	ต้องพิจารณาออกกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิในเขตเศรษฐกิจจำเพาะทุกเรื่อง แต่ข้อ 55-58 ไม่ได้กำหนดว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องออกกฎหมายก่อนการเข้าเป็น ภาคี
59		x		1/2540 (15 ก.ค. 40)	
60		x		2/2540 (29 ก.ค. 40) และ 3/2540 (19 ส.ค. 40)	วันแต่จะสร้างเกาะเทียมภายหลัง
61-62		x		2/2540 (29 ก.ค. 40)	
63-68		x		3/2540 (19 ส.ค. 40)	
69-72		x		4/2540 (9 ก.ย. 40)	
73	x		กองทัพอากาศ กองทัพบก กรมประมง และอื่นๆ	4/2540 (9 ก.ย. 40) และ ฯ. 5/2540 (30 ก.ย. 40)	
74-76		x		5/2540 (30 ก.ย. 40)	
77	(x)		กรมทรัพยากรธรณี และกรมประมง	5/2540 (30 ก.ย. 40)	ยกเว้นข้อ 77(4) ไม่ต้องออกกฎหมายรับรอง (คู่มือ 3/2540 (19 ส.ค. 40))

ตารางการออกกฎหมายอนุวัติการพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

มาตรา		กฎหมาย ยกร่าง	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการ ครั้งที่	หมายเหตุ
78		X		5/2540 (30 ก.ย. 40)	
79	X		1. กระทรวงคมนาคม (กรมไปรษณีย์โทรเลข และการสื่อสาร ฯ) 2. กระทรวงอุตสาหกรรม (กรมทรัพยากรธรณี) 3. กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ	5/2540 (30 ก.ย. 40)	ต้องมีการแก้ไขกฎหมายและออกกฎหมายเพื่ออนุวัติการตามพันธกรณี
80		X		6/2540 (14 ต.ค. 40)	
81	X		กรมทรัพยากรธรณี และกรมเจ้าท่า	6/2540 (14 ต.ค. 40)	จำเป็นต้องมีกฎหมายรองรับในเรื่องการขุดเจาะเพื่อการอื่น นอกจากการแสวง ประโยชน์ในปีใดก็ตาม
82		X	กรมทรัพยากรธรณี	6/2540 (14 ต.ค. 40)	ควรจะมีระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่ององค์ประกอบที่จะได้ใช้ประโยชน์จากองค์ประกอบได้อย่าง เต็มที่
83-85		X		6/2540 (14 ต.ค. 40)	
86-90		X		7/2538 (10 ส.ค. 38)	
91-94		X		9/2538 (3 พ.ย. 38)	
95	X			10/2538 (11 พ.ย. 38)	แม้หลักเรื่องความคุ้มกันจะเป็นกฎหมายวิธีปฏิบัติซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอยู่ โดยทั่วไป แต่เมื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา ก็ควรที่จะออกกฎหมายอนุวัติการ (ตามแนวปฏิบัติในกรณีของไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเวียนนามว่าด้วย ความคุ้มครองพื้นที่ทางทะเล ค.ศ. 1961 และมีการออกพระราชบัญญัติว่าด้วยเอก สิทธิ์และความคุ้มกันทางการทูต พ.ศ. 2527 รองรับ)
96		X		8/2538 (17 ต.ค. 38)	
97	X		กรมเจ้าท่า (และส.น.ง.ค.พาณิชย์นาวี)	8/2538 (17 ต.ค. 38)	ยกเว้นข้อ 97(2) ไม่ต้องออกกฎหมายรองรับ
98	X			9/2538 (3 พ.ย. 38)	ต้องมีการออกกฎหมายรองรับพันธกรณีในข้อ 98 บรรทัดแรก สำหรับเรือเอกชน ยกเว้นข้อ 98 (2) ไม่ต้องออกกฎหมายรองรับ
99	X		กระทรวงมหาดไทย	10/2538 (11 พ.ย. 38)	ควรจะมีกฎหมายบัญญัติให้ชัดเจนถึงอำนาจการตรวจค้นของเจ้าพนักงาน ตรวจ

ตารางการออกกฎหมายอนุวัติการสนธิสัญญาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

มาตรา		กฎหมาย ยกรับ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการฯ ครั้งที่	กำหนดความผิดและการลงโทษในการกระทำที่มีความผิดฐานขนส่งทางผิดด้วย หมายเหตุ
100	X		กระทรวงมหาดไทย	11/2538 (17 พ.ย. 38)	พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการกระทำอันเป็นโจรสลัด พ.ศ. 2534 ยังไม่ครอบคลุมถึงห้วงอากาศเหนือทะเลหลวง
101	X		กระทรวงมหาดไทย	11/2538 (17 พ.ย. 38)	ต้องออกกฎหมายเฉพาะในข้อ 101(c)
102-104		X		11/2538 (17 พ.ย. 38)	
105		X		11/2538 (17 พ.ย. 38)	แม้ว่ากฎหมายที่มีอยู่เพียงพอที่จะรองรับพันธกรณีในระดับหนึ่งแล้ว แต่หากเป็นนโยบายที่จะให้อำนาจให้เต็มที่ตามที่บัญญัติไว้ในข้อนี้ก็อาจออกกฎหมายเพิ่มเติมได้
106		X		9/2538 (3 พ.ย. 38)	
107	X		กระทรวงกลาโหม	11/2538 (17 พ.ย. 38)	ต้องมีการออกกฎหมายรองรับในส่วนของการใช้อากาศยานไปทำการบิน
108	X		สำนักงาน ป.ป.ส.	11/2538 (17 พ.ย. 38)	
109	X		กระทรวงคมนาคม	11/2538 (17 พ.ย. 38)	ยกเว้นข้อ 109 วรรค 3 (เอ) ไม่ต้องออกกฎหมายรองรับ
110	X		กองทัพเรือ	12/2538 (24 พ.ย. 38)	ต้องออกกฎหมายรองรับพันธกรณีในข้อ 110 วรรค 1 (บี) - (ดี)
111	X		กรมเจ้าท่า และกองทัพเรือ	13/2538 (8 ธ.ค. 38) และ 1/2539 (5 ม.ค. 39)	ต้องออกกฎหมายเฉพาะในข้อ 111 (1) และ 111 (8)
112		X		12/2538 (24 พ.ย. 38)	
113	X		กรมเจ้าท่า	12/2538 (24 พ.ย. 38)	
114		X		12/2538 (24 พ.ย. 38)	
115	X		การสื่อสารแห่งประเทศไทย	12/2538 (24 พ.ย. 38)	ควรจะต้องมีการออกกฎหมายหรือนโยบายของคณะรัฐมนตรีเพื่อนำมาใช้ออก ระเบียบในการรองรับพันธกรณี
116-120		X		2/2539 (24 ม.ค. 39)	
121		X		7/2538 (10 ธ.ค. 38)	
122-123		X		8/2538 (17 ธ.ค. 38)	

ตารางการออกกฎหมายอนุวัติการอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

124-126		X			2/2539 (ม.ค. 39)	หมายเหตุ
มาตรา		กฎหมาย ยอมรับ		หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการฯ ครั้งที่	
127-132		X			3/2539 (7 ก.พ. 39)	
133	X			กรมทรัพยากรธรณี	3/2539 (7 ก.พ. 39)	
134-138		X			3/2539 (7 ก.พ. 39)	
139	X			กรมทรัพยากรธรณี	3/2539 (7 ก.พ. 39)	
140-148		X			4/2539 (11 มี.ค. 39)	
149	X			กรมศิลปากร	5/2539 (20 มี.ค. 39)	ควรแก้ไขกฎหมายในคือ พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ พ.ศ. 2504
150-153		X			5/2539 (20 มี.ค. 39)	
154-155		X			2/2542 (9 มี.ค. 42)	
156-175		X			7/2541 (26 พ.ย. 41)	
176-183	X			กระทรวงการต่างประเทศ	7/2541 (26 พ.ย. 41)	ต้องออกกฎหมายรองรับตามพันธกรณี
184-185		X			7/2541 (26 พ.ย. 41)	
186		X			1/2542 (9 ก.พ. 42)	ภายหลังที่เข้าเป็นภาคีอนุสัญญา แล้ว หากไทยมีความประสงค์จะรับอำนาจ ศาลจึงค่อยพิจารณาออกกฎหมายรองรับ
187-188		X			2/2542 (9 มี.ค. 42)	เสนอให้คณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทยพิจารณา คือ 1) ควรเลือกรับอำนาจศาลกฎหมายทะเลศาลใดศาลหนึ่งหรือไม่ และเตรียม กฎหมายรองรับไว้โดย 2) ยังไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ จนกว่ามีข้อพิพาท เกิดขึ้นในอนาคตจึงค่อยออกกฎหมาย
189-191		X			2/2542 (9 มี.ค. 42)	
192-193		X			8/2540 (11 พ.ย. 40)	
194-196	X			กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ	8/2540 (11 พ.ย. 40)	
197		X			8/2540 (11 พ.ย. 40)	
198-209		X			9/2540 (25 พ.ย. 40)	

ตารางการออกกฎหมายอนุวัติการอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

210	X	กฎมาย ยรองรับ	กระทรวงวิทยาศาสตร์ ฯ หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	9/2540 (25 พ.ย. 40)	หมายเหตุ
มาตรา				มติการประชุมคณะ อนุกรรมการฯ ครั้งที่	
211	X		กระทรวงวิทยาศาสตร์ ฯ	9/2540 (25 พ.ย. 40)	
212-216		X		1/2541 (6 ม.ค. 41)	
217		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
218	X		กรมเจ้าท่า	2/2541 (20 ม.ค. 41)	ออกกฎหมายรองรับข้อ 218 วรรค 2 (3 ก.พ.41) และภายหลังที่ไทยเข้าเป็นภาคี อนุสัญญาแล้ว จึงค่อยพิจารณาออกกฎหมายเฉพาะในข้อ 218 (3) และ 218 (4)
219		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
220	X		กรมเจ้าท่า	2/2541 (20 ม.ค. 41)	ต้องออกกฎหมายรองรับวรรค 3-4 เฉพาะในฐานะที่เป็นรัฐเจ้าของธง ส่วนวรรค 5- 8 ยังไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับในขณะนี้
221-225		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
226		X	กรมเจ้าท่า	3/2541 (3 ก.พ. 41)	
227		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
228	X		กรมเจ้าท่า และกรมควบคุมมลพิษ	2/2541 (20 ม.ค. 41)	
229		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
230	X		กรมเจ้าท่า	3/2541 (3 ก.พ. 41)	ต้องแก้พระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ 15)
231	X		กรมเจ้าท่า	2/2541 (20 ม.ค. 41)	จะต้องออกมาตรการทางบริหารรองรับ
232		X		2/2541 (20 ม.ค. 41)	
233-245		X		3/2541 (3 ก.พ. 41)	
246	X		กระทรวงวิทยาศาสตร์ ฯ	3/2541 (3 ก.พ. 41)	
247-278		X		4/2541 (24 ก.พ. 41)	ยังไม่ต้องออกกฎหมายรองรับ เนื่องจากเป็นเรื่องนโยบาย
279-291		X		5/2541 (10 มี.ค. 41)	หากภายหลังที่เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาแล้ว ไทยมีความประสงค์จะรับอำนาจศาล จึงพิจารณาออกกฎหมายรองรับเฉพาะในข้อ 282 286 และ 287 (ดูมติ คณะอนุกรรมการฯ ครั้งที่ 1/2542 เมื่อวันที่ 9 ก.พ.2542)

ตารางการออกกฎหมายอนุวัติการอนุสัญญาประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

292	X		กองทัพเรือ และกรมเจ้าท่า	5/2541 (10 มี.ค. 41)	หมายเหตุ
มาตรา		กฎหมาย ยอกรับ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการฯ ครั้งที่	
293-302		X		5/2541 (10 มี.ค. 41)	
303		X	กรมศิลปากร	5/2541 (10 มี.ค. 41)	
304		X		5/2541 (10 มี.ค. 41)	
305-320		X		6/2541 (17 มี.ค. 41)	

ตารางการออกกฎหมายโดยมติการอนุมัติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

มาตรา	กฎหมาย ย รองรับ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ ออกกฎหมาย	มติการประชุมคณะ อนุกรรมการ ครั้งที่	หมายเหตุ
ภาคผนวก 1	X		2/2542 (9 มี.ค. 42)	
ภาคผนวก 2	X		2/2542 (9 มี.ค. 42)	
ภาคผนวก 3	X	1. กระทรวงอุตสาหกรรม (กรมทรัพยากรธรณี) 2. กระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า) 3. กระทรวงวิทยาศาสตร์ (กรมควบคุมมลพิษ)	3/2542 (23 มี.ค. 42)	ต้องออกกฎหมายรองรับเฉพาะในข้อ 21 วรรค 2 และ 3
ภาคผนวก 4	X	กระทรวงการต่างประเทศ	3/2542 (23 มี.ค. 42)	ต้องออกกฎหมายรองรับเฉพาะในข้อ 13 (3) และ 13 (4) เรื่องเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของวิสาหกิจ
ภาคผนวก 5	X		4/2542 (20 เม.ย. 42)	
ภาคผนวก 6	X	กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงการคลัง (กรมสรรพากร)	4/2542 (20 เม.ย. 42)	ต้องออกกฎหมายรองรับ
ภาคผนวก 7 - 9	X		4/2542 (20 เม.ย. 42)	สำหรับพันธกรณีตามภาคผนวก 7 นี้ เป็นพันธกรณีที่ผูกพันเฉพาะรัฐภาคีที่เลือก รับกลไกระบับข้อพิพาทโดยผ่านทางอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีอื่นที่ไม่ได้เลือกรับ กลไกดังกล่าวก็ไม่มีพันธกรณีนี้

หมายเหตุ ข้อทหลายข้อในอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1982 คล้ายกับข้อบทที่มีอยู่ในอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1958 ซึ่งมีประกาศพระบรมราชโองการให้อำนาจในอนุสัญญาฯ ค.ศ. 1958 แล้ว ดังนั้น หาก
เป็นที่ชัดเจนว่า ประกาศพระบรมราชโองการดังกล่าวมีสถานะเป็นกฎหมาย ก็จะทำให้ข้อบทเหล่านั้น ไม่ต้องการออกกฎหมายรองรับอีก (รวมทั้งกรณีเจตาค่อเนื่องด้วย)

-ร่าง-

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติเพื่อกำหนดการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของ
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการอนุวัติการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล
พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญา ฯ ดังกล่าว

เหตุผล

โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ซึ่งทำ
เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญา ฯ
ในการนี้ จะต้องมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดการให้เป็นไปตามอนุสัญญา ฯ และความตกลงเกี่ยวกับการ
อนุวัติภาค 11 ของอนุสัญญา ฯ ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของ
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการอนุวัติการตามอนุสัญญาสหประชาชาติ
ว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 อนุสัญญา ฯ ดังกล่าว

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญา
สหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 และความตกลงเกี่ยวกับการอนุวัติภาค 11 ของ
อนุสัญญา ฯ ดังกล่าว พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่บัญญัติไว้ใน
พระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน และให้มีอำนาจ
แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

มาตรา 5 ให้กระทรวงการต่างประเทศทำหน้าที่ประสานราชการระหว่างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้เป็นไปในลักษณะบูรณาการ และสอดคล้องกับผลประโยชน์ของประเทศ

ในการนี้ ให้มีคณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทยซึ่งได้จัดตั้งขึ้นโดยมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2527 (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) โดยมีปลัดกระทรวงการต่างประเทศ เป็นประธาน และมีกรรมการประกอบด้วย อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย อัยการสูงสุด เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ อธิบดีกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ อธิบดีกรมประมง อธิบดีกรมศุลกากร เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม เจ้ากรมอุทกศาสตร์ เจ้ากรมแผนที่ทหาร เจ้ากรมยุทธการทหารเรือ อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ปลัดกระทรวงยุติธรรม ทั้งนี้ ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิได้อีกไม่เกิน....คน และผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยมีผู้ช่วยเลขานุการไม่เกิน 2 คน

การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้คณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1. ให้คำปรึกษาหรือคำแนะนำแก่รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ หน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใดๆ เกี่ยวกับการพิจารณาปัญหากฎหมายทะเล และเขตทางทะเลของประเทศไทยทั้งหมด
2. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
3. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรี รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
4. เชิญบุคคลใดในภาครัฐหรือภาคเอกชนมาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร
5.]

ส่วนที่ 1

เขตเศรษฐกิจจำเพาะ

หมวด 1

บททั่วไป

มาตรา 5 เขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ได้แก่ บริเวณซึ่งเป็นน้ำเหนือพื้นดินท้องทะเล และพื้นดินท้องทะเลกับดินใต้ผิวดินของพื้นดินท้องทะเลนั้น มีขอบเขตตาม

ความตกลงแบ่งเขตเศรษฐกิจจำเพาะระหว่างราชอาณาจักรไทยกับประเทศอื่น หรือตามที่ ราชอาณาจักรไทยอ้างสิทธิ

หมวด 2

สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ สิทธิและหน้าที่ของราชอาณาจักรไทย

มาตรา 6 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ราชอาณาจักรไทยมี

(ก) สิทธิอธิปไตยในการสำรวจ แสวงประโยชน์ อนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ในน้ำเหนือพื้นดินท้องทะเล และในพื้นดินท้องทะเล กับดินใต้ผิวดินของพื้นดินท้องทะเลนั้น รวมทั้งการประกอบกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อการแสวง ประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการสำรวจทางเศรษฐกิจ เช่น การผลิตพลังงานจากน้ำ กระแสน้ำและ ลม เป็นต้น

(ข) เขตอำนาจ

- (1) เหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ตามที่ ระบุในวรรค ง รวมทั้งเขตอำนาจเกี่ยวกับกฎหมายและ ข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับการศุลกากร การคลัง การอนามัย ความปลอดภัยและการเข้าเมืองด้วย
- (2) ในการกำหนดเขตปลอดภัยรอบบริเวณเกาะเทียม สิ่ง ติดตั้งและสิ่งก่อสร้างตามที่ระบุในวรรค ง เพื่อเป็นการ ประกันความปลอดภัยให้แก่ทั้งในการเดินเรือและเกาะ เทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างเช่นว่านั้น โดยวัดจากขอบ นอกสุดของสิ่งเหล่านั้น หรือมีความกว้างตามมาตรฐาน ระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป หรือตามที่ องค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจอนุญาต
- (3) ในการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล
- (4) ในการคุ้มครองและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเล
- (5) ในการวางและคุ้มครองดูแลท่อใต้ทะเล สายไฟฟ้าแรงสูง ใต้ทะเล และสายเคเบิลใต้ทะเล

(ค) สิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือความตกลง ระหว่างประเทศที่ใช้บังคับกับราชอาณาจักรไทยในเรื่อง

- (1) การเดินเรือ
- (2) การดำเนินการต่อการค้าทาสและการขนส่งทาส
- (3) การดำเนินการต่อการกระทำอันเป็นโจรสลัด

- (4) การดำเนินการต่อการลักลอบขนยาเสพติด หรือวัตถุอื่นที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ทั้งนี้ โดยความยินยอมหรือตามคำร้องขอของรัฐเจ้าของธงของเรือที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีหรือได้มีการลักลอบขนยาเสพติด หรือวัตถุอื่นที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท
 - (5) การดำเนินการต่อการแพร่เสียง แพร่ภาพโดยไม่ได้รับอนุญาต
 - (6) การกำหนดเส้นทางสำหรับการวางท่อใต้ทะเล และการดำเนินการต่อการกระทำที่ทำให้ท่อใต้ทะเล สายไฟฟ้าแรงสูงใต้ทะเล หรือสายเคเบิลใต้ทะเลที่อยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะแตกหัก
 - (7) การดำเนินการป้องกันการขุดค้นหาโบราณวัตถุ หรือศิลปวัตถุ
- (ง) สิทธิแต่ผู้เดียวในการก่อสร้าง ตลอดจนอนุญาตและวางระเบียบการก่อสร้าง การปฏิบัติงานและการใช้
- (1) เกาะเทียม
 - (2) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างเพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้สิทธิอธิปไตยตามวรรค ก การใช้เขตอำนาจในการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล หรือการคุ้มครองและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางทะเล
 - (3) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างซึ่งอาจรบกวนการใช้สิทธิของราชอาณาจักรไทยในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ
- (จ) สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ สิทธิ และหน้าที่ในเรื่องอื่น ๆ ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือความตกลงระหว่างประเทศที่ใช้บังคับกับราชอาณาจักรไทย

มาตรา 7 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ให้

- (1) การสำรวจ แสวง ประโยชน์ อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต
 - (2) การกำหนดเขตปลอดภัยตามมาตรา 6 วรรค ข อนุวรรค 2
 - (3) การดำเนินการต่อการกระทำอันเป็นโจรสลัด
 - (4) การดำเนินการต่อการลักลอบขนยาเสพติด หรือวัตถุอื่นที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท
 - (5) การดำเนินการต่อโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุ
- เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับการนั้น

มาตรา 8 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ห้ามมิให้ผู้ใด

(1) ประกอบกิจกรรมเพื่อการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ หรือการสำรวจทางเศรษฐกิจ นอกเหนือไปจากที่กล่าวไว้ในมาตรา 7 วรรค (1)

(2) สร้าง หรือใช้เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างตามที่ระบุในมาตรา 6 วรรค ๑

(3) วิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล

(4) แพร่เสียง แพร่ภาพ

เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 9 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ห้ามมิให้ผู้ใด

(1) กระทำการใด ๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิด หรือซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม เว้นแต่การกระทำนั้นจะได้กระทำโดยชอบหลังจากได้ใช้ความระมัดระวังตามที่จำเป็นทุกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยชีวิตหรือเพื่อความปลอดภัยของเรือหรืออากาศยาน หรือเพื่อป้องกันให้สิ่งแวดล้อมได้รับผลกระทบกระเทือนมากกว่านั้น

(2) เพื่อจะเอาคนลงเป็นทาส หรือให้มีฐานะคล้ายทาส นำเข้าในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร พามาจากที่ใด ชื่อ ชาย จำหน่าย รับหรือหน่วงเหนี่ยว ซึ่งบุคคลหนึ่งบุคคลใด

(3) กระทำการทำให้ท่อใต้ทะเลหรือสายไฟฟ้าแรงสูงใต้ทะเลแตกหัก หรือเสียหาย หรือทำให้สายเคเบิลใต้ทะเลแตกหักหรือเสียหายในลักษณะที่จะทำให้การสื่อสารทางโทรเลขหรือทางโทรศัพท์ขาดตอนหรือถูกขัดขวางไม่ว่าโดยเจตนาหรือประมาทอย่างร้ายแรง หรือกระทำการอื่นใดที่เล็งเห็นผลได้ว่า จะก่อให้เกิดผลในทำนองเดียวกัน เว้นแต่การกระทำนั้นจะได้กระทำโดยชอบเพื่อช่วยชีวิตของตนเอง หรือเรือของตน หลังจากได้ใช้ความระมัดระวังตามที่จำเป็นทุกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงการแตกหักหรือเสียหายเช่นนั้น

มาตรา 10 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดเส้นทางสำหรับการวางท่อใต้ทะเล

มาตรา 11 ในกรณีที่ราชอาณาจักรไทยยังไม่มีเขตเศรษฐกิจจำเพาะกับประเทศอื่นในบริเวณที่ทับซ้อน และราชอาณาจักรไทยได้ทำความตกลงกับประเทศอื่นขึ้นใช้บังคับอันมีผลให้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ สิทธิ และหน้าที่ รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายของราชอาณาจักรไทยในเขตเศรษฐกิจจำเพาะในบริเวณนั้น แตกต่างไปจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ก็ให้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ สิทธิ และหน้าที่

รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายของราชอาณาจักรไทย เป็นไปตามความตกลงนั้นตราบเท่าที่ความตกลงนั้นยังมีผลใช้บังคับอยู่

ในกรณีที่ไม่มีความตกลงใดๆ เกี่ยวกับบริเวณที่ทับซ้อนนั้น ให้การใช้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ และสิทธิ รวมทั้งการปฏิบัติตามหน้าที่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่ไทยอ้างสิทธิเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ

มาตรา 12 ราชอาณาจักรไทยรับรองการใช้เสรีภาพในการเดินเรือ การบินผ่าน และการวางสายเคเบิลใต้ทะเล และทางท่อใต้ทะเล รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากทะเลในทางอื่น ๆ ภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักร โดยสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ และโดยคำนึงถึงหลักต่างตอบแทน แต่ทั้งนี้ มิให้กระทบกระเทือนถึงการใช้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ และสิทธิ ของราชอาณาจักรในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รวมทั้งสิทธิในการกำหนดเส้นทางสำหรับการวางท่อใต้ทะเลตามมาตรา 6 วรรค ค อนุวรรค 6

มาตรา 13 ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎหมายใช้บังคับในเรื่องหนึ่งเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมีแต่ยังไม่ครอบคลุมการใช้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ และสิทธิของราชอาณาจักร ให้กระทรวงหรือส่วนราชการที่รับผิดชอบในเรื่องนั้น ๆ มีสิทธิตราพระราชกฤษฎีกาในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้สิทธิอธิปไตย เขตอำนาจ และสิทธิ รวมทั้งการปฏิบัติตามหน้าที่ขึ้นใช้บังคับไปพลางก่อนเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ

มาตรา 14 ให้บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศที่ใช้บังคับอยู่ในเรื่องใดในราชอาณาจักร ใช้บังคับในเรื่องนั้นในกรณีของเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างที่สร้างหรือติดตั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและบริเวณเขตปลอดภัยเท่าที่จะใช้บังคับได้โดยสภาพ

หมวด 3

เขตอำนาจในการดำเนินคดี

มาตรา 15 เว้นแต่จะมีกฎหมายพิเศษบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การกระทำความผิดในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 7 มาตรา 8 และมาตรา 9 ซึ่งได้กระทำในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รวมทั้งความผิดที่เกิดขึ้นบนหรือในเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง สิ่งก่อสร้างที่สร้างขึ้น หรือติดตั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร และให้นำมาตรา 20 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับแก่การสอบสวนคดีโดยอนุโลม

มาตรา 16 ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 8 และมาตรา 9 รวมทั้งมี

อำนาจสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น กล่าวคือ มีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน รวมรวมพยานหลักฐานหรือดำเนินการทั้งหลายอื่นเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือทราบรายละเอียดแห่งความผิดหรือพิสูจน์ความผิดหรือเพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำความผิดมาส่งมอบให้แก่พนักงานสอบสวนต่อไป และให้ถือว่าการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นเช่นว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“เจ้าหน้าที่ทหารเรือ” หมายความว่า นายทหารเรือประจำการชั้นสัญญาบัตร ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ควบคุมเรือ ผู้บังคับการเรือ ผู้บังคับหมู่เรือ ผู้บังคับหมวดเรือ ผู้บังคับการกองเรือ ผู้บัญชาการกองเรือ ผู้บัญชาการหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน ผู้บัญชาการกองเรือยุทธการ ผู้บัญชาการทหารเรือ หรือตำแหน่งอื่นที่ผู้บัญชาการทหารเรือได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เทียบเท่ากับตำแหน่งดังกล่าว และนายทหารเรือประจำการชั้นสัญญาบัตรซึ่งผู้บัญชาการทหารเรือได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 17 ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจตรวจสอบเรือหรืออากาศยานที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการกระทำความผิด หรือพยายามกระทำความผิดในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 8 และมาตรา 9 โดยให้มีอำนาจดำเนินการต่อไปนี้

(1) ส่งเรือหรืออากาศยานในบังคับบัญชาไปยังเรือที่ต้องสงสัยนั้น เพื่อตรวจสอบเอกสารที่แสดงสิทธิในการชักธง หากยังมีความสงสัยอยู่ ก็ให้ดำเนินการตรวจค้นบนเรือนั้นต่อไปได้เท่าที่จำเป็น

(2) สอบถามและตรวจพิสูจน์สัญชาติและทะเบียนของอากาศยานที่ต้องสงสัย รวมทั้งการปฏิบัติตามแผนการบินและรายละเอียดเกี่ยวกับอากาศยานนั้น

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตาม (1) หรือ (2) ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจสั่งหรือบังคับให้เรือหรืออากาศยานที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการกระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดหยุดหรือไปยังที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือลงยังสนามบินหรือที่ขึ้นลงชั่วคราวแห่งใดแห่งหนึ่ง และในกรณีจำเป็นอาจใช้อาวุธบังคับได้

การตรวจสอบสิทธิในการชักธงของเรือ การสอบถามและตรวจพิสูจน์สัญชาติและทะเบียนของอากาศยาน การสั่งหรือบังคับให้เรือหรืออากาศยานหยุดหรือไปยังที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือลงยังสนามบินหรือที่ขึ้นลงชั่วคราวแห่งใดแห่งหนึ่ง ให้กระทำโดยใช้อำนาจตามหน้าที่ที่ผู้บัญชาการทหารเรือประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 18 เมื่อเจ้าหน้าที่ทหารเรือสั่งหรือบังคับให้เรือหรืออากาศยานหยุดหรือไปยังที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือลงยังสนามบินหรือที่ขึ้นลงชั่วคราวแห่งใดแห่งหนึ่งตามมาตรา 17 แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจปฏิบัติต่อเรือหรืออากาศยานและบุคคลในเรือหรืออากาศยานนั้นดังต่อไปนี้

(1) ตรวจค้นเรือหรืออากาศยาน

(2) สืบสวนสอบสวนเบื้องต้นผู้ควบคุมเรือหรืออากาศยานและบุคคลในเรือหรืออากาศยาน

(3) ถ้าการตรวจค้นเรือหรืออากาศยาน หรือการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นตามมาตรา 16 มีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการกระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 8 และมาตรา 9 ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจจับกุมและควบคุมผู้ต้องสงสัย ตลอดจนควบคุมเรือหรืออากาศยานและสิ่งของที่ได้นำหรือพยายามใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิด

ห้ามมิให้ควบคุมเรือหรืออากาศยาน ผู้ควบคุมเรือหรืออากาศยานหรือบุคคลในเรือหรืออากาศยานไว้เกินความจำเป็นตามพฤติการณ์แห่งคดี

มาตรา 19 ถ้าการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้นตามมาตรา 16 ไม่ปรากฏว่าผู้ควบคุมเรือหรืออากาศยานและบุคคลในเรือหรืออากาศยานได้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดในเรื่องใด ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 8 และมาตรา 9 ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือปล่อยเรือหรืออากาศยานและผู้ควบคุมเรือหรืออากาศยาน ตลอดจนบุคคลในเรือหรืออากาศยานนั้น

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ทหารเรือได้ควบคุมหรือยึดเรือ หรืออากาศยาน หรือสิ่งของอื่นโดยมีเหตุอันสมควร ค่าภาระหรือค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการเก็บรักษาเรือหรืออากาศยานหรือสิ่งของดังกล่าวไว้ ถ้าเป็นค่าภาระหรือค่าใช้จ่ายที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองต้องจัดให้มีหรือใช้จ่ายอยู่แล้วตามปกติ ให้ผู้ควบคุม ผู้ครอบครอง หรือเจ้าของเรือหรืออากาศยานเป็นผู้รับผิดชอบ

มาตรา 20 เมื่อเจ้าหน้าที่ทหารเรือได้ปฏิบัติการเท่าที่จำเป็นตามมาตรา 18 แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือจัดส่งผู้ต้องหาพร้อมด้วยเรือหรืออากาศยานและสิ่งของที่ยึดไว้ และบันทึกทั้งปวงที่เกี่ยวข้องในคดีที่ทำไปยังพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้บัญชาการทหารเรือและอธิบดีกรมตำรวจร่วมกันกำหนดโดยไม่ชักช้า เว้นแต่ในกรณีที่เรือหรืออากาศยานหรือสิ่งของอื่นที่พนักงานสอบสวนไม่อาจเก็บรักษาไว้ได้ ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือยึดไว้แทนพนักงานสอบสวน

มาตรา 21 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เจ้าหน้าที่ทหารเรือไม่ต้องรับผิดชอบส่วนตัวในบรรดาความเสียหายที่เกิดขึ้น เว้นแต่จะได้กระทำโดยจงใจให้เกิดความเสียหายหรือโดยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

มาตรา 22 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่และพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 23 ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ทหารเรือจัดส่งผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวน ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป มีให้นับระยะเวลาควบคุมผู้ต้องหาซึ่งได้กระทำมาก่อนนั้นเป็น ระยะเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ ระยะเวลาดังกล่าวต้องไม่เกินสามสิบวัน หากมีความจำเป็นต้องใช้เวลาเกินกว่าสามสิบวันให้ เจ้าหน้าที่ทหารเรือติดต่อขอรับอนุมัติจากผู้บัญชาการทหารเรือเพื่อยายเวลาออกไปอีกได้เท่าที่ จำเป็นแก่การเดินทาง

ในกรณีที่นำตัวผู้ต้องหามาถึงที่ทำการของเจ้าหน้าที่ทหารเรือแห่งใด แห่งหนึ่ง หรือมีการจัดส่งผู้ต้องหาให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือซึ่งประจำการอยู่บนฝั่งแล้ว เจ้าหน้าที่ ทหารเรือจะควบคุมผู้ต้องหาไว้ได้อีกไม่เกินสิบสองวันนับแต่วันที่มาถึงที่ทำการหรือที่ประจำการ ซึ่งอยู่บนฝั่ง แต่มีให้นับเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนรวมเข้าใน ระยะเวลาสิบสองวันดังกล่าว

มาตรา 24 ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ให้ชำระที่ศาลอาญา แต่ถ้ การสอบสวนได้กระทำในท้องที่ที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้นได้ด้วย

ถ้าเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลทหารตามกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาล ทหาร ให้ชำระที่ศาลทหารกรุงเทพ แต่ถ้การสอบสวนได้กระทำในท้องที่ที่อยู่ในเขตอำนาจของ ศาลทหารได้ ให้ชำระที่ศาลทหารนั้นได้ด้วย

หมวด 4

บทกำหนดโทษ

มาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปด แแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 26 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 9 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่ง ล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 27 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า ตนมิได้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

ส่วนที่ 2

องค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและวิสาหกิจ

มาตรา 28 เพื่อคุ้มครองการดำเนินงานในประเทศไทยขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและวิสาหกิจซึ่งองค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศได้ก่อตั้งขึ้นให้บรรลุผลตามความมุ่งประสงค์

(1) ให้ยอมรับนับถือว่า องค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและวิสาหกิจเป็นนิติบุคคลและให้ถือว่ามิถุนีลำนาวีในประเทศไทย

(2) ให้องค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและวิสาหกิจ สถานที่ทรัพย์สิน สิทธิทรัพย์สิน และบรรณสาร ขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศ และหรือวิสาหกิจ และให้ผู้แทนของสมาชิกและพนักงานขององค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและหรือวิสาหกิจ และผู้เชี่ยวชาญหรือบุคคลอื่นที่ปฏิบัติการกิจ เพื่อองค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและหรือวิสาหกิจ ทั้งนี้ ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทยหรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่ หรือในการปฏิบัติการกิจเกี่ยวกับองค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศและหรือวิสาหกิจ ได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลฉบับที่สมัชชาแห่งสหประชาชาติได้ลงมติรับเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 เพียงเท่าที่รัฐบาลได้รับข้อบทแห่งอนุสัญญา ฯ นั้น หรือความตกลงที่รัฐบาลได้ทำไว้ หรือจะทำได้ทำต่อไปกับองค์กรพื้นดินท้องทะเลระหว่างประเทศวิสาหกิจ

ส่วนที่ 3

ศาลหรือองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่วินิจฉัยกรณีพิพาท

มาตรา 29 ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของศาลหรือองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่วินิจฉัย สำหรับกรณีพิพาทเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ. 2525 ที่ประเทศไทยยอมรับเขตอำนาจศาลนั้น มีผลใช้บังคับในราชอาณาจักร และให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแล้วแต่กรณีมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 30 ให้ผู้พิพากษาศาลกฎหมายทะเลระหว่างประเทศ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของศาล ตลอดจนทรัพย์สิน สิทธิทรัพย์สิน และบรรณสารของศาล ทั้งนี้ ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทยหรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่ หรือในการปฏิบัติการกิจเกี่ยวกับศาลได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลฉบับที่สมัชชาแห่งสหประชาชาติได้ลงมติรับเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 เพียงเท่าที่รัฐบาลได้รับใช้บทแห่งอนุสัญญานั้น หรือความตกลงที่รัฐบาลได้ทำไว้หรือจะทำได้ทำต่อไปกับศาล

ผู้รับสอบพระบรมราชโองการ

.....

ภาคผนวก 3

ตารางเปรียบเทียบความเห็นเกี่ยวกับการออกกฎหมายภายในเพื่อใช้สิทธิหรือปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล 1982 ระหว่าง มติการประชุมของคณะอนุกรรมการฯ ซึ่งแต่งตั้งโดย คณะกรรมการกฎหมายทะเลและเขตทางทะเลของประเทศไทย กับ การศึกษาของอาจารย์พนิต สุริยะ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มติของคณะอนุกรรมการฯ		ความเห็นของอาจารย์พนิต	
UNCLOS III ข้อ	กฎหมายรองรับ	กฎหมายรองรับ	
	ต้องออก	ไม่ต้องออก	ไม่ต้องออก
1(4)	X	X	จำเป็นต้องออกกฎหมายอนุวัติการในส่วนการให้คำนิยามคำว่า “other legitimate uses of the sea” เพราะเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับ Article 29 เรื่องคำนิยามของเรือรบ (definition of warships) ว่า “...warship means a ship... whose name appears in the appropriate service list ... under regular armed forces discipline.” ซึ่งต้องออกกฎหมายอนุวัติการโดยกระทรวงกลาโหมว่า “appropriate service list” และ “regular armed force discipline” คืออะไร ครอบคลุมถึงอะไรบ้าง เพื่อให้เกิดความกระจ่างในการจำแนก warship ออกจากเรือปกติ ดังนั้นในส่วน “other legitimate uses of the sea” ก็ควรจะมีการกำหนด คำนิยาม ของคำดังกล่าวเอาไว้ เพื่อป้องกันปัญหาในการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบที่เกิดจากก่อให้เกิดมลพิษแก่สิ่งแวดล้อมทางทะเล โดยอาจจะระบุคำนิยามของคำว่า “other legitimate uses of the sea” โดยลักษณะ การให้หมายรวมถึง เพื่อเปิดช่องให้คำนิยามขยายตัวได้ตามทางปฏิบัติของรัฐ

						ต่างๆ ในทางระหว่างประเทศ โดยหน่วยงานที่ทำหน้าที่ออกกฎหมายในส่วนนี้ คือ กรมเจ้าท่า กองทัพเรือ และกรมประมง
2-15		X			X	
16(2)		X	X			ในส่วน ‘...due publicity to such charts or lists of geographical co-ordinates...’ ตาม Article 16 นี้ให้รัฐชายฝั่งวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ในรูปแบบของ charts หรือ scales จึงต้องให้กรมเจ้าท่ามีหน้าที่ในการออกกฎหมายในส่วนการกำหนดความกว้างของ ทะเลอาณาเขตโดย charts หรือ scales ดังกล่าว
17-22		X			X	
22		X	X			ในส่วนที่กำหนดให้รัฐชายฝั่งต้องกำหนด “sea lanes” และ “traffic separation schemes” เพื่อใช้กับเรือต่างด้าวที่ใช้สิทธิ innocent passage ในน่านน้ำภายใน เมื่อคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยในการเดินเรือ กรมเจ้าท่าต้องออกกฎหมายอนุวัติการกำหนด sea lanes and traffic separation schemes ดังกล่าว
23		X			X	เป็นการให้สิทธิแก่รัฐชายฝั่งและเคยมีประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้สนธิสัญญาฯ ค.ศ. 1958 แล้ว
24-28		X			X	
29	X		X			
30-32		X			X	
33	X		X			
34-38		X			X	
39(2)(a),(b)		X	X			ต้องให้กรมเจ้าท่าออกกฎหมายในส่วนความปลอดภัย ตาม International regulations เพื่อให้

					เกิดความชัดเจน ตาม (a) และให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมควบคุมมลพิษ ออกกฎหมายในส่วนการป้องกันมลพิษจากเรือ ที่เป็นไปตาม International regulations เพื่อให้เกิดความชัดเจน ตาม (b)
40-54		X			X
55-58	X		X		
59-60		X			X
61(1)		X	X		ต้องให้กรมประมงออกกฎหมายลำดับรอง เช่น ประกาศ ในส่วนสิ่งมีชีวิตในท้องทะเลที่อนุญาตให้จับได้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (อย่างไรก็ดี มีประกาศในส่วนนี้อยู่แล้ว พิจารณา พ.ร.บ. การประมง พ.ศ. 2490 หมวด 5 และกฎหมายลำดับรองแต่ไม่ครอบคลุมทุกชนิดพันธุ์ ปลาดตาม Article นี้)
62		X	X		ควรออกกฎหมายที่เกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ในการที่รัฐอื่นจะเข้ามาจับสิ่งมีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย ซึ่งตาม Article 62 กำหนดว่า รัฐอื่นจะสามารถจับสิ่งมีชีวิตในประเทศไทยได้เฉพาะสิ่งมีชีวิตที่เป็นส่วนเกินที่ประเทศไทยสามารถจับได้ แต่ควรให้กรมประมงทำการศึกษาในเรื่องนี้ และออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของประเทศไทย
63		X			X
64		X	X		ถ้าหากประเทศไทยมีสัตว์น้ำที่อยู่ในภาคผนวกที่ 1 (ซึ่งเป็นหน้าที่ของกรมประมงในการให้ข้อมูล) ต้องออกระเบียบในส่วนประเภทของสัตว์น้ำที่ห้ามจับ วิธีการจับ ช่วงฤดูที่ห้ามจับ เป็นต้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรดังกล่าว โดยในการออกกฎหมายต้องทำงานร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้
65-68		X			X

69-72		X		X		
73	X		X			
74		X		X		
75		X	X		ตามที่ประเทศไทยได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะในสมัยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ (ลงวันที่ 25 ก.พ.2524) ที่ได้กำหนดไว้แบบกว้างๆ ควรออกประกาศเขตทะเลที่ระบุจุดลงจุด เพื่อความชัดเจนในการกล่าวอ้างสิทธิของประเทศไทย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือกรมเจ้าท่า	
76		X		X		
77	X		X			
78		X		X		
79	X		X			
80		X		X		
81	X		X			
82-90		X		X		
91		X		X	เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะออกกฎหมายในส่วนการให้สัญชาติแก่เรือที่ต้องการชักธงไทย ซึ่งประเทศไทยได้มี พ.ร.บ. เรือไทย พ.ศ. 2481 มาตรา 8-10 กำหนดในเรือนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องออกกฎหมาย	
92-93		X		X		
94(1)-(2)		X		X	ต้องออกกฎหมายในส่วนการตรวจสอบสมรรถภาพของเรือ ความสามารถของลูกเรือ การใช้สัญลักษณ์และการบำรุงรักษาเครื่องมือติดตามเรือที่ชักธงไทยและได้รับสัญชาติไทย เพื่อป้องกันเรือโดนกัน โดยเรือที่ชักธงไทย ซึ่งประเทศไทยได้มี พ.ร.บ. เรือไทย พ.ศ. 2481	

						ข้อบังคับกรมเจ้าท่าว่าด้วยการฝึกอบรม การสอบความรู้และการออกประกาศนียบัตรผู้ทำการ ในเรือ พ.ศ.2541 (แก้ไข ฉบับที่ 2 พ.ศ.2542) และประมวลข้อบังคับว่าด้วยการรักษาความ ปลอดภัยของเรือและท่าเรือระหว่างประเทศ (International ship and Port facility Security Code: ISPS Code) กำหนดในเรื่องนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายในเรื่องนี้อีก
95	X			X		
96		X			X	
97-101	X			X		
102-106		X			X	
107-111	X			X		
112		X			X	
113	X			X		
114		X			X	
115	X			X		
116-132		X			X	
133	X			X		
134-138		X			X	
139	X			X		
140-142		X			X	
143		X		X		ตรวจสอบกฎหมายหรือนโยบายของคณะรัฐมนตรีเพื่อนำมาใช้ออกระเบียบในการส่งเสริม

						งานวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล โดยเป็นหน้าที่ของกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ
144-148		X				X
149	X			X		
150-175		X				X
175-183	X			X		
184-193		X				X
194-197		X				X
198		X		X		หากในอนาคตได้มีการทำความเข้าใจความตกลงในระดับภูมิภาค เช่น ASEAN เรื่องการเตือนภัยด้านสิ่งแวดล้อม ควรออกกฎหมายในส่วนหน้าที่ของหน่วยงานในการแจ้งภัยทางด้านสิ่งแวดล้อม
199		X		X		หากประเทศไทยได้ทำความตกลงระหว่างภูมิภาค เช่น ในระดับ ASEAN เกี่ยวกับแผนการล่วงหน้าเพื่อป้องกันภัยสิ่งแวดล้อม ควรออกกฎหมายในเรื่องระเบียบวิธีการในเรื่องการป้องกันภัยสิ่งแวดล้อม โดยเป็นหน้าที่ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและฯ กระทรวงอุตสาหกรรมฯ
200-205		X				X
206		X		X		
207-209		X				X
						ต้องออกกฎหมายให้กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ และกรมเจ้าท่า ทำงานร่วมกันเพื่อประเมินความเสี่ยงภัยที่เกิดขึ้นแก่สิ่งแวดล้อมทางทะเลที่เกิดจากกิจกรรมที่อยู่ในทะเลอาณาเขต เขตต่อเนื่อง และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และทำรายงานผลการประเมินโดยให้รัฐอื่นสามารถเข้าถึงรายงานดังกล่าวนี้ได้
210-211		X				X

212			X	X		ควรออกกฎหมายเพิ่มเติมใน พ.ร.บ. การเดินเรือในน่านน้ำไทยในส่วนการป้องกันมลภาวะทางอากาศที่เกิดจากการเดินเรือหรือการเดินอากาศ เพราะตาม พ.ร.บ. การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 190-190 ทวิ กำหนดเพียงการป้องกันมลภาวะทางน้ำ ไม่ครอบคลุมมลภาวะทางอากาศที่เกิดจากเรือ โดยเป็นหน้าที่ของกรมเจ้าท่าและกรมควบคุมมลพิษ
213-217			X		X	
218	X			X		
219			X		X	
220	X			X		
221-222			X		X	
223			X	X		ควรออกกฎหมายเพิ่มเติมใน พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาสีเขียวแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ในส่วนการรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับมลพิษทางสิ่งแวดล้อมเนื่องจากรถยนต์ไทยจากเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญของรัฐต่างประเทศที่ได้รับผลกระทบจากมลพิษทางสิ่งแวดล้อมดังกล่าวหรือองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ เพราะตาม พ.ร.บ. ดังกล่าว กำหนดเพียงความรับผิดชอบในทางแพ่งเท่านั้น โดยเป็นหน้าที่ของกรมควบคุมมลพิษและกระทรวงการต่างประเทศ
224-225			X		X	
226	X			X		
227			X		X	
228	X			X		
229			X		X	
230-231	X			X		

232-241		X		X		
242(2)		X	X			เสนอให้ออกกฎหมายลำดับรองหรือนโยบายในส่วนการแจ้งอันตรายทางทะเลที่อาจจะเกิดขึ้น เช่น มลพิษทางสิ่งแวดล้อม ภัยธรรมชาติ เช่น สึนามิ แก๊วร้อนอื่น ๆ ที่ต้องการข้อมูลส่วนนี้ เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นแก่สุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมทางทะเล โดยต้องทำให้รัฐอื่นเข้าถึงข้อมูลในส่วนนี้ได้
243-245		X		X		
246	X		X			
247-261		X		X		
262		X	X			แม้ตามความเห็นของมติที่ประชุม จะเป็นเรื่องนโยบาย แต่จำเป็นต้องออกกฎหมายในส่วน สัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์เตือนภัยของเรือหรือสิ่งปลูกสร้างที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางทะเลเมื่อเรือ เหล่านี้เกิดขึ้นอันตราย ซึ่งตาม พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 40, 41, 102, 121 มีเนื้อหาไม่ครอบคลุมถึงการแสดงสัญญาณเตือนภัยเมื่อเกิดอันตรายอื่น ๆ อันเกิดจากการวิจัยทางทะเล
263-270		X		X		
271		X	X			ควรออกระเบียบภายใน หรือกฎหมายลำดับรองอื่น ๆ ในเรื่องแนวทางและมาตรฐานในการ ถ่ายโอนเทคโนโลยีทางทะเล โดยเป็นหน้าที่ของกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ
272-278		X		X		
279-291		X		X		
292	X		X			
293-302		X		X		

303	X			X			
304-320		X			X		

- หมายเหตุ** 1) คำว่ากฎหมายรองรับหมายถึง กฎหมายลำดับรอง อาทิ ข้อกำหนด ระเบียบ ข้อบังคับ แบบแผน วิธีการ หรือการออกคำสั่งใด ๆ ซึ่งทำขึ้นในรูปแบบของประกาศโดยได้รับอำนาจจากกฎหมายแม่บทซึ่งประเทศไทยจัดทำขึ้นเพื่ออนุวัติการเนื่องจากกฎหมายแม่บทที่มีอยู่ยังขาดรายละเอียดที่จำเป็นเพื่อนำไปใช้บังคับ
- 2) ในช่องของ “เหตุผล” หากไม่มีข้อความใดปรากฏให้หมายถึง มีความเห็นส่วนตัวของการประชุมของคณะอนุกรรมการฯ

ภาคผนวก 4

บทความสำหรับการเผยแพร่

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เป็นเอกสารสำคัญที่กำหนดสิทธิหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการใช้ทะเล ซึ่งปัจจุบันนี้ได้มีประเทศต่างๆเข้าร่วมเป็นภาคีถึง 160 ประเทศ (ข้อมูลถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2552) ประเทศไทยเป็นประเทศที่ชายฝั่งทะเลทั้งทางด้านอ่าวไทยและทางด้านทะเลอันดามัน ผลประโยชน์ที่เกิดจากทะเลมีมหาศาล การเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญากฎหมายทะเลจึงเป็นผลดีต่อประเทศไทยเพราะจะทำให้มีหลักเกณฑ์ในการใช้ทะเลได้อย่างชัดเจน และเสมอกันไปทุกรัฐที่อยู่รวมกันในสังคมโลก

แต่ปัญหาการเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาทะเลฉบับนี้มีความล่าช้าเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีความเห็นที่แตกต่างกันสองฝ่าย คือ กระทรวงการต่างประเทศประสงค์ให้มีการออกกฎหมายกลางเพื่อรองรับอนุสัญญาเท่าที่จำเป็น ส่วนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประสงค์ที่จะให้มีการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จทุกฉบับจึงจะมีการให้สัตยาบันได้

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาแล้วเห็นว่าควรใช้ประโยชน์จากข้อ 310 ของอนุสัญญากฎหมายทะเล ซึ่งหมายความว่า ขณะลงนามหรือให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติเข้าร่วมในอนุสัญญาฉบับนี้ รัฐจะทำคำประกาศหรือคำแถลงว่าจะทำให้กฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ กล่าวคือ ยังไม่จำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายภายในทั้งหมด แต่ต้องตามแก้ไขภายหลังเข้าร่วมอนุสัญญาแล้ว

นักวิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในปัจจุบันได้มีการออกข้อตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทะเลอยู่หลายฉบับในหลายๆสาขา หากมีการแก้ไขกฎหมายภายในควรจะมีการพิจารณาว่าประเทศไทยเข้าผูกพันในอนุสัญญาใดบ้างหรือไม่ผูกพันในอนุสัญญาใดบ้าง สำหรับอนุสัญญาที่ไม่ผูกพันจะหยิบเลือก(Pick and Choose)เรื่องใดที่รัฐได้ประโยชน์มาบัญญัติไว้เป็นกฎหมายภายในก็ได้

นักวิจัยได้จัดแบ่งแยกกฎหมายภายในไว้ 11 กลุ่มได้ทำการจำแนกอนุสัญญากฎหมายทะเลเอาไว้ว่าเกี่ยวข้องกับกฎหมายภายใน 11 กลุ่มอย่างไร และกฎหมายภายใน 11 กลุ่มมีรายชื่อพระราชบัญญัติใดบ้าง ส่วนการประเมินความพอเพียงของกฎหมายภายในซึ่งเป็นผลสรุปอย่างหนึ่งของการวิจัยเป็นดังนี้ คือ

1. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการเดินเรือ

ในทะเลอาณาเขต กฎหมายภายในใช้ได้อย่างเพียงพอ หรือหากจะต้องบัญญัติขึ้นเพิ่มเติมเนื่องจากมีพันธะความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ อีก หรือเพื่อป้องกันความปลอดภัยอื่นใด ตามนโยบายของรัฐบาลก็ตาม รัฐบาลก็สามารถตรากฎหมายได้โดยผ่านกระบวนการนิติบัญญัติภายใน ส่วนการดำเนินคดีกับเรือของรัฐอื่นในทะเลอาณาเขตซึ่งอนุสัญญาฯ ให้อำนาจไว้บางประการ นั้น ข้อ 27 ของอนุสัญญาฯ กำหนดให้รัฐชายฝั่งกระทำได้อีกเมื่อต้องแจ้งต่อตัวแทนทางการทูตก่อน ดำเนินการ หรือการจับกุมต้องกระทำโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของการเดินเรือ ขณะนี้เงื่อนไขดังกล่าวยังไม่ปรากฏในกฎหมายหรือข้อบังคับใดๆ ผู้วิจัยเห็นว่าไม่จำเป็นต้องกำหนดเป็นกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเสมอไป เพราะเป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ จึงอาจกระทำการสั่งการหรือวางแนวทางปฏิบัติของกรมเจ้าท่าหรือทหารเรือหรือกระทรวงการต่างประเทศก็ได้

สำหรับการเดินเรือในเขตต่อเนื่อง เนื่องจากข้อ 33 ของอนุสัญญาฯ ให้รัฐชายฝั่ง ดำเนินการควบคุมเรือเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาล จึงสมควรทบทวนกฎหมายกลุ่มดังกล่าวนี้ว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคลัง การเข้าเมือง หรือการสุขาภิบาล จะขยายใช้บังคับในเขตต่อเนื่องในเรื่องใดบ้างหรือไม่ (ซึ่งกฎหมายศุลกากรได้ขยายความหมายของ “ทางศุลกากร” ออกไปถึงเขตต่อเนื่องด้วยแล้ว)

ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ กล่าวถึงมาตรการในการขึ้นเรือ การตรวจจับกุม การปล่อย การวางหลักประกัน การดำเนินคดี และการกักเรือ กฎหมายไทยยังไม่มี ความชัดเจนถึง อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในส่วนเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้ และเนื่องจากเป็นการล่วงเข้าไปกระทบสิทธิ ในการเดินเรือ จึงสมควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือในการให้อำนาจเจ้าหน้าที่จับกุมและ ดำเนินคดีว่าในการกระทำความผิดอย่างใดสมควรให้อำนาจดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่

2. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยทางทะเล

รัฐชายฝั่งมีสิทธิที่จะวางกฎเกณฑ์ อนุญาตและทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลใน ทะเลอาณาเขต และสำหรับในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ให้รัฐอื่นหรือ องค์การระหว่างประเทศอาจขอทำการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเลก็ได้ เมื่อได้รับความยินยอมจากรัฐ ชายฝั่ง สำหรับการอนุญาตดังกล่าวนี้ จำเป็นจะต้องมีกฎหมายภายในมารองรับหรือไม่ เห็นว่า ไม่ จำเป็น เพราะรัฐบาลอาจใช้กลไกสั่งการในทางบริหารที่จะให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งหรือหลาย

หน่วยงานรับผิดชอบดูแลควบคุมการศึกษาวิจัยในแต่ละด้านได้ เว้นแต่ว่ารัฐบาลเห็นสมควรที่จะให้มีหน่วยงานใหม่ขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะในเรื่องนี้ก็ตรากฎหมายจัดตั้งองค์กรนั้นขึ้นมา

3. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต

กรณีกิจการปิโตรเลียมได้มีพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 นิยาม “ราชอาณาจักร” ให้หมายรวมถึงเขตไหล่ทวีปแล้ว ส่วนการสำรวจแร่และทำเหมือง และการคุ้มครองและรักษาสีงแวดล้อมทางทะเลในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายอันได้แก่พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ยังไม่มีความชัดเจนที่จะขยายเข้าไปบังคับใช้ในเขตไหล่ทวีปและเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไม่เพียงใด ส่วนการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางด้านการผลิตพลังงานจากน้ำและลมไม่จำเป็นต้องมีกฎหมาย เพราะส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะกระทำได้อยู่แล้ว และสำหรับการสร้างเกาะเทียม และสิ่งปลูกสร้างอื่นทางเศรษฐกิจ ยังไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายเช่นกัน เพราะยังไม่มีกรณีดังกล่าวนี้เกิดขึ้น

4. การบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ต้องพิจารณากลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับการคลัง ศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุขว่าจะมีฐานความผิดใดที่จะขยายไปในเขตต่อเนื่องหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาหลักการบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกัน

5. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีชีวิต

ในทะเลอาณาเขตของรัฐมีอำนาจออกกฎหมายมาบังคับใช้เกี่ยวกับการใช้และการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิต ส่วนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ยอมรับสิทธิของรัฐชายฝั่งในการสำรวจ การแสวงหาประโยชน์ และการอนุรักษ์จัดการทรัพยากรที่มีชีวิต ซึ่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 และที่จะปรับปรุงขึ้นใหม่ จะเพียงพอต่อการใช้สิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่รัฐชายฝั่งอนุญาตให้คนของชาติอื่นเข้าทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ คนชาติอื่นจะต้องปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐชายฝั่ง คณะผู้วิจัยเสนอว่าจะต้องมีการทบทวนกฎหมายในส่วนนี้ด้วยเพื่อให้แน่ชัดว่ามีมาตรการดังกล่าวนี้ รวมทั้งทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการขึ้นเรือ ตรวจค้น จับกุม และการดำเนินคดี

ซึ่งอนุสัญญาฯ กำหนดว่าต้องกระทำเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการปฏิบัติตามกฎหมายทะเลและกฎหมายของรัฐชายฝั่ง อีกทั้งต้องไม่มีบทลงโทษเกี่ยวกับการจำคุกหรือการลงโทษต่อร่างกาย รวมทั้งเรือที่ถูกจับและลูกเรือจะได้รับการปล่อยโดยพลันเมื่อมีการวางเงินประกันและหลักประกัน

6. กลุ่มกฎหมายการสาธารณสุข

ในทะเลอาณาเขตรัฐมีอำนาจอธิปไตยอย่างเต็มที่ที่จะออกกฎหมายเกี่ยวกับสาธารณสุข ส่วนในเขตต่อเนื่องรัฐมีอำนาจอธิปไตยที่จะดำเนินการควบคุมเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการฝ่าฝืนกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับสาธารณสุข ในการแก้ไขกฎหมายในกลุ่มนี้ ไม่ใช่จะต้องแก้ไขกฎหมายทุกฉบับ แต่จะต้องพิจารณาก่อนว่ากฎหมายสาธารณสุขในเรื่องใดที่รัฐประสงค์จะควบคุม เช่น การควบคุมโรคระบาด ยาเสพติดให้โทษ หรือสุxonามัย ส่วนการบังคับใช้กฎหมายนั้น อาจให้อำนาจทหารเรือเป็นเจ้าหน้าที่บังคับการตามกฎหมายนั้นๆ ก็ได้

7. กฎหมายโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุที่จมอยู่ใต้ทะเล

พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้ขยายความคุ้มครองลงไปในเขตเศรษฐกิจจำเพาะแล้ว

8. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางทะเล

ในทะเลอาณาเขต เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป และทะเลหลวง ต้องมีกฎหมายที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจจับกุมและสอบสวน และอำนาจศาล ในกรณีมีการกระทำความผิดกฎหมายเกิดขึ้น เช่น การห้ามการขนส่งทาส การลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท การออกอากาศจากทะเลหลวงโดยไม่ได้รับอนุญาต การทำให้เกิดการแตกหักของสายเคเบิลหรือท่อใต้ทะเล การฝ่าฝืนการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตในทะเลหลวง เป็นต้น

9. กลุ่มกฎหมายมาตรการทางภาษีและศุลกากร

ในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายพอและใช้ได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนในเขตต่อเนื่อง อนุสัญญาฯ ให้รัฐชายฝั่งสามารถขยายเขตอำนาจอธิปไตยในเรื่องภาษีและศุลกากรออกไปได้ ซึ่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ (ฉบับที่ 15) พ.ศ.

2540 ได้กำหนดอำนาจศาลการในเขตต่อเนื่อง (มาตรา 37 ทวิ ถึงมาตรา 37 เบญจ) ไว้แล้ว ส่วนการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อนุสัญญาฯ ไม่ได้บัญญัติมาตรการทางภาษีและศุลกากรไว้ แต่ถ้าคนชาติของรัฐอื่นเข้ามาทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนในการออกใบอนุญาตแก่ชาวประมงและอุปกรณ์ได้ ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายในส่วนนี้

10. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับเรือ

กฎหมายไทยมีบัญญัติไว้พอทั้งการกระทำความผิดเกี่ยวกับเรือ การผ่านโดยสุจริต และการช่วยเหลือเพื่อประโยชน์ทางมนุษยธรรม

11. กลุ่มกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางทะเล

ภาวะมลพิษจากแหล่งที่มาบนบกและภาวะมลพิษจากกิจกรรมพื้นดินท้องทะเลในทะเลอาณาเขตมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ที่อาจจะต้องทบทวนหรือปรับปรุงให้มีความชัดเจน รวมทั้งทบทวนพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช 2456 และพระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534 ในเรื่องเกี่ยวกับการทิ้งของและการเรียกร้องค่าเสียหายจากการทำให้เกิดภาวะมลพิษทางทะเล

กิจกรรมที่ดำเนินการมาและผลที่ได้รับตลอดโครงการ

รายละเอียดของกิจกรรมและผลการดำเนินงานตามแผนงานตลอดโครงการโดยสรุป

กิจกรรม (ตามแผน)	ผลที่ได้รับจาก การดำเนินการ	กิจกรรมที่ดำเนินการ	ผลการดำเนินงาน
1. รวบรวมกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องและจัดกลุ่ม 2. พิจารณาสัทธิหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ และเสนอวิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 พร้อมข้อวิเคราะห์เพื่อการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ และจัดทำรายงานความก้าวหน้าครั้งที่ 1 3. เสนอกฎหมายไทยที่จะต้องรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982	1. วิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พร้อมข้อวิเคราะห์เพื่อการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ 2. มุมของผลดีและของผลเสียแต่ละวิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญา 3. ประเด็นข้อต่อและ/หรือกลไกเพื่อความเข้าใจในการปรับแก้กฎหมายไทยเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานเพื่อรองรับสิทธิและหน้าที่ในอนุสัญญา	ปรากฏตามรายงานความก้าวหน้าครั้งที่ 1 นำเสนอเดือนพฤศจิกายน 2552	ดำเนินการเสร็จสมบูรณ์

4. จัดประชุมเสนอ งานวิจัยต่อสาธารณะ	ได้นำข้อมูลและความรู้สู่ ส่วนราชการหรือหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องและระดับ ความเห็นจากผู้สนใจและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน เรื่องกระบวนการการเข้า เป็นภาคีในอนุสัญญา สหประชาชาติว่าด้วย กฎหมายทะเล ค.ศ. 1982	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2553 เวลา 9.30-13.00 โรงแรมมณเฑียร	ดำเนินการ เสร็จสมบูรณ์
5.. จัดเวทีความรู้จักกับ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ กรรมการต่างประเทศ ของรัฐสภา, สื่อสารมวลชน และ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ จัดทำรายงานฉบับ สมบูรณ์	กลุ่มเป้าหมายได้รับข้อมูล ผลดีผลเสียของการเข้าร่วม และไม่เข้าร่วม และวิธีการ ในการให้สัตยาบัน อนุสัญญาและได้รับฟัง ความเห็นจาก กลุ่มเป้าหมาย	จัดขึ้นเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2553 เวลา 9.30-13.00 โรงแรมมณเฑียร และ ร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ นำเสนอเดือน มีนาคม 2553	ดำเนินการ เสร็จสมบูรณ์

การประชุมเวทีสาธารณะ

เรื่อง “การให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982”

วัน พุธ ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2553 เวลา 9.30 -13.00

ณ ห้องราชมนเทียร โรงแรมมณเทียร สุรวงศ์ กรุงเทพ

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปิดกระบวนการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งจากฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร หน่วยงานรัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจ ถึงวิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ ข้อวิเคราะห์เพื่อการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ เพื่อชี้แจงของผลดีและผลเสียในการประกอบการชี้แจงหรือทำความเข้าใจในกระบวนการเตรียมการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ

กำหนดการประชุมเวทีสาธารณะ

9.00 – 9.30 น.	ลงทะเบียน
9.30 –9.45 น.	กล่าวต้อนรับและเปิดเวที โดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
9.45 – 10.15 น.	นำเสนอ “กรอบการศึกษาและผลวิเคราะห์” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์
10.15 – 10.30 น	นำเสนอ“สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและการเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982” โดย ดร.พรชัย ดำเนวิวัฒน์
10.30-10.45 น	รับประทานอาหารว่าง
10.45 –11.30 น.	นำเสนอ “ การจัดกลุ่มกฎหมายภายในและการออกกฎหมายภายในรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์ ร่วมกับ นาย ธรรมนิตย์ สุ่มันตกุล
11.30 – 12.30 น.	การอภิปราย รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
12.30 – 13.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน

ผลที่ได้รับจากการจัดประชุม

ในวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2553 ได้มีการเชิญผู้ที่สนใจและผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจถึงวิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ขั้ววิเคราะห์เพื่อรองรับสิทธิตามอนุสัญญาฯ เพื่อชี้ผลดีผลเสียในการเข้าร่วมเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฯดังกล่าว

ในการนำเสนอผลงานวิจัยได้มีการแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อดังต่อไปนี้

- 1.นำเสนอ “กรอบการศึกษาและผลวิเคราะห์” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์
- 2.นำเสนอ “สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและการเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982”โดย ดร.พรชัย ด่านวิวัฒน์
- 3.นำเสนอ “ การจัดกลุ่มกฎหมายภายในและการออกกฎหมายภายในรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์ ร่วมกับ นายธรรมนิตย์ สมนันตกุล

สำหรับหัวข้อแรก ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์ ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการอนุวัติการอนุสัญญาฯ โดยสรุปเป็นข้อสังเกต 6 ข้อดังต่อไปนี้

1. อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 เป็นอนุสัญญาซึ่งพยายามเอาประเด็นทุกเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายทะเลมารวมไว้ในเอกสารฉบับเดียว ซึ่งจะมีทั้งประเด็นเก่าและประเด็นใหม่ ประเด็นเก่าหมายถึงความถึงประเด็นกฎหมายทะเลที่ได้มีมาก่อนอนุสัญญา 1982 เช่น ประเด็นที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากรุงเจนีวา 1958 ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 4 ฉบับ ส่วนประเด็นใหม่หมายความว่าประเด็นที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยในกฎหมายทะเล เช่น ประเด็นเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะ หรือเป็นประเด็นที่มีมาก่อนแล้วแต่ได้นำมาจัดหมวดหมู่ให้เป็นระเบียบเสียใหม่ เช่น ประเด็นเรื่องคุ้มครองและรักษาสัตว์เลื้อยคลานทางทะเล ดังนั้น ถ้าเป็นประเด็นใหม่ อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 จะกำหนดกรอบกว้างๆ เอาไว้ส่วนรายละเอียดอาจจะมียกข้อยกเว้นต่างๆ ซึ่งปรากฏอยู่ก่อน อนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 เพื่อเป็นการขยายหลักการและแนวปฏิบัติ กล่าวคือทำให้กรอบทางกฎหมายกว้างๆ ตามอนุสัญญา 1982 ได้มีเนื้อหารายละเอียดที่สามารถที่จะปฏิบัติได้นั่นเอง

2. เนื่องจากอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 เป็นโจทย์การวิจัยเรื่องผลดี ผลเสียของการเข้าร่วมในอนุสัญญาฉบับนี้ตลอดจนวิธีการที่จะภาคยานุวัติ การให้สัตยาบัน จำเป็นต้องมีการเตรียมการออกกฎหมายรองรับ ซึ่งมีแนวทางในการออกกฎหมายอนุวัติการว่าจะแก้ไขกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องแต่ละฉบับ นักวิจัยพบว่า การแก้ไขกฎหมายภายในแต่ละฉบับสามารถแก้ไขในบางประเด็นได้อยู่แล้ว ประเด็นที่ควรทำการแก้ไขคือ การขยายเขตอำนาจรัฐออกไปในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญซึ่งไม่ปรากฏในกฎหมายไทยที่มีอยู่ในปัจจุบัน ก็จะทำให้เกิดการแก้ไขที่และสะดวกรวดเร็วขึ้น ซึ่งเป็นประเด็นนี้นักวิจัยเห็นว่าเป็นประเด็นที่จะต้องทำในเบื้องต้นเพื่อรองรับอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า การดำเนินการแก้ไขกฎหมายภายใน เพื่อรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาจะหยุดอยู่เพียงเท่านั้น หลังจากที่ได้มีการออกกฎหมายอนุวัติการเฉพาะเรื่องที่สำคัญที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 จะต้องมีการจัดกลุ่มกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายทะเล และจัดกลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายทะเลเพื่อศึกษาถึงสิทธิหน้าที่กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติการต่างๆ ที่เป็นการเติมเต็มอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 ซึ่งถือเป็น Framework Agreement เท่านั้น

3. กลุ่มของกฎหมายไทยได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากฎหมายทะเลอยู่บ้างแล้วจึงง่ายต่อการที่จะทราบว่าข้อความในอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 วรรคใด ตอนใด ควรจะอยู่ในกฎหมายภายในเรื่องอะไร

4. ในการวิเคราะห์อนุสัญญากฎหมายทะเล บางเรื่องเป็นเรื่องที่จะต้องออกกฎหมายรองรับ บางเรื่องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง บางเรื่องเป็นเรื่องของการดำเนินการที่ไม่เกี่ยวกับการอนุวัติการ บางเรื่องเป็นเรื่องประเทศไทยไม่ได้มีความเกี่ยวพันอยู่ด้วยเลย เช่น รัฐหมู่เกาะ การอนุวัติการอนุสัญญากฎหมายทะเลจึงเจาะจงแต่เฉพาะเรื่องประเทศไทยมีเขตทางทะเล และจะต้องออกกฎหมายรองรับสิทธิและหน้าที่เขตทางทะเลนั้น หรือเป็นเรื่องที่ประเทศไทยจะต้องออกกฎหมายควบคุมกำกับ ดูแลเรื่องที่ชักรงไทย

หากเป็นกรณีที่ประเทศไทยใช้สิทธิที่อนุสัญญานี้ได้กำหนดขึ้นในเขตทางทะเลต่างๆ ก็ไม่จำเป็นต้องออกกฎหมายภายในรองรับ หากมีการขัดสิทธิของประเทศไทย เรือไทย อากาศยานไทย

ก็จะต้องมีการเจรจาเพื่อให้ได้สิทธิตามที่กฎหมายระบุไว้ หรือมิฉะนั้นก็ต้องหาหนทางระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธีตามที่ปรากฏในอนุสัญญากฎหมายทะเล

5. การอนุวัติการอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 ไม่ได้มีการอนุวัติให้ทำข้อสงวนสิทธิตามที่ปรากฏในข้อ 309 เว้นแต่จะมีข้ออื่นๆ ของอนุสัญญานี้อนุญาตอย่างชัดแจ้งซึ่งประเทศไทย อาจทำคำแถลงและคำประกาศ โดยข้อ 309 ไม่ห้ามรัฐขณะลงนามให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติที่จะทำคำประกาศและคำแถลงที่จะทำให้เกิดกฎหมายและข้อบังคับของตนสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ คำประกาศและคำแถลงเช่นนั้น จะต้องไม่มีความหมายให้ตัดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขทางกฎหมายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ นั่นเท่ากับว่าหากมีการเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญานี้แล้ว ประเทศไทยก็ควรจะทำคำประกาศเกี่ยวกับการอนุวัติการเพื่อดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป

6. นักวิจัยได้ทำการวิเคราะห์หัวข้อบทใดในอนุสัญญากฎหมายทะเล 1982 ต้องมีการอนุวัติการ ข้อบทใดไม่จำเป็นต้องมีการอนุวัติการ แต่จะต้องดำเนินการ ข้อบทใดไม่จำเป็นต้องอนุวัติการเพราะไม่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยแต่อย่างใด

ส่วนนักวิจัยที่ศึกษากฎหมายภายในได้จัดกลุ่มของกฎหมายและได้ศึกษาเนื้อหาสาระของกฎหมายว่ามีความเพียงพอหรือไม่ในการรองรับสิทธิและหน้าที่ หากไม่เพียงพอจะแก้ไขในกฎหมายฉบับใด แต่ในขณะนี้นักวิจัยค้นพบว่าการแก้ไขเพื่อขยายเขตอำนาจในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป สถานะของเรือไทยในทะเลหลวงก็น่าจะเป็นการเพียงพอเพราะเขตอำนาจรัฐมีความหมายกว้างซึ่งหมายความว่าถึงการออกกฎหมายและข้อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายและการพิจารณาคดี

สำหรับหัวข้อที่สอง ดร.พรชัย ด่านวิวัฒน์ ได้อธิบายการดำเนินการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญา โดยมีหัวข้อต่างๆอันได้แก่ วิธีการออกกฎหมาย ขั้นตอนการเข้าเป็นภาคี การใช้ข้อ 310 ของอนุสัญญา มาตรา 190 ของรัฐธรรมนูญ

สำหรับหัวข้อที่สาม คุณ ธรรมนิตย์ สุ่มันตกุล ได้ทำการจัดกลุ่มของกฎหมายออกเป็น 11 กลุ่ม อันได้แก่ กลุ่มการเดินเรือ กลุ่มการศึกษาวิจัยทางทะเล กลุ่มทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต กลุ่มการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย กลุ่มทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต กลุ่มการสาธารณสุขและช่วยเหลือทางมนุษยธรรม กลุ่มโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ที่จมใต้ทะเล กลุ่มความผิดทางทะเล กลุ่มมาตรการทางภาษีและศุลกากรเรือ และกลุ่มสิ่งแวดล้อมทางทะเล และได้ทำการจำแนกสาระสำคัญที่

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เข้ามาเกี่ยวข้องและภายหลังจากนั้นได้มีการประเมินความพอเพียงที่จะตอบสนองต่อพันธกรณีของกฎหมายภายในกับอนุสัญญาฯ

หลังจากที่ได้จัดการประชุมเวทีสาธารณะ ทุกคนเห็นด้วยกับวิธีการในการวิจัยและได้มีการหยิบยกเรื่องการตั้งหน่วยงานกลางที่ควรมีหน้าที่เสนอแนะทางด้านนโยบายและกฎหมายเพื่อให้การใช้ประโยชน์ทางทะเลเป็นไปอย่างเต็มที่และสอดคล้องกับผลประโยชน์แห่งชาติ ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของร่าง พ.ร.บ. ดังกล่าวข้างต้นแล้ว พบว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอยู่หลายหน่วยงาน อาทิ กระทรวงกลาโหม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์ กระทรวงพลังงาน กระทรวงการต่างประเทศ ฯลฯ นอกจากนี้ ยังอาจรวมถึงหน่วยงานของรัฐในลักษณะอื่นๆ อีกเช่น การสื่อสารแห่งประเทศไทย การปิโตรเลียม ฯลฯ อีกด้วย ดังนั้น คำถามที่น่าสนใจ คือ ควรจะมีหน่วยงานกลางเพื่อดำเนินการ ดังเช่น ประเทศอินโดนีเซีย ญี่ปุ่น หรือไม่ หรือควรจะให้หน่วยงานแต่ละแห่งรับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนตามที่เป็นอย่างอยู่

คำตอบส่วนหนึ่งอาจเป็นไปได้ว่ามีแนวโน้มที่ค่อนข้างสูงที่จะให้แต่ละหน่วยงานซึ่งเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติของตนเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปเนื่องจากเป็นแนวปฏิบัติโดยทั่วไปอยู่แล้ว

ปัญหา คือ เมื่อมีงานเพิ่มมากขึ้นเช่นนี้ จะจัดตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่ได้หรือไม่ ? คำตอบในเรื่องนี้ จำต้องพิจารณาดิถีคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552 ที่เห็นชอบกับข้อเสนอของ ก.พ.ร. ที่ขอให้มีการระดมการดำเนินการใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงจำนวนหน่วยงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยให้ส่วนราชการต่าง ๆ ระบุการขอจัดตั้งองค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในสังกัดฝ่ายบริหาร และหน่วยบริการรูปแบบพิเศษเพิ่มเติมชั่วคราว จนถึงสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

ผู้เข้าร่วมการประชุม

ลำดับ	ชื่อ นามสกุล	หน่วยงาน
1	นายปิยวัชร นิยมฤกษ์	รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ
2	นายพศุทธิพงศ์ กุลทันทน์	อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
3	อัยการสูงสุด	สำนักงานอัยการ
4	คุณพนพล เงินดี	อัยการประจำกอง
5	เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

6	นางณัฐนันท์ อัครเลิศศักดิ์	ผู้อำนวยการสำนักงานกฎหมายต่างประเทศ คณะกรรมการการศึกษีกา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษีกา
7	เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
8	นายต๋นัย มุสสา	ผู้อำนวยการส่วนความมั่นคงเฉพาะเรื่อง สภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
9	ศาสตราจารย์ ดร.อรุณ ภาณุพงศ์	
10	พลเรือเอก ถนอม เจริญสาก	85/3 หมู่ 9 ซอยทวีทอง ถนนบางแวก แขวงบางไผ่ เขตบางแค กรุงเทพฯ 10160
11	อธิบดีกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ

12	นางสาววรรณภาภรณ์ สวัสดิ์มงคล	ผู้อำนวยการสำนักบริหารสถานปิโตรเลียม กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ
13	อธิบดีกรมประมง	กรมประมง เกษตรกลางบางเขน
14	คุณพวงทอง อ่อนอุระ	หัวหน้ากลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง เกษตรกลางบางเขน
15	อธิบดีกรมศุลกากร	กรมศุลกากร
16	คุณอัจฉรา เข้มทองใหญ่	กรมศุลกากร
17	เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม	

18	คุณเปรมรัตน์ วิจารณ์ญาณ	ผู้ฝึกภาษาบาลีชั้นต้นประจำสำนักประธานศาลฎีกา
19	เจ้ากรมอุทกศาสตร์	กรมอุทกศาสตร์
20	นาวาเอกปรีชา สมสุขเจริญ	ผู้อำนวยการกองสร้างแผนที่ กรมอุทกศาสตร์
21	พันเอกปรีชา นครเก่า	กรมแผนที่ทหาร
22	นาวาเอกสุพัต ยู่ทวงศ์	กรมยุทธการทหารเรือ
23	อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี	กรมการขนส่งทางน้ำ และพาณิชยนาวี

24	นายชนะชัย เลิศสุชาติวณิช	นิติกรชำนาญการ กรมการขนส่งทางน้ำ และพาณิชยนาวี
25	นางจุฑารัตน์ ฮวบเจริญ	กระทรวงยุติธรรม นิติกรชำนาญการ
26	พลเรือตรีณรงค์ นาคชน	
27	นายชาติรี อรรถนันท์	ผู้อำนวยการกองกฎหมาย กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
28	นายอรรถพงษ์ บัวณเศรษฐ์	ผู้อำนวยการกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
29	ศาสตราจารย์จตุรนต์ ภิระวัฒน์	<u>คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์</u>

30	นายพรพจน์ งามวิริยะธรรม	สมาคมการประมงนอกน่านน้ำไทย
31	นางสาวชวนาถ ทังสัมพันธ์	กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
32	นางสาวปริม มาศรีนวล	กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
33	นางสาวอลิษา ขอบอิสระ	กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ
34	นายอารยะ ศิรานนท์	สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ
35	นายวิฑิต สายเชื้อ	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

36	นาวาตรีพิพล อุณยเกียรติ	ส่วนตรวจทำ สำนักความปลอดภัยและ สิ่งแวดล้อมทางน้ำ กรมเจ้าท่า
37	เลขาธิการสำนักงานนโยบายและ แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
38	นายประมวล เณรียง	สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
39	คุณกนกพร สาประเสริฐ	ผู้จัดการสมาคม สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย
40	คุณเจตจินดา โชติยะปุตตา	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
41	คุณจิตติมา มัณเฑาะจิตร	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ

42	พ.จ.ต.เทวัญ วัฒนาลาร์จน์	กลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง เกษตรกลางบางเขน
43	นาวาเอกศิริชัย เนยทอง	กรมอุทกศาสตร์
44	ดร.นวรรตน์ ไกรพานนท์	กองติดตามประเมินผลสำนักนโยบายและ แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
45	คุณวรศักดิ์ พ่วงเจริญ	กองติดตามประเมินผลสำนักนโยบายและ แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
46	ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

47	คุณสุชาดา แสงสรวัย	สภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย
48	ดร.สุวัณชัย แสงสุขเอี่ยม	หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
49	รศ.สุชาดา ชินะจิตกร	เลขที่ 5 ซอยลาดพร้าว 34 ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900
50	รศ.ดร.โสภารัตน์ จารุสมบัติ	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
51	คุณบัญญัติ เศรษฐศิริโรจน์	มูลนิธิสถาบันบรรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
52	ประธานคณะกรรมการการต่างประเทศ	สำนักงานเลขาธิการสภา

53	ประธานคณะกรรมการต่างประเทศวุฒิสภา	สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
54	ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ	ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 อาคารปี ชั้น 2 และ 3 โซนตะวันตก
55	คุณวิชาญ ศิริชัยเอกวัฒน์	บริษัท ศิริชัยการประมง จำกัด
56	คุณชนะชัย เลิศสุชาตวินิช	กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี
57	ดร.สมิท ธรรมเชื้อ	กลุ่มบริหารการทำการประมงและเศรษฐกิจนอกน่านน้ำ กองประมงต่างประเทศ กรมประมง เกษตรกลางบางเขน
58	ศ.ดร.สมปอง สุจริตกุล	79 เสรีวิลล่า ถนนศรีนครินทร์ เขตประเวศน์ กรุงเทพฯ 10250

59	ประธานสมาคมเจ้าของเรือไทย	ชั้น 13 อาคารปัญญาธานีทางเวอร์ 127 ถนนรัชดาภิเษก ช่องนนทรี กรุงเทพฯ 10330
60	ประธานชมรมผู้ประกอบการท่าเรือเอกชน	ชั้น 17 อาคารยูเอ็มทาวเวอร์ 9 ถนนรามคำแหง กรุงเทพ 10250
61	ดร.ศรีสุดา จารยะพันธุ์	329 ซอยจรเจริญ ถนนริมคลองประปาฝั่งซ้าย บางซื่อ กรุงเทพฯ 10400
62	นาวาเอกศุภย์ปิ่น โสมภีร์	
63	ศ.ดร.จุมพต สายสุนทร	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
64	รศ.พนนิตี สุริยะ	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การประชุมความรู้กับกลุ่มเป้าหมาย

เรื่อง “การให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982”

วัน พุธที่ 18 มีนาคม 2553 เวลา 9.30 -13.00

ณ ห้องราชมนเทียร โรงแรมมณเทียร สุรวงศ์ กรุงเทพฯ

วัตถุประสงค์ : เพื่อเปิดกระบวนการนำข้อมูลและความรู้สู่กลุ่มเป้าหมายซึ่งได้แก่ สมาชิกรัฐสภา สื่อสารมวลชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจ และได้รับข้อมูลต่างๆ วิธีการในการให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ ข้อวิเคราะห์เพื่อการรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาฯ เพื่อชี้แจงของผลดีและผลเสียในการประกอบการชี้แจงหรือทำความเข้าใจในกระบวนการเตรียมการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ

กำหนดการประชุมความรู้กับกลุ่มเป้าหมาย

9.00 – 9.30 น.	ลงทะเบียน
9.30 –9.45 น.	กล่าวต้อนรับและเปิดเวที โดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
9.45 – 10.00 น.	นำเสนอ “กรอบการศึกษาและผลวิเคราะห์” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์
10.00 – 10.30 น	นำเสนอ “สิทธิและหน้าที่ของประชาชนฝั่งและการเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982”โดย ดร.พรชัย ด้านวิวัฒน์
10.30-10.45 น	รับประทานอาหารว่าง
10.45 –11.30 น.	นำเสนอ “ การจัดกลุ่มกฎหมายภายในและการออกกฎหมายภายในรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์ ร่วมกับ นาย ธรรมนิตย์ สุ่มันตกุล
11.30 – 12.30 น.	การอภิปราย รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
12.30 – 13.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน

ผลที่ได้รับจากการประชุม

ในการจัดประชุมความรู้กับกลุ่มเป้าหมายเรื่อง “การให้สัตยาบันอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982” ในวันที่ พุธที่ 18 มีนาคม 2553 ได้มีการจัดหัวข้อการประชุมดังต่อไปนี้

1. นำเสนอ “กรอบการศึกษาและผลวิเคราะห์” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์
2. นำเสนอ “สิทธิและหน้าที่ของรัฐชายฝั่งและการเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982” โดย ดร.พรชัย ดำเนวิวัฒน์
3. นำเสนอ “การจัดกลุ่มกฎหมายภายในและการออกกฎหมายภายในรองรับสิทธิและหน้าที่ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982” โดย ศ.ดร.ชุมพร ปัจจุสานนท์ ร่วมกับ นาย ธรรมนิตย์ สุมนันตกุล

ในการประชุมครั้งที่ 2 นี้ได้มีการนำเสนอวิธีการหลายวิธีเกี่ยวกับการเข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาฯ อันได้แก่ การออกกฎหมายโดยผนวกสนธิสัญญาแนบท้ายเป็นภาคีผนวก การออกกฎหมายโดยการนำหลักการแต่ละหลักการมาบัญญัติเป็นมาตราต่างๆ และการออกกฎหมายแม่บท ซึ่งวิธีการต่างๆ ที่กล่าวมานี้แต่ละวิธีมีจุดแข็งและจุดอ่อนที่แตกต่างกัน แต่ในที่สุดที่ประชุมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การออกกฎหมายแม่บทจะเหมาะสมกว่าการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับเพื่อรองรับพันธกรณีตามอนุสัญญาฯ 1982 เนื่องจากจุดแข็งทั้ง 2 ข้อที่กล่าวแล้วในข้อ 2.2.3 แต่ยังมีเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับกรณีของกฎหมายทะเลก็คือ หากใช้วิธีการแก้ไขกฎหมายเป็นรายฉบับแล้ว แม้ส่วนราชการใดจะดำเนินการได้แล้วเสร็จ แต่หากส่วนราชการอื่นยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ การให้สัตยาบันอนุสัญญาฯ 1982 ย่อมกระทำมิได้ (เว้นแต่จะอาศัยข้อ 310 ของอนุสัญญาฯ 1982 ที่ให้รัฐจัดทำคำแถลงได้ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไป) ดังนั้น การจัดทำกฎหมายแม่บทซึ่งจะเป็นเพียงกรอบของกฎหมายเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982 จึงเป็นหนทางที่เป็นไปได้มากที่สุดและยังสอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีที่ให้เร่งรัดการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ 1982

รายชื่อผู้เข้าร่วมการประชุม

ลำดับ	ชื่อ นามสกุล	หน่วยงาน
1	คุณ ดวงพร ณ ป้อมเพ็ชร	กรมประมง
2	นางสาว เปรมรัตน์ วิจารณ์ญาณ	สำนักงานศาลยุติธรรม
3	นาย เทวัญ ธนมาลารัตน์	กรมประมง
4	นาง พวงทอง อ่อนอุระ	กรมประมง
5	นาย ศรัณย์ เพชรพูน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

6	นาย ธิติ	สายเชื้อ	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
7	พ.ต.ท. อุดม	พลวงษ์	กองบังคับการตำรวจน้ำ
8	พล.ร.ท. ทนง	ศิริรังษี	ชมรมผู้ประกอบการทำเรือเอกชน
9	นาย พูนพล	เงินดี	สำนักงานอัยการสูงสุด
10	นางสาว สุทิศา	ศุขโชติ	สำนักงานอัยการสูงสุด
11	น.ท. ภาณุวัฒน์	สมังคาน	กรมยุทธการทหารเรือ
12	นาง สุนันทา	เจริญปัญญายิ่ง	สถาบันการขนส่ง

13	รศ. สุชาดา ชินะจิตร์	
14	ดร. ปริม มาศรีนวล	กระทรวงการต่างประเทศ
15	นางสาว ภิญญดา ไรรินเกอร์	กระทรวงการต่างประเทศ
16	รศ. จันตรี สิ้นสุภากฤษี	คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
17	นาย ดุลยพากย์ กรินทร์แสง	สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว
18	นาย สมภพ	สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว
19	นาย อารยะ ศิรานันท์	สำนักงานสภาพัฒนาการสังคมแห่งชาติ

20	นาย ประวิณ กิตติอรธรถ	สำนักงานอัยการสูงสุด
21	นาย สิทธิพันธ์ มานิตกุล	สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ
22	นางสาว อัจฉรา เข็มทองใหญ่	กรมตุลาการ
23	น.อ.หญิง ดร. ศิริภา จำปาทอง	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
24	ดร. เจตจินดา โชติยะปุตตะ	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
25	นาย สำราณ พูนเพชร	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
26	นางสาว อัจฉราภรณ์ ศรีสว่าง	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

27	คุณ จักรทิพย์ ว่าที่ ร.ต. บุญทัศน์	ภูสกุล แป้นจ้าวรัส	สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
28	นาย วีระ อนุสรณ์ชัย	เลศสุชาตวนิช	สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
29	นาย ชนะชัย กฤษฎณ์สัมพันธ์	เมณะสุต	กรมเจ้าท่า
30	พล.ร.ต. ณรงค์ จุมพล	นาคชน	กรมเจ้าท่า
31	น.อ. จุมพล	ลูมพิพานนท์	สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
32			กรมอุทกศาสตร์
33			ศูนย์ศึกษายุทธศาสตร์ทหารเรือ

34	น.อ. ภูษงค์ ประดิษฐ์วิระ	ศูนย์ศึกษาพุทธศาสตร์ทหารเรือ
35	นาย พูนพล เงินดี	สำนักงานอัยการสูงสุด
36	นาง กนกพร สาประเสริฐ	สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย
37	นางสาว วราภรณ์ แพประเสริฐ	สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย
38	นางสาว สิริพร กองนาค	สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย
39	นางสาว กนกวรรณ วงศ์แก้ว	สภาผู้แทนราษฎร
40	คุณ วรณภรณ์ สวัสดิมงคล	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ

41	คุณ จิตาภรณ์	กมลสันติโรจน์	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ
42	คุณ รัชฎา	สุชา	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ
43	นาย ประมวล	เจลิยว	สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
44	นาย พิชัย	อุดมภินันท์	คณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม วุฒิสภา
45	นางสาว สุชาดา	แสงสร้อย	สภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย
46	ดร. ศรีสุดา	จารยะพันธุ์	สถาบันทรัพยากรทางน้ำ จุฬาฯ
47	นางสาว โสภิต	ส้อยสอดศรี	สถาบันทรัพยากรทางน้ำ จุฬาฯ

48	นางสาว กรรณิการ์ โพธิ์ขาว	สถาบันทรัพยากรทางน้ำ จุฬาฯ
49	ดร. นวรัตน์ ไกรพานนท์	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
50	นางสาว ชุติมา พงษ์ บุญฤทธิ์ศรี	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
51	นาย สุธีร์ ราชจุฑทอง	ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
52	นาย สญชัย บำราศอรินทรัพย์	ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
53	นาย อนุรักษ์ ลูกอ่อน	ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

54	ดร. เจริญจินดา ไชติยุตตะ	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
55	นาง สุมนา ขจรวัดนากุล	กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
56	น.ท. พรชัย สิงห์บุญ	กรมประมง
57	นางสาว จารุวรรณ กิสหัสดี	กรมประมง

บรรณานุกรม

คดี Maritime delimitation and territorial question (Qatar v. Bahrain), Judgment, ICJ Reports 2001

ประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้บังคับอนุสัญญาฯ ทั้ง 4 ฉบับ มีผลใช้บังคับสำหรับไทยตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2511 (เล่ม 86 ราชกิจจานุเบกษา หน้า 450 ตอนที่ 44 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2512)

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ.1969

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

Akehurst, Michael "A Modern Introduction to International Law" [London : George Allen & Unwin (Publishers) Ltd., 1982]

Bernaerts, Arnd "Bernaerts' Guide to the 1982 United Convention on the Law of the Sea" (Victoria, B.C., Canada: Trafford Publishing, 2006)

Dixon, Martin "Textbook on International Law" (Oxford : Oxford University Press, 2007)

Evans, Malcolm D. "The Law of the Sea" ใน Malcolm D. Evans, edited "International Law " (Oxford University Press, 2003)

O'Connell, D.P. "The Law of the Sea, Volume I" I. A. Shearer, edited (Oxford : Oxford University Press, 1982)

Shaw, Malcolm N. "International Law" (Cambridge : Cambridge University Press, 2003)

Triggs, Gillian D. "International Law : Contemporary Principle and Practices" (Butterworths (NSW) : Lexis Nexis, 2006)

WWW.UN.ORG (นับถึงวันที่ 8 มกราคม 2553)

www.un.org/Depts/los/convention_agreements/convention_declaration... (ค้นเมื่อ 16/2/2553)